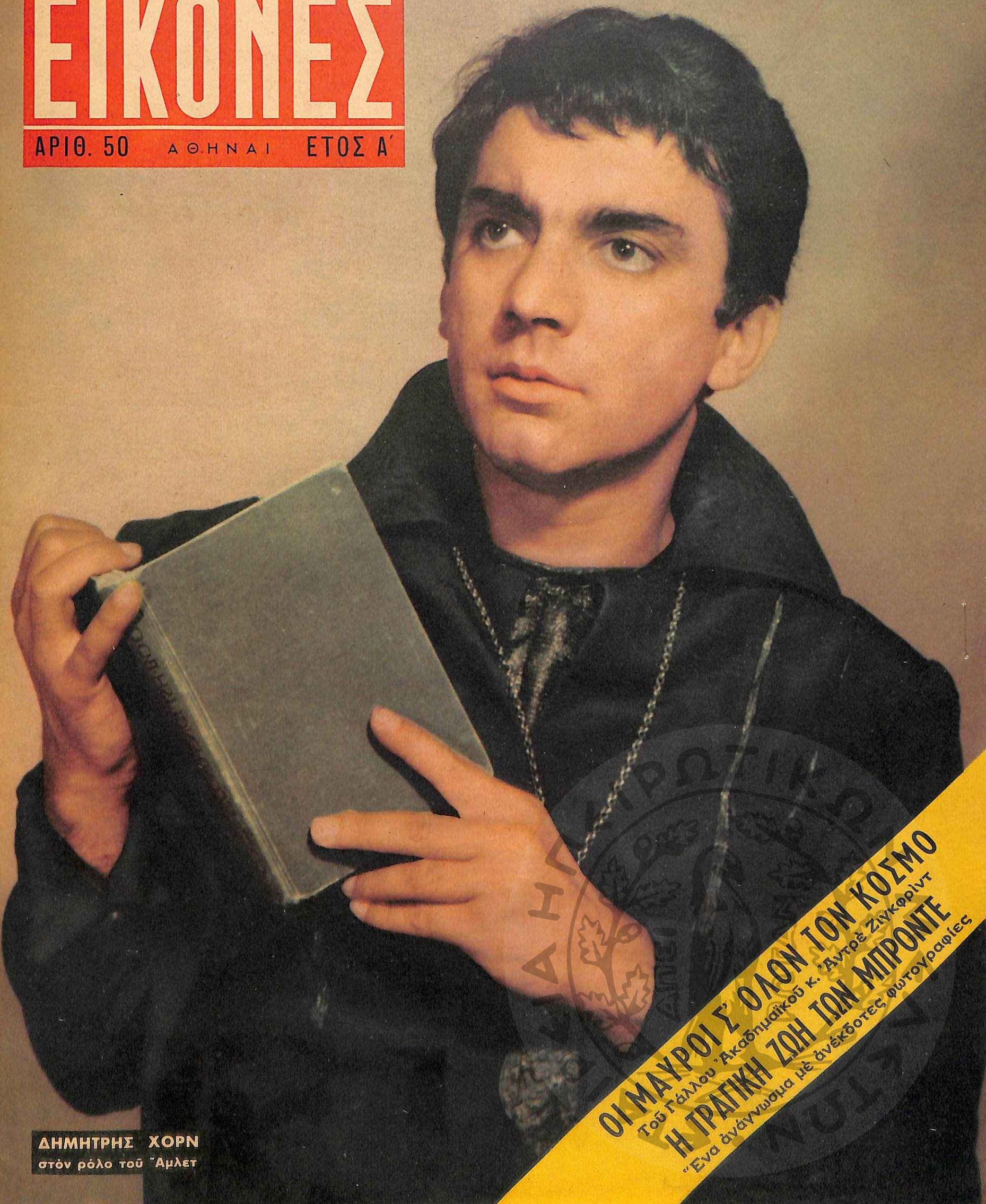

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

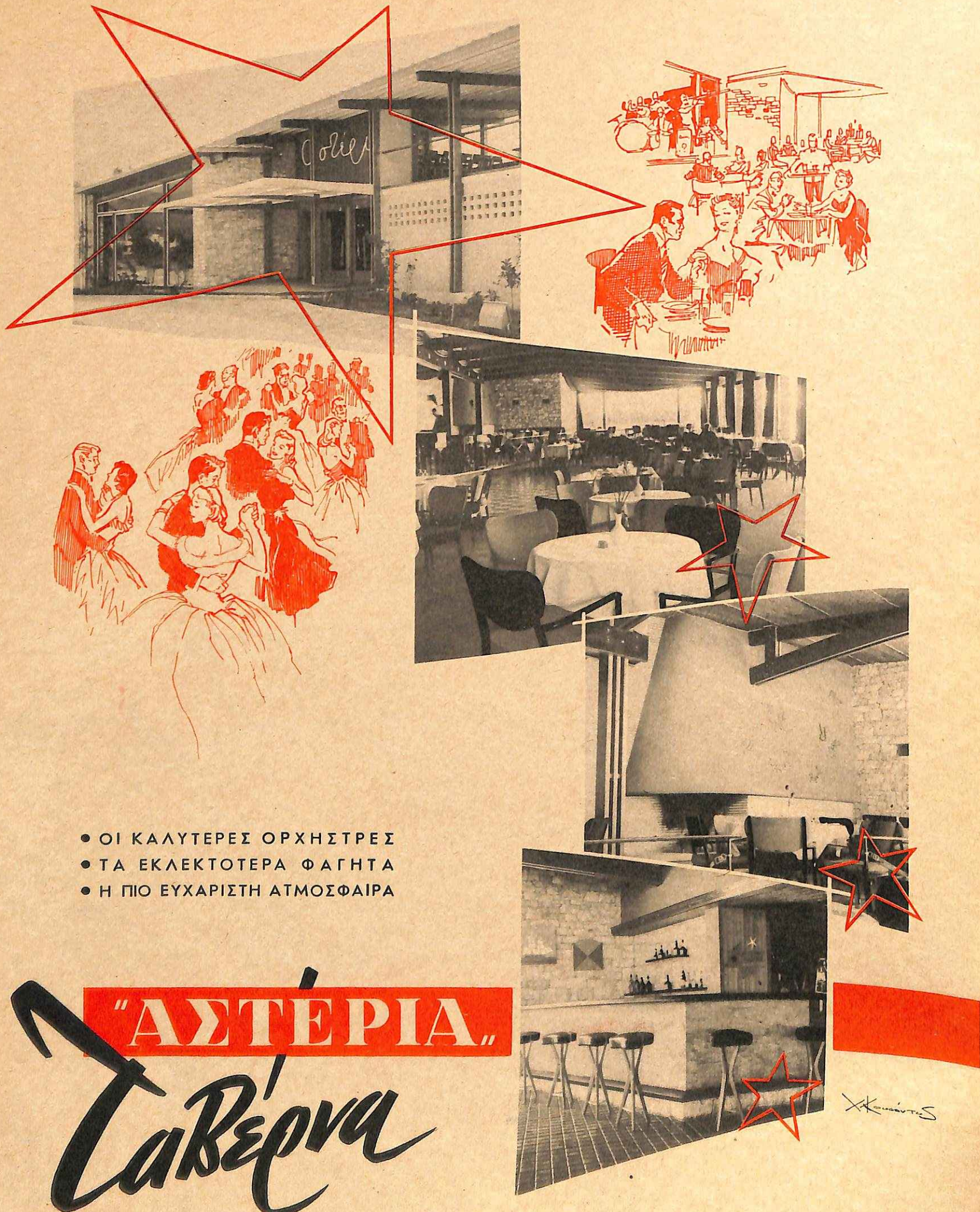
ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 50 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΙΝ
στόν ρόλο του "Αμλετ"

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Του Γάλλου Ακαδημαϊκού κ. Αντρέ Ζιγκφρίντ
Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΠΡΟΝΤΕ
"Ένα ανάγνωσμα με ανέκδοτες φωτογραφίες"

- ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
- ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
- Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"
Café

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 50 ΔΡΑΧ. 5
 8-14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ηλιδούλου",
 Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψυχας (Μονής Πετράκη 8, Αθήναι)
 Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γραφεία:
 Συντάξεις, Ξυράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
 Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-821
 Συνδρομή:
 Ήμιστοχ. ετήσιος δραχ. 130. Ήμιστοχ. 260.
 Ήμιστοχ. ετήσιος δολλάρ. 7. Ήμιστοχ. δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΛΚΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

«... Είμαι κ' εγώ τακτικός αναγνώστης σας και συνεπώς αισθάνομαι υποχρεωμένος να πω την γνώμη μου. Βρίσκω το περιοδικό σας καλό, αληθινά μοναδικό στην Ελλάδα. Ισάξιο με τα πιά φημισμένα του εξωτερικού, πάντοτε ενδιαφέρον, αλλά... λίγο! Το τεύχος, το αφιερωμένο στη Μακεδονία, με τις 132 σελίδες του, έκαμε ακόμη πιο κτυπητή τη διαφορά. Κι απέδειξε ότι έχετε όλες τις τεχνικές δυνατότητες για τέτοιες «μνημειώδεις» εκδόσεις. Δεν γίνεται, λοιπόν, σας έρωτώ, ν' αυξηθούν οι σελίδες σας, έστω κι αν ακριβήνη ή τιμή του τεύχους;».

Ιωάννης Ζερής (Αθήναι)

Ούκ εν τώ πολλώ το εϋ... θα μπορούσαμε ν' απαντήσουμε, αφού ο έπιστολογράφος μας αναγνωρίζει την ποιοτική υπεροχή. Ταιριάζει όμως περισσότερο το multum in parvo —το πολύ δηλαδή μέσα στο όμοιο σχήμα και όγκο. Πραγματικά, μια προσεκτική μελέτη των ΕΙΚΟΝΩΝ θα έπειθε τον καθένα ότι η ύλη είναι άφθονη, πλούσια σε σύγκριση με άλλα περιοδικά, ελληνικά και ξένα. Δεν θέλουμε να βάλουμε τους αναγνώστες μας στον κόπο να μετρήσουν τις λέξεις και τις αράδες του περιοδικού μας και του ILLUSTRATED ή του NOIR ET BLANC επί παραδείγματι. Θα έβλεπαν τότε πόσο υπερτερούμε. Τους δεθαίνουμε πάντως ότι από τεύχος σε τεύχος η ύλη γίνεται ακόμη πιο πλούσια, πληθαίνει, χωρίς ίσως να γίνεται άμεσως αντίληπτη ή διαφορά, που είναι πολύ σημαντική. Η προσπάθεια εξοικονομήσεως χώρου κ' η διάθεση αύξησε των σελίδων δεν μας εγκαταλείπουν ποτέ. Όσο οι τεχνικές δυνατότητες το επιτρέπουν, οι δύο αυτές παράλληλες επιδιώξεις πραγματοποιούνται. Το μόνο που δεν σκεπτόμαστε είναι ν' ακριβήνη ή τιμή του περιοδικού, ακόμη και για τα «ειδικά» τεύχη που έχουμε προγραμματίσει για το άμεσο μέλλον.

ΥΠΕΡ, ΠΑΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΥ

«... Η Όρτανσία, το κορίτσι-κούκλα του Ώουκ-Ρήτζ, σελ. 45 τεύχος 43, είναι όπως φαίνεται προικισμένο με εξαιρετικά προσόντα, διότι σ' όν τοίς άλλους έχει και υπερθυροειδή (;) αδένες, πράγμα που μπορεί να προκαλέσει σπυρροή κυνηγών... υπερφυσικών φαινομένων στην γενέτειρά της. Όλοι οι άλλοι άνθρωποι, τί καθυστερημένοι αλήθεια! Έχουμε ένα θυροειδή αδένες και τέσσαρες παραθυροειδείς, φιλοπράγματα δηλαδή μπροστά στην Όρτανσία που μας ξεπερνά όλους με τον υπερθυροειδή της. Πολύ πιθανόν ο μεταφραστής σου να εύρηκε κάπου την λέξη υπερθυροειδισμός (υπερλειουργία του θυροειδούς) και για να έχη αναπαυμένη την συνείδησή του την έκανε αδένες και μάλιστα υπερθυροειδή! (Ενώ ασφαλώς στο άρθρο αυτό πρόκειται περί του θυροειδούς αδένος απλώς). Αφού έχουμε τόσους και τόσους αδένες τί θλάπτει ένας παραπάνω δρε αδελφέ! Άλλωστε, πρέπει και

η Όρτανσία να έχει κάτι το «εξεχριστό». Κούκλα είναι και μάλιστα Made in U.S.A. Δικαιούται, λοιπόν, να έχει υπερθυροειδή καθώς και πράσινα μάτια με μπλε βλεφαρίδες και να περνά τις ώρες της μασουλώντας Πόπ-Κόρν!...».

Χρήστος Μηλιώνης (Ένταυθα)

«Έχετε... υπερ-δίκιο. Ό μεταφραστής προφανώς παρασύρθηκε από την υπερβολική χρήση του «υπερ», που τελευταίως τόσο μ'ας ταλαιπωρεί (π.χ. υπερ-παραγωγή, υπερεπιθεώρηση, υπερπεριοδικό κλπ.), και διέπραξε ένα υπερ-λάθος!

ΚΑΙ ΑΛΛΟ

«... Διαμαρτύρομαι σαν Πειραιώτης για όσες ανακριβείες γράφουν για την πόλη μας οι ΕΙΚΟΝΕΣ... Στο 41ο τεύχος γράφετε ότι η κ. Θ. Ποταμιάνου είναι δουλαιστής Πειραιώς. Αν αυτά τα έγραφε οίονδηποτε άλλο περιοδικό, το πράγμα δεν θα είχε σημασία. Τα παίρνουμε, διαβάζουμε τίποτε ευχάριστο και έ-

... που κυκλοφορούν

...ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ Η ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΗ Τ-σας είναι ή όη (Ποιμενική). Έγγραφές της «Ποιμενικής» έχουν γίνει πάμ-πολλες. Η έκτέλεση της απ' τον Μπρούνο Βάλτερ και την όρχήστρα της Φιλαδελφείας σε δίσκο «ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ», αν και παλαιότερη, είναι πάν-τοτε έκτακτη (ΜΛ 4056). Η έκτέλεση του Βάν Όττερλου με την Συμφω-νική της Βιέννης σε δίσκο «ΦΙΛΙΠΣ» (ΑΛ 00176) είναι πολύ καλή και θαυμασία τεχνική. Επίσης ή έκτέλεση του Κλέμπερερ με την Συμφω-νική όρχήστρα της Βιέννης έχει μεγάλη απάλοτητα και λυρισμό («ΒΟΞ» ΠΛ 6960).

ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ, ΣΕ ΖΗΤΗΣΗ, ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΜΕ ΣΥΜΦΩ-νίες του Τσαϊκόφσκυ. Ό Τσαϊκόφσκυ έγραψε 6 Συμφωνίες. Η τελευταία του, ή λεγομένη «Παθητική» είναι ή δημοφιλέστερη. Υπάρχουν θαυμάσιες έγγρα-φές αυτής της Συμφωνίας: Σε δίσκο Φίλιπς ΑΛ 00253 με την όρχήστρα του Άμστερνταμ υπό την διεύθυνση του Βάν Κέμπεν, επίσης σε δίσκο Κολούμπια CX 1026 με την Φιλαρ-μονική της Βιέννης υπό τον Καραγιάν. Η Πέμπτη Συμφωνία είναι επίσης δημοφιλής και περιέχει το πολ-ύ αγαπημένο βάλε στο τρίτο μέρος της (Φίλιπς 00141 ΑΛ). Το δημοφιλέστερο όμως έργο του Τσαϊ-κόφσκυ είναι ασφαλώς το κοντσέρτο του για βιολί. Πέρυσι το ακούσαμε σε μια θαυμάσια έκτέλεση με τον περίφημο νέο βιολιστή 'Ιβρου Γκίτλις. Με τον ίδιο ακριβώς βιολιστή, τον 'Ιβρου Γκίτλις και με την όρ-χήστρα Πρώ Μούζικα της Βιέννης υπό την διεύθυνση του Χόλντριντ, το βρίσκουμε σε ένα δίσκο ΒΟΞ ΠΛ 8.840. Στον ίδιο δίσκο από την άλλη πλευρά υπάρ-χει με τους ίδιους εκτελεστές, και το ωραιότατο κοντσέρτο για βιολί του Μέντελσον. Πρόκειται για εξαιρετικό δίσκο. Τέλος, το πρώτο κοντσέρτο του Τσαϊκόφσκυ για πιάνο και όρχήστρα εκτελείται λαμπρά από τον Ου-νίνσκυ σε ένα δίσκο Φίλιπς ΑΛ 00672.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΕΧΟΥΝ ΔΥΟ ΔΙΣΚΟΥΣ ΠΟΥ ΑΣΦΑΛΩΣ θα τους ενδιαφέρουν. Πρόκειται για μερικές έγγραφές «μπούγγι» που έχει κάμει ο περίφημος διμπραφωνίστ Λάιονελ Χάμπτον με την όρχήστρα του. (ΣΙΔ 105510 και ΣΙΔ 105513).

Για τους θαυμαστές της πραγματικής Τζαζ σημειώνουμε τον δίσκο «ΒΟΓΚ» ΛΔΜ 30002, που είναι μια ήχογράφηση από την αίθουσα Πλεγιέλ του Κοντσέρτου του Μέτζ Μέτζρού και της όρχήστρας του.

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΔΡΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΝΟ

Γερά
και
δουκά
δουτιά

ΑΡ ΑΔ 65796/18779

Ένα ωρολόγιον ακριβό, γνωστό όμως Παγκοσμίως

ΔΙΑ ΤΗΝ
άριστουργηματικήν του εμφάνισιν
τήν μηχανικήν του τελειότητα και
τήν πατροπαράδοτην ακρίβεια.

Τό ωρολόγιον που φορούν κατ'έξοχην οί προσωπικότητες εις όλον τόν Κόσμον.
Μοναδικόν εις τόν κόσμον μέ 168 ΔΙΕΘΝΗ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "ΔΟΓΜΑ", Ο.Ε. ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 9 ΤΗΛ: 25-891 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

πείτα τὰ πετᾶμε. Ἀλλά τίς ΕΙΚΟΝΕΣ, κ. Τοξότη, τίς φυλάττει, τίς δένουμε σέ τόμους γιατί ἀξίζει τόν κόπο νά τοὺς βροῦνε τὰ παιδιά μας, ὅταν ὁμως γίνονται τέτια λάθη, πρέπει νά σκέπτεται κανεὶς μὴ τυχόν καὶ σέ ἄλλα πράγματα γίνονται λάθη. Γνωρίζω ὅτι θὰ μοῦ πῇ ὅτι καὶ στίς ἐγκυκλοπαιδεῖες γίνονται λάθη. Ναί, ἀλλά αὐτὰ δι-ορθώνονται, ἐνῶ στίς ΕΙΚΟΝΕΣ μένουν ἀδιόρθωτα.

Γ. Πασᾶ; (Πειραιεύς)

Γιὰ τὸ λάθος ἔχετε δίκιο. Γιὰ τὸ ὅτι δὲν τὰ σημειώνουμε, ἔχετε ἄδικο. Οἱ παραδρομὲς εἶναι ἀνθρώπινες, καὶ ὡς μόνο ἄνθρωπο μένει ὅτι ἀποκαλέσαμε «δουλεῦτῃ» μία δραστηριὰ κυρία, πού, ἀτυχῶς, ἀπέτυχε. Ἐλπίζω νὰ συγχωρήσῃ τίς ΕΙΚΟΝΕΣ ὅπως κ' ἐσεῖς.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

«...Μὲ τὸ θάρρος πού μᾶς ἔχεις δώσει σου γράφω γιὰ δεῦτερη φορὰ. (Τὴν πρώτη δὲν μοῦ ἀπήντησες). Πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχες ὑποσχεθῇ σέ κάποιον ἀναγνώστη σου, ὅτι γρήγορα θὰ δημοσιευότανε στίς ΕΙΚΟΝΕΣ κάτι γιὰ τὸν Τζέημς Ντὴν. Πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσή σου; — Καὶ κάτι ἄλλο: Δὲν εἶναι δυνατό νὰ μᾶς δίνετε πιὸ τακτικὰ φωτορεπορτάζ σχετικά μὲ τὸ ἀθηναϊκὸ θέατρο; Εἶναι τόσο προσεγμένα (ὅπως κάθε τι στίς ΕΙΚΟΝΕΣ) καὶ ἀρέσουν πολὺ. — Νὰ περιμένουμε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ «γύρισμα» τοῦ «Χριστοῦ» στὴν Κρήτη; — Συγχώρεσέ με ἂν σέ κούρασά με τίς ἀπαιτήσεις μου, ἀλλά, ὅπως ἔγραψα καὶ παραπάνω, μὲ τὸ θάρρος πού ἐσύ μᾶς ἔδωσες».

Νίκος Κονταξῆς (Δαύλεια)

Ἡ ταινία τοῦ Καζαντζάκη καὶ τὸ σχετικὸ ρεπορτάζ, —θὰ τὸ ξέρης κι ὅλας— δημοσιεύθηκε ὅταν θὰ ἔγραφες τὸ γράμμα σου. Γιατί, λοιπόν, τόση βιασύνη; Τί θὰ πρωτοχωρέσῃ στίς 52 σελίδες μας; Γιὰ τὸν Τζέημς Ντὴν, φοβοῦμαι ὅτι ἡ ὑπόσχεσή μου θὰ μείνῃ... ὑπόσχεση, ἐκτὸς πιά ἂν μᾶς παρουσιάσῃ ξαφνικά κάτι ὁ εἰδικὸς συντάκτης.

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ο ΑΜΑΕΤ ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τίς εὐνυχότερες δημιουργίες τοῦ ἐξαίρετου ἡθοιοῦ μας Δημήτρη Χόρν. Τὸ ἔργο ἀνεβάρηκε, πέρασι, μὲ Ὀφηλία τὴν Ἑλλή Λαμπέτη καὶ βασιλιὰ τὸν Γιώργο Παλά, σὺς σκηνὲς τῆς Αἰγύπτου, τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Κύπρου. Τὸν ρόλο τοῦ Ἀμαετ ἐλπίζει νὰ ὑποδυθῇ, ἐφ'ετός, ὁ κ. Χόρν ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ ἀνακαινισμένου θεάτρου «Κενταύρον» (Φωτογραφία κ. Δ. Χαρισιάδης).

Ἰανουάριος

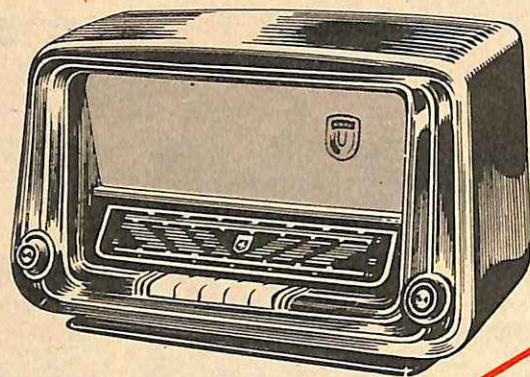
Κ		7	14	21	28
Δ	1	8	15	22	29
Τ	2	9	16	23	30
Τ	3	10	17	24	31
Π	4	11	18	25	
Π	5	12	19	26	
Σ	6	13	20	27	

WEGA

"ΒΕΓΚΑ,, ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΩΤΕΡΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

"ΝΤΟΥΑΛ,, ΤΟ ΠΕΡΙΟΗΜΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΙΚ - ΑΠ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

...που πέρασαν

... ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΧΑΡΑ
υποδεχθήκαμε την ομάδα των ξένων διανοουμένων που προσεκάλεσε ο 'Ορ-
γανισμός Φεστιβάλ 'Αθηνών και μετέφερε —δωρεάν, όπως σε τόσες άλ-
λες περιπτώσεις— από την Νεάπολη το υπερωκεάνιο «Βασίλισσα Φρει-
δερίκη». 'Εδώσαμε σε προηγούμενο τεύχος τα ονόματα όλων των μελών
της εκλεκτής αυτής ομάδας των εκπροσώπων της ευρωπαϊκής διανοήσεως.
Τώρα είχαμε την ευκαιρία να τους γνωρίσουμε και από κοντά, σε μίαν
ειδική, γι' αυτούς, δεξίωση, στην «Αίθουσα Γεωργίου Βλάχου»,
το ίδιο ακριβώς δωμάτιο που έφθασαν και, ενθουσιασμένοι ήδη με το 'Ατ-
τικό τοπίο και το κλασικό 'Αθηναϊκό περιβάλλον, έτοιμαζόντουσαν για το
«σημαντικό» —δπως οι ίδιοι το απέκάλεσαν— γεγονός της ζωής τους:
Την παράσταση της «Μήδεια» του Εύριπιδή στο 'Ωδείο 'Ηρώδου του 'Ατ-
τικού. «'Αν δεν υπήρχεν 'Ελλάς, δεν θα υπήρχε Μεσογειακός Πολιτισμός»,
έπανελάμβανε ο αρχηγός του Ρεπουβλικανικού κόμματος της 'Ιταλίας
και πρώην υπουργός 'Εθνικής 'Αμύνης κ. Ροντόλφο Πατσιάντι. Και ο συν-
άδελφός του, αρχηγός του 'Ιταλικού Ριζοσπαστικού κόμματος και δημοτι-
κός σύμβουλος της Ρώμης κ. Α. Καττάνι, σαφώς υπεργράμμισε την ήθικη
συμπράσταση του κόμματός του στον Κυπριακόν απελευθερωτικόν ά-
γωνα.

ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΕ-
νων, —ό διαπρεπής συγγραφέας Κούρτσιο Μαλαπάρτε, μιά από τις ση-
μαντικότερες φυσιογνωμίες της μεταπολεμικής ευρωπαϊκής λογοτεχνίας,
Ψηλός, άρρενωπός, ήλιοκαμένος, — μās είπε πως δεν έβλεπε την ώρα να
ξεκινήσει για τους Δελφούς, να κάνει ένα προσκύνημα που από καιρό το
είχε τάξει στον εαυτό του. Δίπλα του, πρεσβύτες σεβαστός, σκυμμένος
από τα χρόνια, ο Γκιουζέππε Ούγγαρέτι, ο πρύτανης των συγχρόνων 'Ι-
ταλών ποιητών, μίλούσε για το ελληνικό πνεύμα σαν κάτι που του ήταν
γνώριμο και οικείο, ύψασμένο με το έργο του και την μακρά και πλούσια
ζωή του. Σ' έναν άλλον δμιο, 'οι Γερμανοί διανοούμενοι είχαν περιστοι-
χίσει την διαπρεπή εκπρόσωπο της 'Οπερας του Μονάχου, την ωραι-
οτάτη Κρίστλ Γκόλτζ, που παρευρίσκετο επίσης στην δεξίωση. Τους έ-
ξηγούσε πως τους περίμενε για να δουν μαζί την «Μήδεια», στο ίδιο εκεί-
νο θέατρο, όπου και η ίδια η Κρίστλ Γκόλτζ απέσπασε τόσα, και τόσο ελ-
λινική χειροκροτήματα, με την έρμηνεία της της «'Ηλέκτρας» του Στρά-
ους. Είναι έλληνομαθείς, οι περισσότεροι από τους Γερμανούς διανουμέ-

νους που συναντήσαμε. Και ειδικά ο πρύτανης του Κολλεγίου Μίνστερ και
διαπρεπής έλληνογνώστης Χέλμντ Φλούμε, του οποίου όλοι θαύμασαν όχι
μόνον τα ελληνικά, αλλά και την βαθύτατη γνώση των σύγχρονων έλλη-
νικών πνευματικών προβλημάτων.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ, Ο ΖΑΝ ΜΠΑΛΑΡ, (Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥ-
θυντής της περιφήμου επιθεωρήσεως «Τετράδια του Νότου») με το σύνη-
θες γαλατικό χιούμορ του, μās ανέλυσε τα κοινά χαρακτηριστικά (καλά
και κακά!) των Γάλλων και 'Ελλήνων. Και ο Φρανσουά Ντορνίκ, ο γνω-
στός ιστορικός συγγραφέας και διευθυντής του πολιτικού γραφείου του
Καί ντ' 'Ορσαί, εξήγησε πως τώρα καταλάβαινε το συναίσθημα που ένοι-
ωσε —και περιέγραψε— ο Σατωμπριάν αντίκρύοντας την 'Ακρόπολη...

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΝ ΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΜΑΣ
ξένοι, ύστερα από το «ελληνικό τους τριήμερο»: Χόρεψαν στ' «'Αστέρια»,
είδαν τις Μικηνες και το Ναύπλιο, έγευμάτισαν στο Σούνιο... Πήραν μαζί
τους φεύγοντας, —δπως μās είπαν— «πολλήν 'Ελλάδα». Αυτήν ακριβώς
που ενδιαφερόμαστε να προβάλουμε στο εξωτερικό.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΝ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ
καιρό, με χαρά σημειώνουμε την παρουσία της 'Ιριδος Κλέρ, της οποίας η
νέα «γκαλερύ» στο Παρίσι, στην Rue des Beaux Arts, συγκεντρώνει ήδη το έν-
διαφέρον των Παρισινών φιλοτέχνων. Τρία ελληνικά ονόματα φηγοιράρουν
στην λίστα των καλλιτεχνών από όλον τον κόσμο που εκθέτουν στην «γκα-
λερύ» αυτόν τον καιρό: Τσίγκος, Τάκης (Βασιλάκης) και Λυμπεράκη.
'Η 'Αγλαΐα Λυμπεράκη, πράγματι, έχει μιά εξαιρετική εξέλιξη, αυτόν
τον τελευταίο καιρό, —που ίσως να παρακολούθησουμε εκτενέστερα μό-
λις μάς δοθή μιά ευκαιρία... Καίτοι άρνίζει να άνήκει και αυτή στην κα-
τηγορία των «έν τή άλλοδαπή ήμεδαπών», πολλά από τα έργα της βρι-
σκονται στην 'Αθήνα.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΩΝ «'ΗΜΕΔΑΠΩΝ»
ανήκουν και δυο άλλοι συμπαθείς τείως 'Αθηναίοι: ο 'Αλέξης Λαδός που,
ύστερα από την θητεία του στην Παλαιστίνη ως εκπρόσωπος των 'Ηνωμέ-
νων 'Εθνών, πηγαίνει στην νέα του θέση στην Νέα 'Υόρκη, και η Κλωντίν
Καρράχάλο που ξαναφεύγει στα τέλη του μηνός για την Λωζάννη, ό-
που σκοπεύει να περάσει τον χειμώνα κάνοντας σκί. Σ' όλο αυτό το διά-
στημα, από τότε που εγκατέλειψε την τόσο ζωντανή εκείνη συντροφιά του
'Αθηναϊκού 'Ομίλου, η Κλωντίν Καραχάλου δεν έμεινε άργή: παντρεύτη-
κε, χώρισε, τελείωσε τη Σχολή Διερμηνέων της Γενεύης, κέρδισε το περυ-
σινό πρωτάθλημα επίγκ - πόγκ» της Λωζάννης, έλαβε μέρος σε μιά παρά-
σταση του «Λεόν και Λέν» του Μπύχερ και πρωτοστάτησε, μαζί με δλους
τους 'Ελληνες της Γενεύης, στην διαμαρτυρία για την υπόθεση της Κύ-
πρου.

ΚΑΖ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡ. 50 8.10.56

ΕΤΟΙΜΕΣ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ!

Ίσραηλίτισσες κ' Αιγύπτειες οργανώνονται σε τάγματα έφόδου!

Τα γυναικεία χέρια μπορούν να οδηγήσουν σήμερα στη μάχη ένα τάνκ,
να έκτοξεύσουν μπαζούκας, να κατευθύνουν την φωτιά και το άτσάλι
των όλμων και των πολυβόλων καλύτερα ίσως και από τους άνδρες.

ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΕΣ, ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ, ΚΑΤΕΤΑΓΗΣΑΝ ΜΕ ΠΡΟΘΥΜΙΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

Σ' ένα μικρό, άσπρο σπιτάκι, κον-
ντά στην πύλη Ντολνρόζα, εκεί
δηλαδή που αρχίζει η έβραϊκή συνοι-
κία, είχε το αρχηγείο της η «'Ιρ-
γκούν Σβάϊ Λευούμη», η γνωστή μα-
χητική οργάνωση των 'Εβραίων που
διεδραμάτισε πρωταρχικό ρόλο στην
δημιουργία του νέου κράτους. Σ'
αυτό το σπιτάκι έφθασε μιά νύ-
του 1946 και η 'Εστερ, μιά Γαλλο-
εβραία ηλικίας 25 έτών περίπου,
που είχε ήδη γνωρίσει την φρίκη
των χιτλερικών στρατοπέδων και εί-
χε πολέμησει επί δύο δόκκληρα χρό-
νια με τους Γάλλους «μακί». 'Ηταν
άκομη με την ψυχή στο στόμα για-
τί είχαν προδοθή και μόλις το πα-
λιό φορτηγό, που τους έφερε κρυφά
από την Μασσαλία, τους έβγαλε σε
μιά έρημική άκμή, κοντά στην Χά-
ίσα, μιά ομάδα 'Αράβων τους κύ-
πησε άλύπητα. 'Ελάχιστοι σώθηκαν
και μαζί μ' αυτούς και η 'Εστερ
που είδε για μιά άκομη φορά τα ό-
νειρά της, για μιά ήσυχη ζωή σε
μιά ειρηνική χώρα, να διαφεύδονται
τραγικά. Μιά όμως και δεν ήταν δυ-
νατόν να ζήσει η ίδια το όνειρο αυ-
τό, απέφασε ν' άγωνισθή για ν'
άπολαύσουν τουλάχιστον οι άλλοι
δ,τι αυτή δεν χάρηκε. 'Ετσι πήρε και
πάλι το όπλο. Για την 'Εστερ η
άπόφαση αυτή δεν ήταν παρά μιά
νέα περιπέτεια της 'πολυτάραχης
ζωής της. Για την φυλή της όμως
και για το καινούργιο κράτος που
δημιουργήθηκε στην Παλαιστίνη, εί-
χε τεραστία σημασία γιατί το πα-
ράδειγμα της μιμήθηκαν κι άλλες
'Εβραίοπούνες που έδημιούργησαν
τόν πυρήνα του σημερινού γυναικείου
στρατού του 'Ισραήλ. 'Ενός στρα-
τού όχι βοηθητικού, αλλά άξιόμα-
χου και έμπειροπόλεμου που στέ-
κεται επάξια στο πλευρό των άν-
δρών.

ΠΡΩΤΗ Η ΣΙΑΡΤΗ

Πρώτοι οι άρχαίοι 'Ελληνες έθε-
ποίησαν τις πολεμικές άρετές των
γυναικών. Οι μυθικές 'Αμαζόνες ή-
ταν η προσωποποίηση του θάρρους
και της εύτολμίας και συνάμα της
άγνειας, της όμορφιάς και της θηλυ-
κότητος. Δεν είναι άπίθανο ό μύθος
να είχε την πηγή του στις άφηγή-
σεις έμπόρων που έφθαναν με τα
καράδια τους σε βαρβαρικές χώ-
ρες και έμπορευόντουσαν με ήμιά-
γριες φυλές, όπου και οι γυναίκες
πολεμούσαν μαζί με τους άνδρες,
όχι όμως με την συνείδηση του στρα-
τιώτου, αλλά με το ζωώδες ένστι-
κτο της αυτοσυντηρήσεως.

'Αν όμως όλοι οι άρχαίοι 'Ελλη-

νες θαύμαζαν τις Άμαζόνες, μόνον οι Σπαρτιάτισσες τις μιμήθηκαν. Πράγματι, οι θαρραλέες αυτές γυναίκες είχαν αναλάβει, μ' απόφαση της Γερουσίας, την φρουρά της πόλεως όταν βρισκόντουσαν σ' έκστρατεια και δεν προσέφεραν στην πολιτεία μόνον τα παιδιά τους, αλλά και τον ένα τους μαστό, που τον άφηναν ν' άτrophήση για να μπορούν να τεντώνουν το τόξο χωρίς δυσκολία. Οι «φαινομηρίδες» Σπαρτιάτισσες γυμναζόντουσαν μαζί με τους νέους στα γυμναστήρια, μάθαιναν να ρίχνουν το δόρυ ή να τεντώνουν το τόξο κι όταν ακόμη θήλαζαν τα παιδιά τους πίστευαν ακράδαντα ότι το έκαναν για την πατρίδα, για να της δώσουν καινούργιους στρατιώτες.

Στην πόλη του Κάδμου όμως η γυναίκα περιορίζεται εις τα του οίκου και η συνήθεια αυτή επικρατεί σ' όλη την μετέπειτα αθηναϊκή ή γεμονία. Και ο Φίλιππος όταν θα κατέβη με τους Μακεδόνες του δεν θα έχη ούτε μία γυναίκα στον πολυάριθμο στρατό του. Ο πρώτος γυναικείος στρατός σήνει μαζί με το μεγαλείο της Σπάρτης και στα χρόνια που έπακολουθούν, η γυναίκα κλείνεται στον γυναικονίτη της.

Στην ρωμαϊκή εποχή η γυναίκα δεν είναι καν αυτεξούσια και κανείς δεν σκέπτεται ότι θα ήταν δυνατόν να πολεμήση δίπλα στον άνδρα. Δεν είναι άπλη προκατάληψη, αλλά ανάγκη της πολεμικής τέχνης της εποχής, που βασίζεται στο θάρρος και στην μυϊκή δύναμη των πολεμιστών. Στα σκοτεινά χρόνια του μεσαιώνος που θα έπακολουθήσουν, η γυναίκα θα άπομακρυνή περισσότερο από τον άνδρα, που θα την θαυμάζει, θα την θεοποιή, θα εμπνέεται από αυτήν, αλλά δεν θα την θεωρή σαν συνάνθρωπό του.

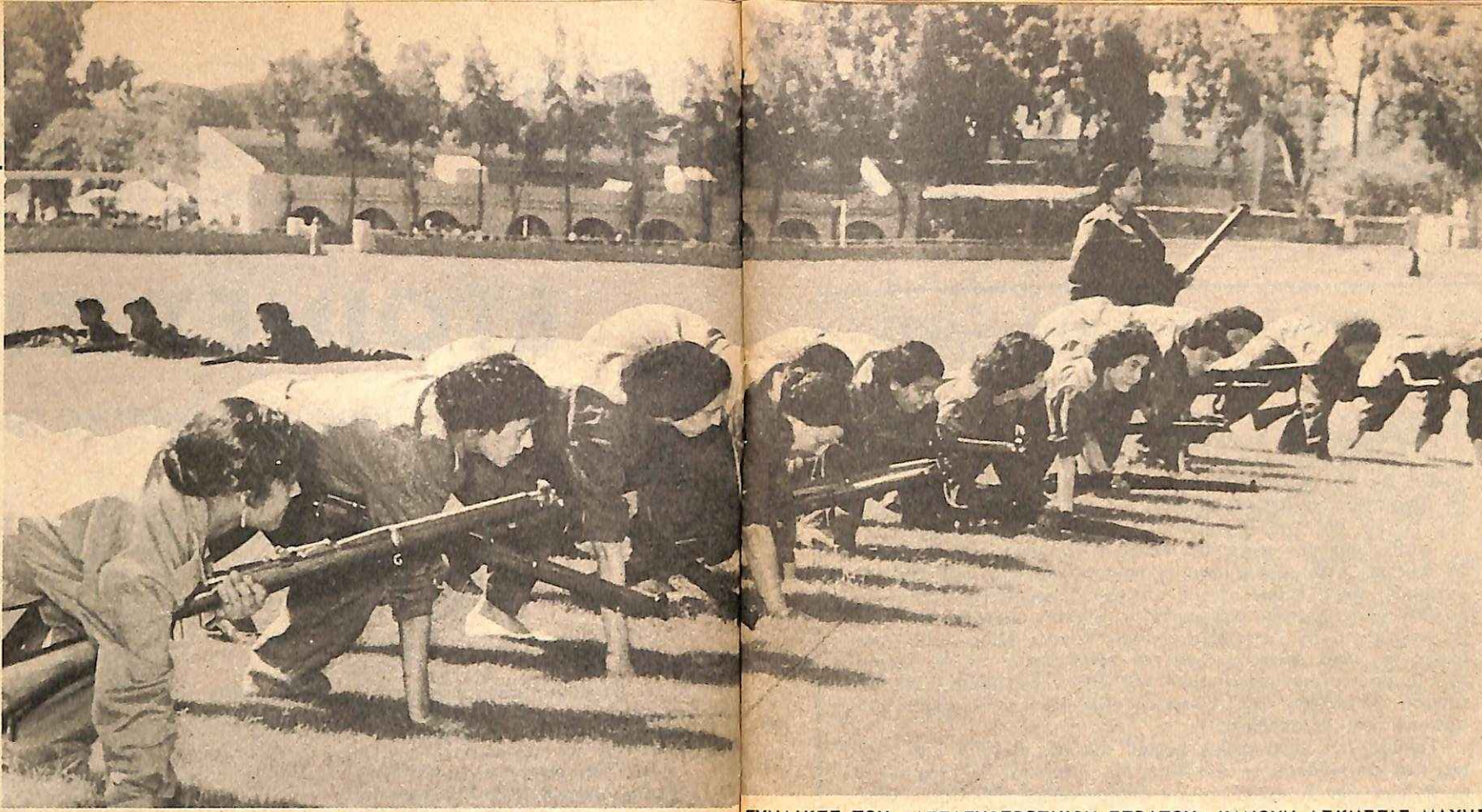
Ο Μάρκο Πόλο, στις άφηγήσεις του για τους θαρραλικούς νομαδικούς λαούς της Άσίας, μιλά για γυναίκες που ακολουθούσαν τους άνδρες στις έκστρατείες, που συμμεριζόντουσαν τις κακουχίες του πολέμου, φρόντιζαν τα κοπάδια και μασσούσαν πετσιά για να τα μαλακώσουν και να φτιάξουν όπλα και υποδήματα, αλλά πουθενά δεν φαίνεται να είδε γυναίκες να πολεμούν στο πλευρό των ανδρών. Μια ακόμη απόδειξη ότι ή τότε πολεμική τέχνη δεν έταίριαζε στην φύση τους. Κι όμως οι γυναίκες δεν έπαψαν ποτέ να πολεμούν.

ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΙ ΓΑΛΛΟΙ

Το κρύο είναι δυνατό στις πεδιάδες της Ουαλλίας και πικρή όμιχλη σκεπάζει τον περισσότερο καιρό την εύφορη γη. Ο Καίσαρ ανησυχεί γιατί οι σιδηρόφρακτες λεγεώνες του υποφέρουν άδύσταχτα στον άφιλόξενο αυτό τόπο κι άποδεκατίζονται από τις συνεχείς επιθέσεις των Κελτών που έχουν καταφύγει στα ψηλά, χιονισμένα βουνά της σημερινής Σκωτίας. Μόλις είχε επιστρέψει στο Λοντίνιουμ, μετά από μία νικηφόρο έκστρατεια έναντιόν τους, αλλά δεν ήσυχάζει. Και πράγματι τ' άσχημα μαντάτα δεν άργούν. Ένας καθημενός άγγελιαφόρος φθάνει από τις μεθοριακές φρουρές, για ν' άναγγείλη ότι οι Κέλτες κτύπησαν και πάλι τους λεγεωνάριους, προξενώντας τους μεγάλες άπώλειες.

Ο Καίσαρ επερίμενε μία τέτια επίθεση. Έκείνο όμως που του προξενεί κατάπληξη είναι ότι επί κεφαλής των θαρραλέων είναι τώρα μία γυναίκα, η σύζυγος του σκοτωμένου άρχηγού τους, η βασίλισσα Μποαντίτσια που καλπάζει έπάνω στο άτι της με τέχνη που θα την ζήλευε κι ο καλύτερος καβαλλάρης και δουλεύει το πολεμικό τεκνοειρό σαν πεπειραμένος πολεμιστής.

Την ίδια έκπληξη θα δοκίμασουν πολλά χρόνια άργότερα κ' οι Άγγλοι, όταν μία όνειροπαρμένη κοπέ-

ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΑΣΗΦΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΕΣ, ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ «ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ» ΚΑΝΟΥΝ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΜΑΧΗΣ

Η σωματική διάπλαση των γυναικών δεν τις έμποδίζει σήμερα να υπηρετήσουν τον θεό του πολέμου άκριβώς σαν τους άνδρες. Γιατί όμως δεν έχει γενικευθεί η καθολική επιστράτευσή τους;

ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΠΕΡΦΑΝΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ

λα από την Λωρραίνη θα ζωσή τα άρματα και θα τους διώξη από την Βουργουνδία. Τόση είναι μάλιστα η έκπληξη και των ίδιων ακόμη των συμπατριωτών της, από την άνδρεία και την τόλμη της Ζάν ντ' Άρκ, ώστε θα πιστέψουν εύκολα την συκοφαντία των Άγγλων ότι παίρνει την δύναμή της από τις σκοτεινές δυνάμεις του κακού, και θα την κάψουν σαν μάγισσα.

Μια άλλη κοπέλα από ένα χωριό της Λωρραίνης, όταν ξεσπά η γαλλική επανάσταση, βάζει την στολή του στρατιώτη και τρέχει στην Τουλώνα που την πολιορκούν οι επαναστάτες. Υπηρετεί σαν άπλός στρατιώτης, κάτω από τις διαταγές ενός νεαρού λοχαγού του πυροβολικού. Ο Βοναπάρτης —γιατί αυτός είναι— στέλνει μία μέρα ένα άγγελιαφόρο να μεταφέρει μία διαταγή, κι όταν άργή να επιστρέψη τον φωνάζει θαμωμένος στη σκηνή του για να τον τιμωρήσει. Μ' έκπληξη του όμως διαπιστώνει ότι ο άγγελιαφόρος ήταν μία νέα κοπέλα που είχε καθυστερήσει γιατί ήταν τραυματισμένη.

Από τότε ο Βοναπάρτης έχει πάντοτε κοντά του την Τερέζα - Φριγκιέ, που πήρε μέρος σ' όλες τις έκστρατείες του και δοξάστηκε στα πεδία των μαχών. Στην ιστορία έμεινε γνωστή σαν ή «Κυρία δεν μέ μίλλει», παράδειγμα όχι μόνον θάρρους, αλλά και άμεριμνησίας και ο «τίτλος» αυτός άπέδόθη κατά και-

ρους σε διάφορες γυναίκες της επαναστάσεως. Η πραγματική όμως «Κυρία δεν μέ μίλλει» ήταν ένας θαρραλέος στρατιώτης.

Η Μποαντίτσια, η Ίωάννα της Λωρραίνης και η Τερέζα Φριγκιέ, καθώς άργότερα η Μπομπουλίνα κ' οι Σουλιώτισσες, δεν είναι οι μόνες γυναίκες που πολέμησαν. Άποτελούν όμως εξαιρέσεις, και μάλιστα σπάνιες, κι αυτός είναι ένας από τους λόγους που έμειναν γνωστές στην ιστορία.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Η μόνη χώρα όπου δεν ίσχυε η υποχρεωτική θητεία ήταν η Άγγλία και εκεί για πρώτη φορά οι γυναίκες έφόρεσαν το χακί. Κατά την διάρκεια του πρώτου Παγκοσμίου πολέμου, όταν η άγγλική κυβέρνηση είχε ανάγκη να στείλη όσον το δυνατόν περισσότερους στρατιώτες στο δυτικό μέτωπο, σκέφθηκε να περιορίση τον άριθμό των άπασχολουμένων σε βοηθητικές υπηρεσίες των μετώπων, αντικαθιστώντας τους με γυναίκες. Έτσι, βάσει ενός βασιλικού διατάγματος, ιδρύθηκε το γυναικείο βοηθητικό σώμα με τον έπίσημο τίτλο «Γυναικεία Βοηθητικά Βασιλικά Δυνάμεις» (W. A.R.F.).

Στην Σοβ. Ένωση όμως η γυναίκα ανέλαβε άποφασιστικό ρόλο άπό την πρώτη στιγμή της οργανώσεως του έρυθρού στρατού, που ξπήδησε άπό τα τμήματα των έπα-

(Φωτ. Kio - Camera Press)

ναστατών, δηλ. ανδρών και γυναικών. Στην πρώτη συνεδρίαση του Σοβιέτ της Πετρούπολεως άπεφασίσθη η οργάνωση των επαναστατικών τμημάτων σε τακτικό στρατό και το ίδιο συνέβη σ' όλα τα Σοβιέτ που, λίγο άργότερα, ένώθηκαν στην σημερινή Ε.Σ.Σ.Δ.

Πράγματι, έκτός από τα βοηθητικά τμήματα, στον τελευταίο Παγκόσμιο πόλεμο, πολλές Ρωσίδες έπολέμησαν τους Γερμανούς όχι μόνον σ' ανάρτικα τμήματα, αλλά και στον τακτικό στρατό και κυρίως στην άεροπορία και το πυροβολικό. Το παράδειγμά τους το μιμήθηκαν και οι γυναίκες της Γιουγκοσλαβίας, στα χρόνια της κατοχής, με άρχηγό μία νέα κοπέλα, την Γιόβανκα, που έφθασε στον βαθμό του ταγματάρχου κι άργότερα έγινε η πρώτη κυρία της Γιουγκοσλαβίας. Είναι η σημερινή Γιόβανκα Μπρός Τίτο.

Το ίδιο συνέβη και στην Πολωνία, την Ρουμανία και σ' όλες τις χώρες της κεντρικής Ευρώπης που οι σημερινοί στρατοί τους είχαν για πυρήνα τις κομμουνιστικές αντάρτικες ομάδες, οργανωμένες κατά το ρωσικό πρότυπο.

Γόν Μάιο του 1948 το κράτος του Ισραήλ, ύστερα από ένα σύντομο, σχετικώς, αλλά σκληρό άγώνα, άποκτά την άυτοπαρξία του και την διεθνή νομική ύπόστασή του. Είναι όμως κυκλωμένο από φανατικούς έχθρους και παραμένει έπιστρατευμένο. Στον πρώτο έθνικό στρατό καλούνται να υπηρετήσουν άνδρες και γυναίκες άδιακρίτως, και τότε, για πρώτη φορά, δημιουργούνται μάχιμα τμήματα, άποτελούμενα άποκλειστικά από γυναίκες που έχουν έπιστρατευθεί με καθολική στρατολογία. Είναι ο πρώτος γυναικείος στρατός του κόσμου μετά την πώση της Σπάρτης.

Ο στρατάρχης Τσαγκ Κάι Σέκ, που ποτέ δεν έγκατέλειψε τα σχέδια του ν' ανακαταλάβη την ήπειρωτική Κίνα, άρχισε άπό το 1952 την υποχρεωτική επιστράτευση των άγώνων γυναικών ηλικίας 20—25 ετών, που άπετέλεσαν συγκεκριμένα τμήματα και των τριών όπλων. Κάτι άνάλογο συνέβη τελευταία και στην Αίγυπτο, με την κρίση του Σουέζ. Όταν οι Άγγλογάλλοι άρχισαν τις πολεμικές τους προπαρασκευές, ο πρόεδρος Νασέρ εκήρυξε πανστρατιά και εκατοντάδες Αίγυπτιοπούλες σπεύδουν κάθε μέρα να καταταγούν στο «στρατό της άπελευθερώσεως» που, όταν συμπληρώση την έκπαίδευσή του, θα ένσωματωθή στον τακτικό στρατό.

Στον μεσαιώνα, το σπουδαιότερο έμπόδιο που αντιμετώπιζε μία γυναίκα που θα ήθελε να πολεμήσει μαζί με τους άνδρες, ήταν η σωματική της άδυναμία, η άκατάλληλη μυϊκή διάπλασή της που δεν της επέτρεπε να χρησιμοποιή το θαρύ ξίφος, ή να φορά την βαρεία πανοπλία. Σήμερα όμως η πολεμική τέχνη δεν ένδιαφέρεται τόσο για τα γερά μπράτσα, όσο για το εύστροφο μυαλό και σ' αυτό οι γυναίκες δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τους άνδρες. Άπό την άποψη, λοιπόν, αυτή, θα μπορούσε κανείς να πη ότι δεν θ' άργήση ή ήμερα που το θαρύ άρμα μάχης θα το οδηγή μία μικροκαμωμένη στρατιώτρια ή το κουμπί έκτοξεύσεως άτομικών πυραύλων θα το πιέξη ένα φρεσκο-δαμμένο γυναικείο δαχτυλάκι.

Το πρόβλημα όμως αυτό έχει και μίαν άλλη άποψη: την κοινωνική. Στρατός χωρίς καθολική στρατολογία δεν μπορεί σήμερα να βοηθή. Κι αν η γυναίκα πηγαίνει σήμερα στο γραφείο ή στο εργοστάσιο και δουλεύει μαζί με τους άνδρες, μόνο στην οικογένεια, στην άνατροφή των παιδιών της βρίσκει τον προορισμό της.

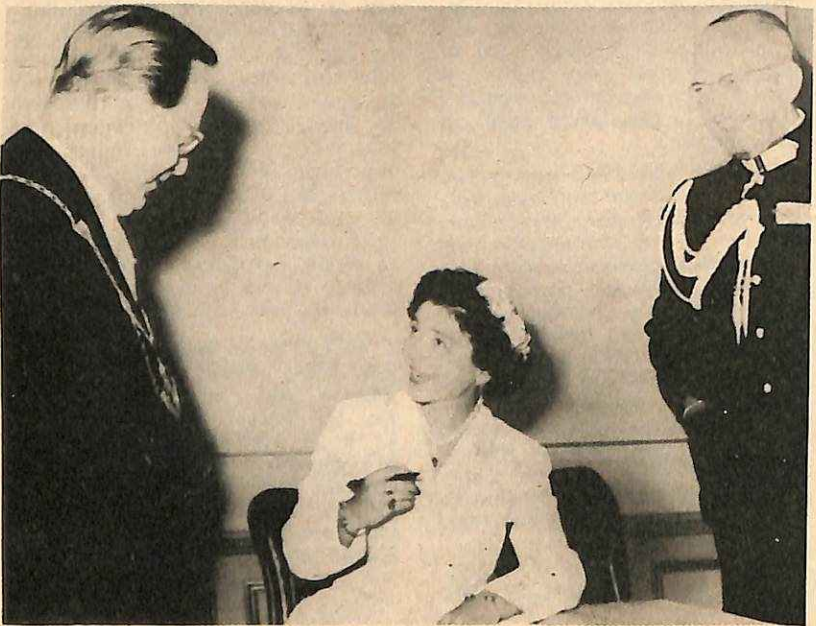
ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΨΗΣ

ΤΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΔΕΟΣ: ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΚΑΛΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΕΝΟ Υ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

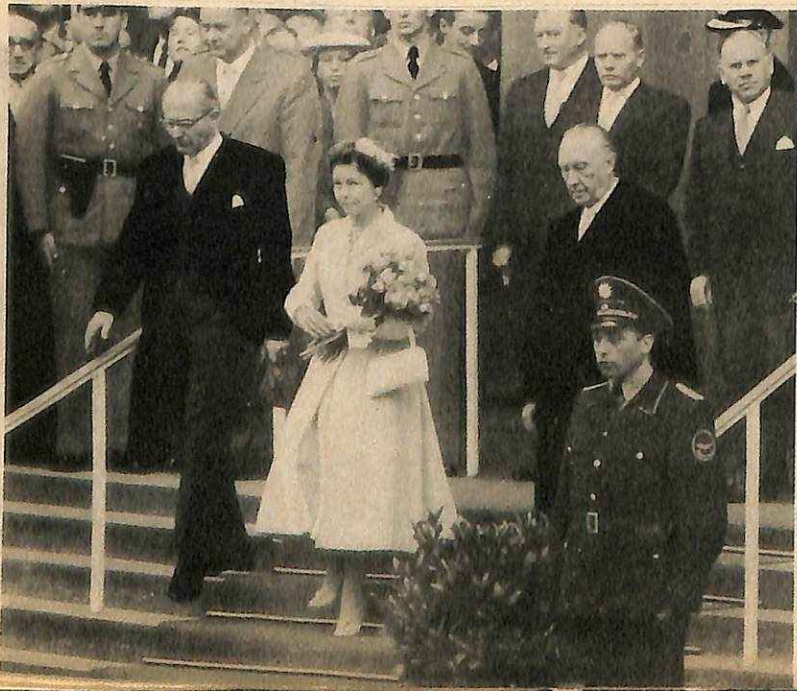

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Ο κόσμος επέφύλαξε εγκάρδια υποδοχή στους "Ελληνες Βασιλείς, όταν έφθασαν στη Βόννη.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΒΟΝΝΗΣ, κ. Μπούζεν, με την Βασίλισσα Φρειδερίκη και τον Βασιλέα μας φωτογραφούμενοι στο δημαρχιακό μέγαρο της Βόννης.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ συνοδευόμενη από τον διευθυντή πρωτοκόλλου δρ. Μόρ (άριστερά) και τον καγκελλάριο Άντενάουερ. Όπισθεν ο ύπουργός κ. Μπλάγκ και ο πρόεδρος της Βουλής κ. Γκεστενμάγιερ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Ελληνοτουρκικά

• Μετά την ιστορικήν έκκαθάρσιν των διαφορών από τους 'Ελ. Βενιζέλον και Κεμάλ 'Ατατούρκ, δέν υφίστανται πραγματικά έκκρεμη ζητήματα μεταξύ των δύο χωρών. 'Η επίτευχθεΐσα έκτοτε σύμπτωσης συμφερόντων εξακολουθεί υφισταμένη, άνανεωθεΐσα μεταπολεμικώς διά των συμμαχικών δεσμών του ΝΑΤΟ και του Βαλκανικού Συμφώνου.

Καθ' όλην την περίοδον αὐτήν, ή 'Ελλάς επέδειξε πάντοτε άψογον στάσιν συμμαχικής νομιμοφροσύνης, ενώ δέν παρετηρήθη συμμετρική στάσις της Τουρκίας. 'Υπό έκδηλον ή λανθάνουσαν μορφήν καλλιεργείται εις την γείτονα ένα πνεύμα συστηματικής αντιπαθείας κατά παντός έλληνικού. 'Απόδειξις αΐ κατά καιρούς έχθρικά έκδηλώσεις και αΐ πρωτοφανείς και άνήκουστοι σκηναί της θης Σεπτεμβρίου, εις τας όποίας άντετάχθη από έλληνικής πλευράς άντιστρόφος ψυχραιμία και αξιοπρέπεια.

Προϊόν του ίδιου άνθελληνικού πνεύματος είναι και ή θιαία και άπροκάλυπτος αντίθεσις της Τουρκίας εις τόν δίκαιον άγώνα των Κυπρίων — τόν όποιον ούδεις έλληνικός ιμπεριαλισμός υπεκίνησεν, αλλά μοιραίως υιοθέτησαν ο έλληνικός λαός και ή κυβέρνησίς του — ή όποία άποτελεί αὐθάρετον παρέμβασιν εις τά δικαιώματα άλλων λαών. Διότι ή περίπτωση της τουρκικής μειονότητας Κύπρου, ή όποία θα εξασφαλισθή όπωσδήποτε δι' όλων των διεθνών νομικών και πραγματικών έγγυήσεων (τάς απολαμβάνουν άνεμποδίστως οί Τούρκοι της Θράκης) δέν ήμπορεί νά την δικαιολογήσῃ. Χωρίς την διευθυνομένην αὐτήν έχθροπάθειαν θα ήτο κάπως περίεργος και έκ πρώτης όψεως άνεξήγητος ή άπότομος άφύπνισις του παντουρανικού αίσθήματος (« ή Κύπρος τουρκική») δεδομένου ότι ο τουρκικός λαός, σχετικώς προσφάτως είχεν άποτινάξει νικηφόρως τās έν γένει ξένας κηδεμονίας, ώστε διά του πλέον υπευθύνου στόματος του 'Ατατούρκ νά διακηρύξη ότι ή Τουρκία — μετά και την ειρηνικήν προσάρτησιν του σανζακίου 'Αλεξανδρέττας — ίκανοποίησε όλας τās έθνικάς της θλΐψεις και συνεπλήρωσε την έθνικήν και κρατικήν της ένότητα.

Παρά ταύτα, αΐ διεθνείς περιστάσεις και τὰ καλώς έννοούμενα συμφέροντα των δύο χωρών, άπαιτούν την άποκατάστασιν όμαλών, φιλικών και ειλικρινδών συμμαχικών σχέσεων, έφ' όσον ούδεμία διαφορά τās χωρΐζει, ενώ αντίθέτως, λόγοι έθνικής υπάρξεως και στρατηγικής άσφαλείας τās ένώνουν.

Εις την τουρκικήν κυβέρνησιν, έν προκειμένω, άνήκει έξ ολοκλήρου ή σχετική πρωτοβουλία, ή όποία πρέπει νά έκδηλωθῃ προς τρείς κατευθύνσεις - προϋποθέσεις:

1. Συστηματική διαφώτισις, έκ μέρους των Τούρκων υπευθύνων και του τύπου, της κοινής γνώμης της χώρας των διά την εξαφάνισιν του κρατούτος άνθελληνικού πνεύματος. "Ελεγχος και κυρώσεις συναφών έκδηλώσεων.
2. Σεβασμός των δικαιωμάτων της όμογενείας και του Οϊκουμενικού Πατριαρχείου, θάσει ειλικρινούς και πραγματικής έφαρμογής των συμβατικών υποχρεώσεων.
3. 'Αναγνώρισις του φυσικού δικαιώματος αυτοδιαθέσεως, μέχρι και ένωσης με την 'Ελλάδα, των κατοίκων της Κύπρου, συμφώνως προς τās άρχάς του Χάρτου των 'Ηνωμένων 'Εθνών.

Κ. Α. Ρ.

ΕΛΛΑΣ:

• Αΐ δηλώσεις του αντιπροέδρου των Σοβιετ κ. Μικογιάν προς την έλληνικήν κοινοβουλευτικήν αντιπροσωπείαν πρέπει νά συνδυασθούν με τὸ ταξιδίόν του εις Γιουγκοσλαβίαν την παραμονήν της άναχωρήσεως του στρατάρχου Τίτο δι' έπήσημον έπίσκεψιν των 'Ελλήνων βασιλέων. Ο κ. Μικογιάν άπρκειλεί την σοβιετικήν πρωτοβουλίαν διά την έπίλυσιν

του βορειοσηπειρωτικού και του προβλήματος των έλληνοβουλγαρικών σχέσεων. Ο στρατάρχης Τίτο άντιθέτως. Πάντως, κατόπιν των δηλώσεων αὐτών, έπίσημος πρόσκλησις της ΕΣΣΔ προς τόν "Ελληνα πρωθυπουργόν πρέπει νά θεωρηται άναβαλλομένη έπ' άόριστον.

• Η αϊφνιδια έπίσκεψις του κ. Κροστσεφ εις Μπριόνι προς «άνάπαυσιν» συνδυάζεται με τās δηλώσεις Μικογιάν εις την Μό-

σχαν, από έλληνικής τουλάχιστον πλευράς. Φαίνεται ότι άποτελεί τουλάχιστον άπόπειραν εξευμενισμού του στρατάρχου Τίτο και παροχής εξηγήσεων, διότι ή σοβιετική πολιτική δέν υπήρξε συνεπής προς τās συμφωνηθέντα, ως προς τὸ θέμα της Βορείου 'Ηπείρου. Τουλάχιστον ή δικαιολογία του ταξιδίου είναι ή ίδια με την του κ. Μικογιάν. Τὸ πρόσωπον ήλλαξε διότι ο στρατάρχης Τίτο δέν έμπιστεύεται τόν Μικογιάν ή διότι ή σοβιετική πολιτική υφίσταται νέας διαφοροποιήσεις.

• Η καταγγελία των άγγλικών θανδαλισμών κατά της κυπριακής χλωρίδος εις τὸ έν Ρώμη συνέδριον του 'Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ υπήρξεν ένέργεια έπιτυχής. 'Απέδειξε συντονισμόν δράσεως και ένιασαν διπλωματικής κατεύθυνσιν του άγώνος της κυβερνήσεως υπέρ της κυπριακής υποθέσεως.

• Η έλληνική άριστερά δέν δύναται νά συγχωρήσῃ εις τὸ Δημοκρατικόν κόμμα των 'Ην. Πολιτειών την σταθεράν και έπίδειξαν άντικομμουνιστικήν γράμμήν. 'Εν συντονισμῳ προς την υπέρ των ρεπουμπλικάνων ύποστήριξιν της Μόσχας, ή έλληνική ΕΔΑ διά του πρωϊνού της όργάνου έπιτίθεται έναντίον του έλληνικού τύπου διά τās υπέρ των δημοκρατικών ευνόικα του σχόλια.

• Τὸ άνευθύνως κυκλοφορούν άπό τους άντιπολιτευομένους κύκλους αίτημα άμέσου διεξαγωγής έκλογών έχει ύποπτον προέλευσιν. Διότι τὰ χρονικά όρια των έκλογών συμπίπτουν με την συζήτησιν του κυπριακού εις τόν ΟΗΕ. Καί μία άναβολή της ένώπιον του ΟΗΕ συζήτησεως του θέματος δέν είναι δυνατόν νά εΐναι άμιγρός έλληνικής προελεύσεως έπιθυμία. Πάντως, έκλογαί έντός του τρέχοντος έτους δέν φαίνονται υπό τās έπικρατούσας συνθήκας πιθαναί.

ΙΤΑΛΙΑ:

• Η «άνασυγκόλλησις των 'Ιταλών σοσιαλιστών φαίνεται ότι άποτελεί πλέον γεγονός. Ο ήγέτης των σοσιαλιστών της άριστεράς κ. Νένι, άφού απέτυχε νά λάθῃ τὸ χρίσμα του ήγέτου της Ιταλικής άριστεράς από την Μόσχαν εις θάρος του ήγέτου των κομμουνιστών Τολιάττι, έστράφη με την βοήθειαν των Γάλλων προς τόν Σαραγκάτ. "Ηδη τῇ μεσολασθρίει του Γάλλου Κομμέν συνήφθη κατά θάσιν συμφωνία με έκατέρωθεν ύποχωρήσεις. Ο Νένι παρεδέχθη την παραμονήν εις τὸ ΝΑΤΟ και ο Σαραγκάτ

την έπιτάχυνσιν του ρυθμού της συντάξεως του νέου προγράμματος κοινωνικών μεταρρυθμίσεων.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ:

• Η πρόσληψις Ρώσων πλοηγών διά την έξυπηρέτησιν της διώρυγος υπήρξε κυρίως πράξις πολιτική. Τά περί εξαίρετικών ίκανοτήτων, πού δῆθεν άπαιτούνται διά την πλοήγησιν εις τὸ Σουέζ, άποτελοῦν έπιτυχῶς καλλιεργηθέντα μύθον τόν όποϊον οί Ρώσοι έστρεψαν έπιτυχῶς, πρέπει νά όμολογηθῇ, έναντίον εκείνων οί όποιοι τόν έπροπαγάνδισαν διά νά δικαιολογήσουν την έναντι της Αιγύπτου πολιτικήν των.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ:

• Τριακοσίας χιλιάδας τόννους σίτου έντός των προσεχών δύο μηνών πρόκειται νά παραδώσῃ ή Σ. 'Ενωσις εις την Γιουγκοσλαβίαν. Εις τὸ σχετικόν αίτημα του στρατάρχου Τίτου ή κυταφατική άπάντησις της ΕΣΣΔ έδόθη έντός ήμερών. Σχετική αίτησις είχεν ύποβληθῇ προηγούμενως εις 'Ην. Πολιτείας, αλλά ή άπάντησις του προέδρου 'Αϊζενχάουερ δέν πρόκειται νά δοθῇ πρό της 15ης 'Οκτωβρίου. Η άμερικανική άναποφασιστικότητα παρέσχε την χρυσήν εύκαιρίαν εις την ΕΣΣΔ διά νά επέμβῃ προς κάλυψιν του σιτικού έλλείμματος της Γιουγκοσλαβίας τὸ όποϊον ύπολογίζεται εις 600.000 — 1.000.000 τόννων δι' όλόκληρον τὸ έτος.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ:

• Τὸ έλλειμμα του έμπορικού ισοζυγίου της 'Ολλανδίας άνήλθεν εις 400 περίπου εκατομμύρια δολλαρίων. Πρόκειται διά τὸ μεγαλύτερον άνοιγμα πού ένεφάνισαν τὰ οικονομικά της χώρας αὐτής. Η περιοχή της Λατινικής 'Αμερικής περιώρισε τās έξ 'Ολλανδίας εισαγωγάς και έξ αὐτοῦ κυρίως προεκλήθη ή έπικίνδυνος αὐτῇ άνωμαλία.

ΕΛΒΕΤΙΑ:

• Ο άρχισυντάκτης του έπισήμου όργάνου του Κομμουνιστικού κόμματος της 'Ελβετίας "Εμιλ "Αρνολντ υπέβαλε την παραίτησίν του από την θέσιν του και τὸ κόμμα, χαρακτηρίσας τόν κομμουνισμόν και την όργάνωσίν του ως «άπληρχαιωμένας». Εις την έπιστολήν την όποιαν άπηύθυνεν επί τῇ παραίτησει του, διαλαμβάνει ότι: «... Εὐρύταται μεταβολά' εις τόν κόσμον κατέστησαν τόν έξτρεμισμόν της άκρας άριστεράς άπληρχαιωμένον»

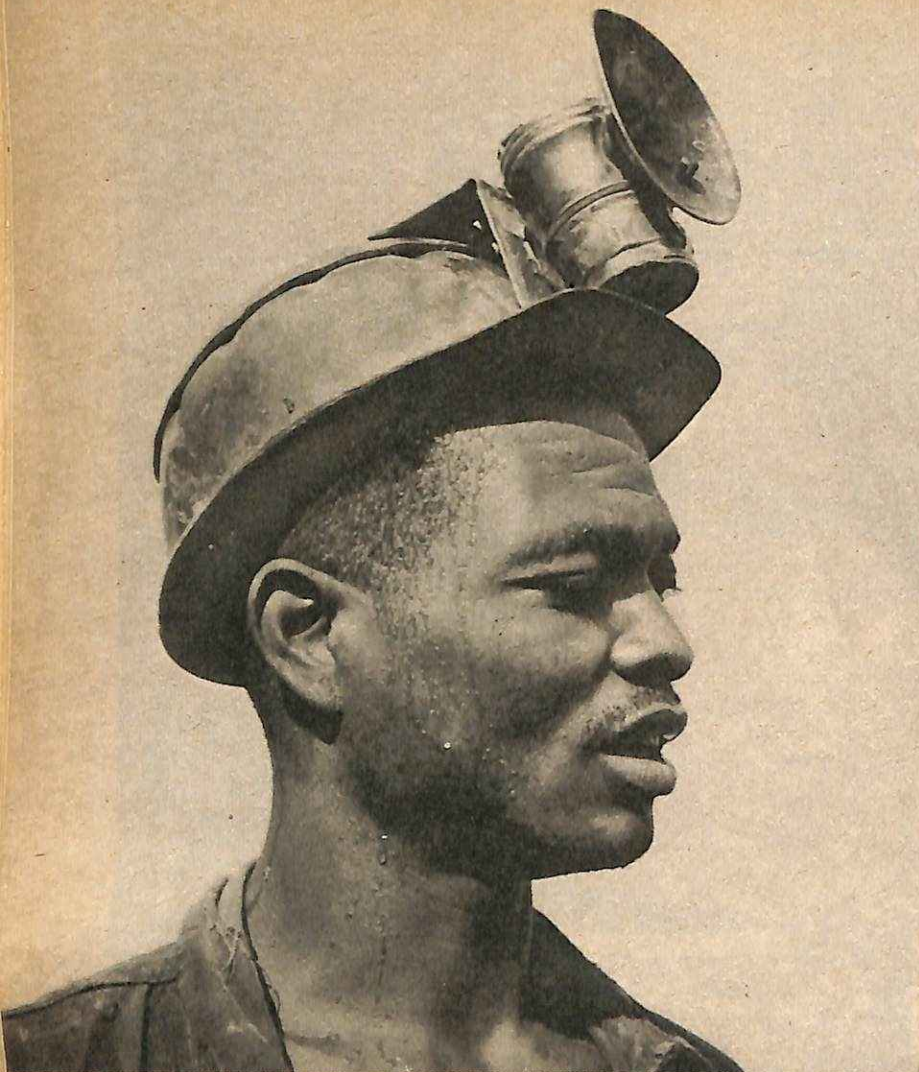

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ κ. Χόψ υποδέχεται έπισήμως τους "Ελληνες Βασιλείς στο προεδρικό μέγαρο της Βόννης.

(Φωτογραφίες United Press)

Η ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΥΛΟΥ και της Βασίλισσας Φρειδερίκης εις τὸ προεδρικόν μέγαρον της Βόννης, όπου έδόθη προς τιμήν τους δεξίωση, στην όποιαν παρευρέθησαν προσωπικότητες της Δ. Γερμανίας.

Οι μαύροι θέλουν τον κόσμο

ΤΟ ΣΦΡΙΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ εικονίζεται χαρακτηριστικά σ' αυτή τη σκληρή και τόσο ανθρώπινη φυσιογνωμία ενός ανθρακωρύχου που εορτάζεται ξη και κάποτε όχτω ώρες την ημέρα, στην ανθυγιεινή ατμόσφαιρα των ορυχείων Ένούγκου της Νιγηρίας. Η σκληρή δουλειά και οι απάνθρωπες συνθήκες δεν τον κατέβαλαν: τον χαλύβωσαν.

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΩΦΡΙΝ ΛΟΥΣΙ • ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΠΟΥ ΑΞΙΟΥΝ ΝΑ ΣΠΟΥΔΑΣΟΥΝ ΣΤ' ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ • ΟΙ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΛΙΝΤΟΝ ΤΩΝ ΝΟΤΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ • ΤΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΛΑΩΝ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ • ΘΕΤΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΞΥΤΕΡΟ ΤΡΟΠΟ ΤΟ ΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ ΑΝΤΡΕ ΖΙΓΚΦΡΙΝΤ

Δυναμώνει ή άργοπεδαίνει ή νέγρική φυλή;

Ποιά είναι η θέση της μαύρης φυλής μέσα στον κόσμο; Ο μαύρος πληθυσμός της γης δεν φθάνει τα εκατό εκατομμύρια, αλλά, παρ' ότι είναι πολύ μικρός, έχει μία τόσο ισχυρή εθνική προσωπικότητα που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος.

Ο κυριώτερος τόπος διαμονής των μαύρων είναι η Αφρική. Εκεί κατοικούν τα τέσσερα πέμπτα των μαύρων και κυρίως σε μίαν έκταση που εύρεται προς νότον της γραμμής Σενεγάλης—Αιθιοπίας, δηλ. έξω από την μεσογειακήν και γεμάτην ερήμους περιοχήν της «μαύρης ήπειρου». Στη Βόρεια Αμερική ζούν δεκαπέντε περίπου εκατομμύρια μαύρων, ενώ ο μαύρος πληθυσμός της Νοτίου Αμερικής κυμαίνεται ανάμεσα σε πέντε έως δέκα εκατομμύρια. Οι μαύροι των Ηνωμένων Πολιτειών μένουν κυρίως στις Νότιες Πολιτείες και, τελευταία μόνον, άρκετοι από αυτούς εγκατεστάθησαν στις μεγάλες πόλεις των βορείων και βορειανατολικών πολιτειών.

Ός προς την Νότια Αμερική, οι μαύροι μένουν κυρίως στη Βραζιλία, στις Αντίλλες και στις ακτές του Ατλαντικού και της Καραϊβικής θάλασσας.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΙ «ΜΑΥΡΟΙ»

Η μαύρη φυλή έχει, από φυσική άποψη, αναμφισβήτητη άτομικότητα. Τα χαρακτηριστικά της είναι σχεδόν παντού όμοια: λεπτές και μακρές γάμπες, στενή λεκάνη, κοιλιά ανυπαρκτή, φαρδείς ώμοι.

Το χρώμα δεν είναι ουσιαστικό χαρακτηριστικό, διότι πολλοί μαύροι είναι σχεδόν λευκοί. Εκείνο που χαρακτηρίζει την φυλή των Νέγρων είναι τα παχεία χείλη, τα κατσαρά μαλλιά, μία ώριμη μορφή του σώματος και της κεφαλής.

Πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι «καθαροί» μαύροι υπάρχουν μόνο στην Αφρική. Οι μαύροι της Βόρειας Αφρικής είναι γενικώς μιγάδες, αφού υπολογίζεται ότι οκτώ εκατομμύρια μαύρων έχουν «άσπρο αίμα», ενώ περίπου άλλα οκτώ εκατομμύρια λευκών έχουν «μαύρο αίμα» — αλλά χωρίς να το ομολογούν ή χωρίς να το ξέρουν.

Από ψυχολογική άποψη είναι επίσης παντού οι ίδιοι, άλλ' ενώ στην Αφρική ο μαύρος ζή στο «δικό του» περιβάλλον και έχει αναπτύξει δική του προσωπικότητα, στην Αμερική και Ιδίως στην Βόρεια, ζή μέσα σε «λευκό» περιβάλλον και έχει αφομοιώσει τον δυτικό πολιτισμό καλύτερα από πολλούς Ευρωπαίους μετανάστες.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Ψυχολογικώς, ο Μαύρος της Αφρικής χαρακτηρίζεται από τον αυθορμητισμό του και την ζωηρότητα των εκδηλώσεών του. Έχει μίαν έντονη καλλιτεχνική διάθεση, η οποία εκδηλώνεται με χορό, χρώματα και ήχους. Όλα αυτά παίρνουν μορφή συλλογική, όπως συμβαίνει με το περίφημο τάμ —τάμ. Μπορούμε να πούμε πως η μαύρη φυλή είναι φυλή καλλιτεχνική. Ο Μαύρος έχει μεγάλη παρατηρητική ικανότη-

τα και όραση και ακοή δξύτερες από τις δικές μας. Βλέπει εις το μικροσκόπιο πράγματα που ο Λευκός δεν ήμπορεί να τὰ ιδή. Έξ άλλου, κρίνει με πολλήν λεπτότητα και νοημοσύνη. Έχε μιὰ πηγαία χαρά που διατηρεί την μαύρη φυλή πάντα νέα. Παρ' όσα έχει υποφέρει, ή μαύρη φυλή είναι μιὰ φυλή αισιοδόξων.

Έν τούτοις, οι αναμφισβήτητες αυτές ιδιότητες των Μαύρων έχουν μείνει ανεξέλικτες. Από την δική μας άποψη, ο Μαύρος είναι παιδί. Ζή μέσα στο παρόν. Σ' αυτό όφείλεται ή αισιοδοξία του, ή άισθηση του κωμικού, ή χαρά της ζωής και κυρίως αυτή ή κλίση προς τον ομαδικόν έορτασμό.

ΙΣΧΥΡΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΚΑΤΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ

Αυτή ή παιδικότητα εκδηλώνεται επίσης με την κοινή σε όλους σχεδόν τους μαύρους μανία έπιδείξεως. Αυτή ή ματαιοδοξία εκδηλώνεται με χίλιους τρόπους: με τὰ κοστούμια, με τὰ χρώματα, με την μουσική! Έπίσης με την υπερφάνεια που χαμογελούν για να δείξουν τὰ χρυσά δόντια τους. Ακόμη και με τὸ θαυμασμό που δείχνουν για όλες τις σύγχρονες εφευρέσεις. Σ' αυτά όλα πρέπει να προσθέσουμε την εύθιξία, κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου τὸ σύμπλεγμα της σκλαβιάς εξέλιχθηκε σε ένα ισχυρό σύμπλεγμα κατωτερότητας.

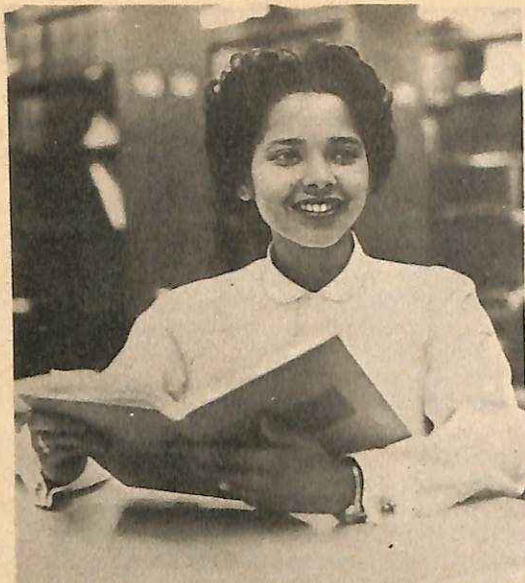
Ιδιαίτερα πρέπει να προσεχθῇ ὁ τρόπος με τον ὁποῖον σκέπτεται ή μαύρη φυλή. Ο Νέγρος είναι εύφυς, πολύ εύφυς, αλλά ή εύφυία του αυτή

Όταν ὁ δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος τελείωνε με τὴ νίκη τῶν συμμάχων ὁ περισσότερος κόσμος πίστευε ὅτι μαζί του συντριβόταν ὀριστικά μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαισιώτερες θεωρίες καὶ πράξεις του: ὁ ρατσισμός, ἡ ἀπάνθρωπη ἀντίληψη ὅτι τὴ γῆ αὐτὴ κατοικοῦν φυλὲς προνομιούχες, καθαρές, ἡγέτιδες, κυρίαρχες —καὶ φυλὲς ἄρρωστες, ἀκάθαρτες, ἐκφυλισμένες, προωρισμένες νὰ ἐξολοθρευθοῦν ἢ νὰ σκύψουν τελειωτικά τὸν αὐχένα τους στὰ πληγμάτα τῶν ἄλλων. Εὐλογη ἦταν ἡ ἐλπίδα ὅτι τέτιες ἀπόψεις δὲν θὰ μπορούσαν νὰ σταθοῦν στὴν εἰρηνικὴ καὶ γόνιμη περίοδο ποῦ φαινόταν ν' ἀνοίγεται μπρὸς στὰ κουρασμένα μάτια τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλες σχεδὸν οἱ φυλὲς εἶχαν πολεμήσει γιὰ τὴν νίκη κατὰ τοῦ ναζισμοῦ, σ' ὅλες λοιπὸν ἀνῆκε ὁ κλῆρος τῆς χαρᾶς, τὸ δικαίωμα τῆς ἴσης κ' εἰρηνικῆς ἀναπτύξεως. Τὸ πρόβλημα τῶν Μαύρων εἰδικώτερα εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ προκαλοῦν στὴν ἐποχὴ μας τὶς περισσότερες συζητήσεις. Συγγράμματα, πραγματείες, μυθιστορήματα, κινηματογραφικὲς ταινίες καὶ θεατρικὰ ἔργα μετὰ μεγάλῃν ἐπιτυχία, πολιτικοὶ λόγοι, ἀλλὰ κ' εὐκολὴ προπαγάνδα στηρίχθηκαν ἐπάνω στὶς ἀντινομίες, στὶς συχνὰ τραγικὲς ἀντινομίες, ποῦ ἐμφανίζει ἡ συμπεριφορὰ τῶν λευκῶν ἀπέναντι στὴν «πολυθρασανισμένη φυλή». Τί εἶναι ὅμως ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ μαύρη φυλή; Ποιὲς εἶναι οἱ ἀληθινὲς δυνατότητές της; Ποιὰ εἶναι ἡ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ ἰδιουσύστασίς της; Ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος της, ὁ σημερινὸς κι ὁ αὐριανός; Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀπαντᾷ με σαφήνεια καὶ με πειστικότητα ὁ Γάλλος δημοσιολόγος, ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἀντρέ Ζιγκφρίντ τοῦ ὁποῖου τὸ ἄρθρο δημοσιεύομε ὡς πολῦτιμο στοιχεῖο γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ προβλήματος, χωρὶς νὰ υἱοθετοῦμε ὅλες τὶς γνώμες του.

ΜΙΑ ΝΕΓΡΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΚΤΗΣ κουβαλάει τὸ νεογέννητο παιδί της. Δὲν εἶναι ἡ μόνη. Πολλὲς γυναῖκες τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς κουβαλοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ παιδιά τους —ἐνῶ συγχρόνως ἐργάζονται στοὺς ἀγρούς. Εἶναι κι αὐτὸ σημάδι τῆς τεράστιας δύναμης καὶ τῆς ζωτικότητος τῆς ράτσας.

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ 'Η ράτσα δεν στερείται καλών. Τὰ χαρακτηριστικά της είναι άψογα —όπως τῆς Ντόρας Λη-Μάρτιν, πού κατέκτησε τὸν τίτλο τῆς «Βασίλισσας τῆς 'Ομορφιάς» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 'Αϊόδα.

'Αλλὰ μόνον ἀτομική. 'Εὰν ὁ Μαύρος μένη στὸ περιβάλλον του, τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸν περιορίζει καί, ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως, τὸ ἐπίπεδόν του παραμένει χαμηλὸ. Γιατὶ ὁ πολιτισμὸς κατακτᾶται ὁμαδικὰ μέσα σὲ αἰῶνες καὶ μεταδίδεται ὁμαδικὰ ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεάν. 'Ετσι, τὸ γεγονός ὅτι μερικοὶ Μαύροι διακρίνονται καὶ μάλιστα πάρα πολὺ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξασπατήσῃ.

Μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε — καὶ τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἔχει σχετικὴ πάντως ἀξία —ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως ἀνθρωπίνης, καθὼς καὶ ἀπὸ μεταφυσικῆς ἀπόψεως, ὁ Μαύρος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ φθάσῃ τὶς ἰδικές μας ἀντιλήψεις περὶ τῆς ζωῆς, περὶ τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀτόμου. 'Αλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ παραμείνῃ κατώτερος ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν τομέα τῶν ἐπιτευγμάτων.

Η ΠΕΙΝΑ, ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΙΝΗΤΡΟ;

'Εὰν προσαρμόσουμε τὰ συμπεράσματα αὐτὰ στὶς συνθήκες τῆς οικονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς μαύρης φυλῆς, ἀνακαλύπτουμε τὰ ὅριά της. Ποιὸ εἶναι τὸ κίνητρο ποὺ παρακινεῖ τὸν Μαῦρον νὰ δουλέψῃ; Σὲ μιὰ ἡπειρο ὅπου πεθαίνουν τῆς πείνας τὸ κίνητρο αὐτὸ εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐξασφάλιση τῶν μέσων συντηρήσεως. 'Όταν ἐξασφαλίσῃ τὴν τροφή του, παύει νὰ δουλέψῃ, ἀφοῦ ἡ πρόσθετη ἐργασία τοῦ φαίνεται ἄσκοπη.

Δὲν πρόκειται τόσο περὶ τεμπελιάς, ὅσο περὶ μιᾶς ὀρισμένης ἀντιλήψεως σχετικὰ μετὰ τὴν ζωὴ, ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ συσσώρευση χρημάτων. Δὲν δουλεύει ἀπλῶς «γὰ τὴν δουλειά», ὅπως οἱ Γερμανοὶ. Αὐτὸ τοῦ φαίνεται τρέλλα.

'Αλλ' αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὴν δουλειὰ πού ἔχει πρακτικὸ σκοπὸ. 'Όταν ὅμως πρόκειται γιὰ δουλειὰ καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος, γιὰ δουλειὰ χωρὶς συμφέρον, ὅπως εἶναι ἡ δουλειὰ τοῦ καλλιτέχνη, ὁ Μαύρος εἶναι ἱκανὸς νὰ δουλέψῃ μετὰ τὴν ἐνεργητικότητά, τὴν ἐφευρετικότητά καὶ τὴν ἐπιμονή πού δουλεύουμε ἐμεῖς.

'Ο Μαύρος ξεχωρίζει τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ νὰ ἀγοράσῃ κάτι πού θέλει. Ξεχωρίζει ἐπίσης τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ ἄλλους. 'Εχει τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πολυσκοτισθῇ γιὰ τὴν δουλειὰ πού κάνει γιὰ τοὺς ἄλλους.

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΑ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

'Ὡς χωρικός εἶναι καλός, ἀλλ' ὄχι προοδευτικός. Αἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιεῖ ἔχουν θέβαια κάποια τέχνη, ἀλλὰ καὶ καμμιὰ σχέση μετὰ τὶς σύγχρονες μεθόδους πού χρησιμοποιοῦμε στὴ Δύση. 'Ὡστὶν τεχνίτης εἶναι θαυμάσιος, χειρίζεται τὰ

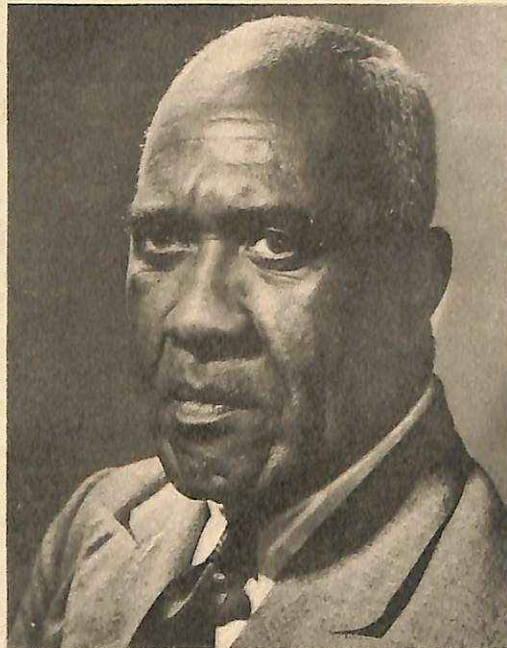
Στὴν 'Αμερικὴν οἱ μαῦροι δὲν ἔχουν καμμιὰν ἐλπίδα ν' ἀπορροφηθοῦν μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν φυλὴ τῶν λευκῶν

ἐργαλεῖα μετὰ πολλὴν ἐπιτεθειότητα. 'Ὡστὶν ἐργάτης εἶναι καταλλήλοτερος γιὰ τὶς δουλειές πού ἔχουν κάποια σχέση μετὰ τὴν βιοτεχνία. Γενικὰ, στὸν ἐμπορικὸ καὶ στὸν βιομηχανικὸ τομέα, καθὼς καὶ στὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως, οἱ ἱκανότητές του φαίνονται μέτριες.

'Αλλὰ στὸν τομέα τῆς τέχνης, τὰ ἐπιτεύγματά του εἶναι θαυμαστά. Στὸ χορὸ, στὴ μουσική, στὸ θέατρο, στὴν ποίησιν εἶναι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἰσότιμος μετὰ τὸν Λευκόν. Δὲν εἶναι συννεπῶς παράδοξο ὅτι ὁ Μαύρος εἶναι ἐξ ἴσου προικισμένος καὶ σὰν λογοτέχνης. Στὸν λογοτεχνικὸ τομέα, ὁ Μαύρος τονίζει μετὰ ἰδιαίτερη ἐκφράση τὸ πάθος.

'Ο Μαύρος τῆς 'Αμερικῆς εἶναι ἰδιαίτερο πρόβλημα, πού μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ στὴν ἐρώτησι: Εἶναι μᾶλλον 'Αμερικανὸς ἢ μᾶλλον 'Αφρικανός;

ΔΙΚΑΣΤΗΣ Μέλος τοῦ 'Εκτελεστικοῦ καὶ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου τοῦ Φίτζι καὶ Σύμβουλος τῆς 'Αγγλίας στὰ 'Ηνωμένα 'Εθνη ὁ δόκτωρ Σουκούνα εἶναι ἕνας ἐκ τῶν πλεόν ἐπιφανῶν Νέγρων νομομαθῶν.

Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπογραφή τοῦ 1950, στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν 14.900.000 Μαῦροι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀποτελοῦν τὸ 10% τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Οἱ σημερινοὶ Μαῦροι εἶναι ἀπόγονοι τῶν δούλων, πού μεταφέρθηκαν ἐκεῖ κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνες ἀπὸ τὴν 'Αφρικὴ γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ καφέ, τοῦ μπαμποακίου κ. λ. π.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς δουλείας δίνει τὴν σφραγίδα του σὲ ὅλο τὸ «μαῦρο πρόβλημα» τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ χρῶμα, αὐτὸ τὸ ζήτημα θαρραίνει ἰδιαίτερα στὴ μοῖρα τῆς μαύρης φυλῆς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

'Αλλωστε αὐτοὶ οἱ Μαῦροι εἶναι πολὺ ἀνακαταμένοι. Εἰς τὴν πραγματικότητά εἶναι μελαῖοι. Πολὺ σπάνια μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ «καθάρων» Μαῦρο. 'Υπάρχουν ὅμως ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ μαύρου χρώματος, ὡς τὸ «σχεδὸν λευκός».

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΜΑΥΡΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ...

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκες, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι τὰ ὅρια μεταξὺ Μαύρων καὶ 'Ασπρῶν εἶναι πολὺ ἀσαφῆ. Καὶ ὅμως, δὲν συμβαίνει αὐτό. Νομικῶς, στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες,

Μαύρος εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ὁ παππούς ἢ ἡ γιαγιά ἦταν μαύρος. Καὶ μιὰ σταγόνα «μαύρου» αἵματος ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ κανεὶς Μαύρος. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ ἀνάμιξη τῶν φυλῶν εἶναι ἐξαιρετικὰ περιορισμένη.

Σὲ ὀρισμένες χώρες, ὅπως ἡ Βραζιλία, ἡ διασταύρωση τῶν φυλῶν γίνεται μετὰ ἀρκετὴ ταχύτητα, ὥστε μπορεῖ νὰ καθορισθῇ ἀπὸ τώρα πότε ἀκριβῶς οἱ Μαῦροι θὰ ἔχουν ἀπορροφηθῇ μέσα στὸ ἔθνικὸ σύνολο. 'Αλλὰ στὶς 'Ην. Πολιτεῖες, οἱ Μαῦροι δὲν ἔχουν πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ἴσως γιὰ πάντα, καμμιὰν ἐλπίδα νὰ ἀπορροφηθοῦν μέσα στὴ λευκὴ φυλὴ.

'Απὸ τὴν ἀποψη τῆς γεωγραφικῆς κατανομῆς τῶν Μαύρων, οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἐμφανίζουν τὴν ἐξῆς εἰκόνα: 10.208.000 στὸν Νότο (δηλ. τὰ 68%) καὶ 4.109.000 στὸ Βορρὰ (δηλ. 27%). 'Ενα μικρὸ ποσοστὸ (0,5%) δρῖσκει στὸ Φῶρ Ουέστ.

1.000.000 ΜΑΥΡΟΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Αὐτὴ ἡ κατανομή εἶναι σχετικὰ καινούργια. Παλαιότερα, ὅλοι σχεδὸν οἱ Μαῦροι δρῖσκόντουσαν στὸν Νότο. 'Αλλὰ οἱ βιομηχανικὲς ἀνάγκες πού ἐδημιουργήθηκαν κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον προσέλκυσαν ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ μαύρου πληθυσμοῦ τοῦ Νότου πρὸς τὶς μεγάλες βιομηχανικὲς πόλεις τοῦ Βορρὰ.

'Ετσι, σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῶν βορείων πολιτειῶν ἐδημιουργήθηκαν «μαύρες» συνοικίες. 'Ο «μαύρος πληθυσμὸς» τῆς Νέας 'Υόρκης πλησιάζει τὸ ἑκατομμύριο. 'Ο νέος αὐτὸς παράγων θέτει τὸ «μαῦρο πρόβλημα» κατὰ τρόπον πολὺ διάφορον ἀπὸ τὸ παρελθόν.

'Η νίκη τῶν Βορείων ἀπληυθέρωσε θεωρητικῶς τοὺς Μαύρους. Τὸ Σύνταγμα ἀνεγνώρισε τὴν ἰσότητά τῶν Λευκῶν καὶ τῶν Μαύρων. 'Αλλ' ἐὰν ἡ ἰσότης αὐτὴ ἰσχύει, τουλάχιστον μερικῶς, στὸν Βορρὰ, δὲν ἰσχύει καθόλου στὶς Νότιες Πολιτεῖες. Συνέπεια τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ὅτι τὸ «μαῦρο πρόβλημα» τίθεται κατὰ τρόπον διαφορετικὸν στὸ Βορρὰ καὶ στὸ Νότο.

Μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι ἡ στάση τοῦ Νότου δὲν

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ 'Ο Κάρολος Τζόντσο εἶναι ὁ πρῶτος Κικουγιου (Μάου - Μάου) δικηγόρος. 'Η ἐμβριθεία, ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ἐπιχειρηματολογία του τὸν κατατάσσουν μεταξύ τῶν πρῶτων νομικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμον.

ἄλλαξε καθόλου. Στὸν Νότο, ὅπου οἱ Μαῦροι ἀποτελοῦν τὸ ἕνα τρίτο τοῦ πληθυσμοῦ καὶ σὲ μερικές περιπτώσεις τὴν πλειοψηφία, οἱ Λευκοὶ ἀρνοῦνται συστηματικὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τοῦ μαύρου πληθυσμοῦ. Οἱ Λευκοὶ τοῦ Νότου φρονοῦν ὅτι ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς θὰ ἰσοδυναμοῦσε μετὰ «αὐτοκτονία τῶν Λευκῶν».

Κατὰ τὴν γνώμη τῶν Νοτίων, πού ἐγνώρισαν τὸν Μαῦρο σὰν δούλο, ὁ Μαύρος εἶναι κατώτερος καὶ πρέπει νὰ μείνῃ κατώτερος. 'Εφ' ὅσον ὁ Μαύρος ἀναγνωρίζει τὴν κατωτερότητά του αὐτὴν, οἱ Λευκοὶ τοῦ Νότου εἶναι σύμφωνοι νὰ τὸν μεταχειρίζονται καλὰ, ἀκόμη καὶ νὰ τὸν δεχθοῦν στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον τους.

'Εὰν ὅμως δὲν ἀναγνωρίζῃ τὴν κατωτερότητά του, οἱ Λευκοὶ δὲν τὸ ἀναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὸν συντρίψουν διὰ τῆς βίας. Φρονοῦν ὅτι φρουροῦν τὴν «καθαρότητα» τῆς λευκῆς φυλῆς.

Κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες αὐτές, ὁ Μαύρος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς δικαιώματα. Τὸν ἐμποδίζουν νὰ ψηφίσῃ. Τὸν ἀναγκάζουν νὰ ζῇ σὲ χωριστὲς συνοικίες καὶ νὰ ταξιδεύῃ σὲ εἰδικὰ διαμερίσματα τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων. 'Εξ ἄλλου, τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Λευκῶν δὲν τὸν δέχονται.

ΠΑΡΙΕΣ ΚΑΙ «ΧΟΛΕΡΟΒΛΗΤΟΙ»

Μὲ λίγα λόγια, μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι στὸν Νότο ὁ Μαύρος θεωρεῖται παρίας. 'Η στάση αὐτῆς τῶν Νοτίων δὲν θὰ μεταβληθῇ ποτὲ ἐκουσίως, παρὰ μόνον κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν Βορείων. 'Αντιθέτως στὸν Βορρὰ, ὅπου οἱ Μαῦροι εἶναι ὀλίγοι, τοὺς ἀναγνωρίζονται ὅλα τὰ πολιτικὰ καὶ ἄστικα δικαιώματα. 'Ο Μαύρος ἠμπορεῖ νὰ ψηφίσῃ. 'Ημπορεῖ νὰ συνάψῃ γάμον μετὰ μέλος ἄλλης φυλῆς. 'Ημπορεῖ νὰ στείλῃ τὰ παιδιά του εἰς τὰ σχολεῖα εἰς τὰ ὅποια φοιτοῦν τὰ παιδιά τῶν Λευκῶν. 'Ημπορεῖ νὰ κυκλοφορῇ ἀνεμπόδιστα μετὰ τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα μετὰ τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν οἱ Λευκοί.

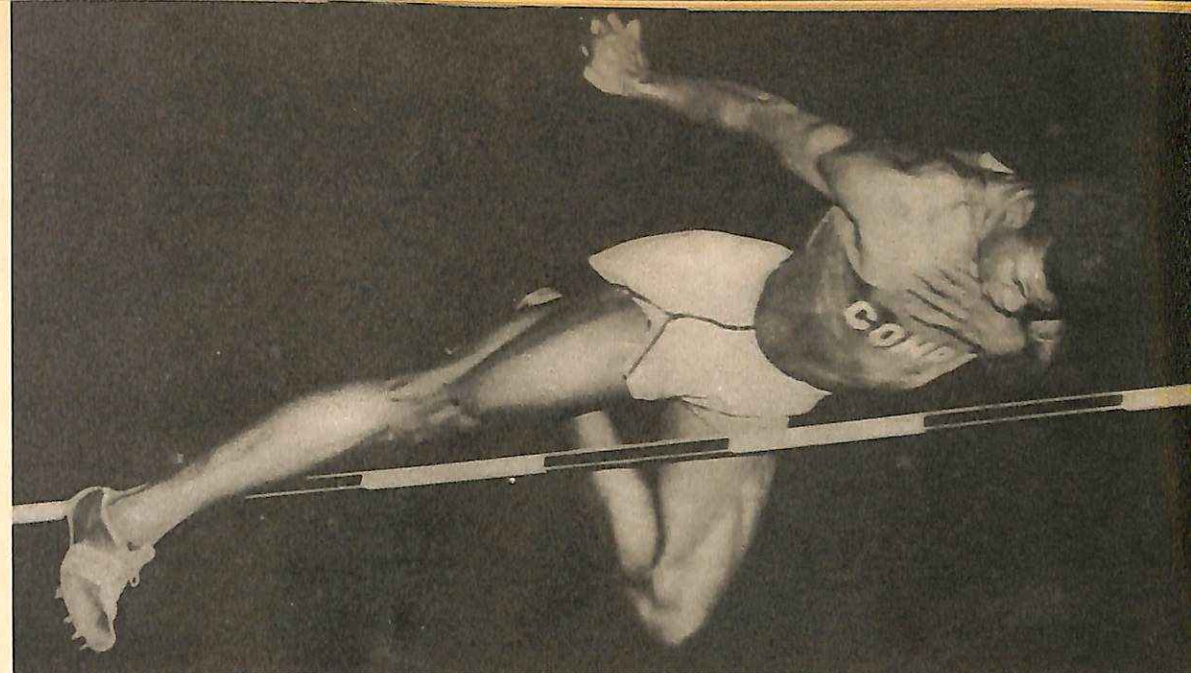
'Εν τούτοις, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη τοῦ φέρονται ὡσὰν νὰ εἶναι «χολερόβλητος». Θεωρητικῶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνῃ στὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ ἐστιατόρια τῶν Λευκῶν, στὴν πράξιν ὅμως τὸν ἀποκλείουν. Δὲν τοῦ ὀρίζουν εἰδικούς τόπους διαμονῆς, δηλ. εἰς τὰς μεγάλας πόλεις δὲν ὑπάρχουν ἰδιαίτερες συνοικίες ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς Μαύρους. 'Αλλ' ὅταν ἕνας Μαύρος ἐγκατασταθῇ σὲ ἕνα σπῆτι ὅπου μένουν Λευκοὶ ἢ σὲ ἕνα δρόμον ὅπου ἕως τότε δὲν ἔμεναν Μαῦροι, ἀμέσως οἱ Λευκοὶ ἐνοικοὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἐγκαταλείπουν ἢ γενικῶς οἱ Λευκοὶ φεύγουν ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἔτσι πέφτει καὶ ἡ ἀξία τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς συνοικίας.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΠΟΝΕΜΕΤΑΙ. ΑΛΛΑ...

Στὸ Σικάγο, ἕνας Μαύρος ἀγόρασε μιὰ πολυκατοικία στὴν ὁποίαν ἔμεναν ἀποκλειστικῶς Λευκοί. Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνα ξενοίκιαστο διαμέρισμα νοικιάστηκε ἀπὸ ἕνα Μαῦρον — καὶ παλαιὸν πολέμιόν τιν' μάλιστα. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνα ὀλόκληρο πλήθος ὀργισμένων καὶ ὀπλισμένων ἀνθρώπων ὤρμησε γιὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία παρακολουθοῦσε ἀπάθης τὰ γεγονότα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Μαύρος ἠμπορεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Νόμου. Εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι, ἐὰν καταφύγῃ στὴ Δικαιοσύνη, θὰ βρῇ τὸ δίκιο του. 'Αλλ' ἡ ἀπονομή αὐτῆς τοῦ δικαίου εἶναι θεωρητικὴ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου σπάνια ἐφαρμόζεται.

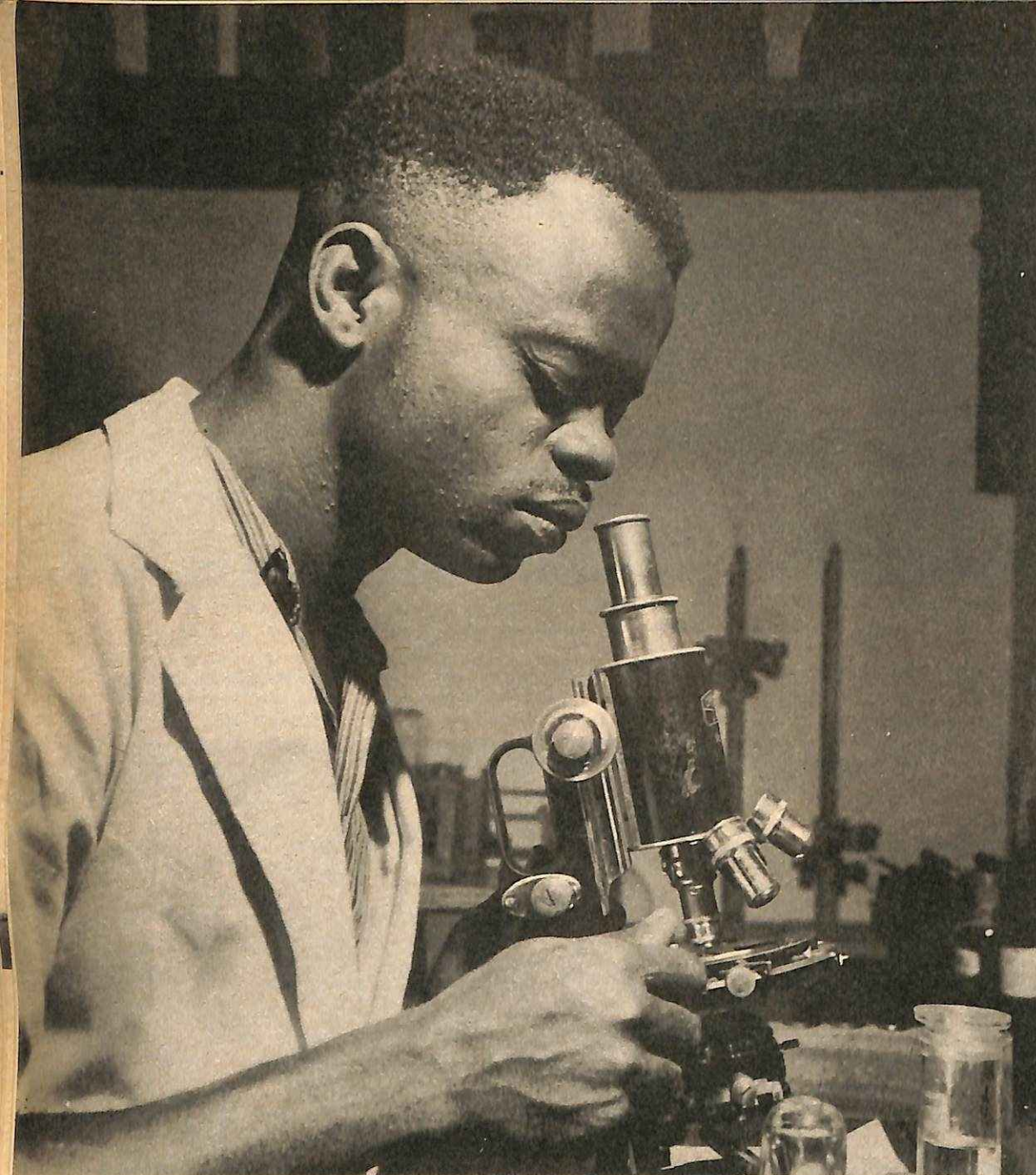
'Εν τούτοις, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ πρόβλημα ἀλλάζει μορφή καὶ μετὰ ἀρκετὴ μάλιστα ταχύτητα. 'Εξελισσεται δῆτι οἱ πρόδοι τῶν

ΟΙ ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ, ἡ θέλησις, τὸ πείσμα καὶ ἡ ἀντοχή τους εἶναι ἀπεριόριστες. 'Ο 'Αμερικανὸς Ντούμας, κάτοχος τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἄλματος εἰς ὕψος μετὰ 2.14 μέτρα.

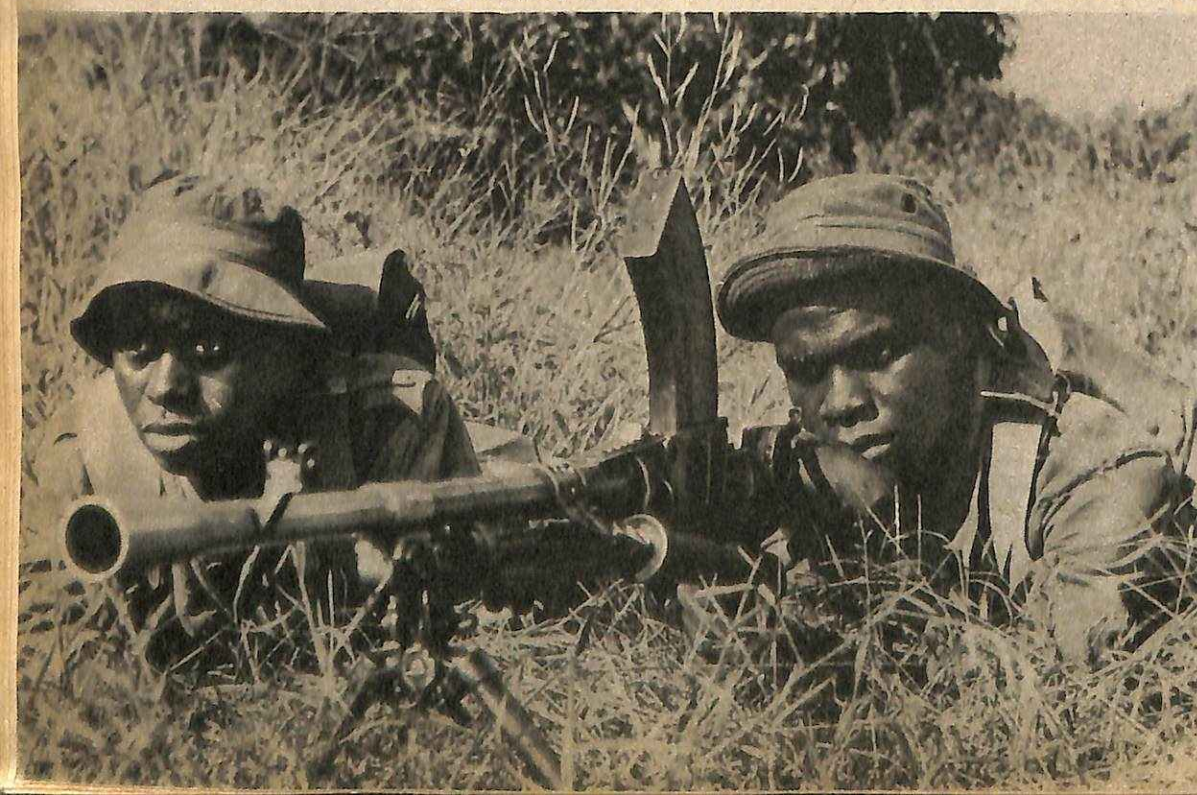
ΟΙ ΛΙΓΟΙ ΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΤΙΜΩΝΤΑΙ ἀπὸ τὶς πατρίδες τους σκεπάζουν τὰ ἀκατονόμαστα μαρτύρια τῶν μαζῶν, ἀπὸ τοὺς «πολιτισμένους» λευκοὺς. Κάτω: Μέλη τῆς φυλῆς 'Ιμπο τῆς 'Ανατολικῆς Νιγηρίας ἐργάζονται «ἐθελοντικὰ», ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν 'Αγγλῶν, γιὰ τὴν ἀποπεράτωση μιᾶς λεωφόρου.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΑΚΟΜΗ ΟΙ ΤΑΡΑΧΕΣ που έγιναν στην Πολιτεία Τένεση των 'Ηνωμένων Πολιτειών για να μην επιτραπεί, ουσιαστικά, η μόρφωση της νέας γενιάς των Νέγρων. Στο πείσμα, όμως, των απαγορεύσεων και των άπροσπέλαστων εμποδίων, οι Νέγροι γίνονται διακεκριμένοι επιστήμονες —όπως ο μικροβιολόγος αυτός της Νιγηρίας που κάνει μελέτες με το μικροσκόπιο του.

ΑΛΛΑ ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ ΔΕΝ ΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ τα επιστημονικά όργανα στην έντελεια. Και στην χρήση των όπλων έχουν την ίδια επίδοσή. Το Έκστρατευτικό Σώμα της Νοτίου Αφρικής έλαβε μέρος και στους δυο Παγκοσμίους πολέμους και πολέμησε με αυταπάνη για τα «κοινά ιδανικά»...

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Λαμπρά άτομικά έπιτεύγματα. 'Υψηλή σωματική άντοχή 'Η φυλή όμως παραμένει αδύναμη για ένα μεγάλο ρόλο

Μαύρων είναι τώρα πια όλοφάνερους. "Έτσι, πλέον, ο Μαύρος μορφώνεται με ένα τρόπο που του επιτρέπει να φθάσει την οικονομική επιτυχία, και καμιά φορά και τον πλούτο.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, μπορούμε να ι-
δούμε ότι στον Βορρά, ο Μαύρος αναμειγνύεται συνεχώς περισσότερο στη ζωή του κοινωνικού συνόλου και συμβάλλει στην πρόοδο του έθνους. Αυτό το γεγονός θα συμβάλει, φυσικά, στην εξέλιξη του «μαύρου ζητήματος», διότι οι περισσότεροι εξέχοντες Μαύροι υποφέρουν από τους δρους της «κατωτερότητας» από τους οποίους πιέζονται.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΘΑ ΛΥΘΗ ΤΕΛΙΚΑ

"Ένας άλλος λόγος που συμβάλλει στην προώθηση του προβλήματος είναι ότι στις διεθνείς διασκέψεις που γίνονται στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, π.χ. κατά τις συνελεύσεις των 'Ηνωμένων Έθνών, το ζήτημα του χρώματος ανακινείται συνεχώς. Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν μπορούν να κρατούν για καιρό την σημερινή στάση μέσα στη νέα διεθνή πραγματικότητα, η οποία, τουλάχιστον θεωρητικά, αναγνωρίζει τον Μαύρον ισότιμον με τον Λευκόν.

"Εκεί οφείλεται η εξέλιξη της αμερικανικής πολιτικής. Έν πρώτοις, κατηγορήσαν όλες οι φυλετικές διακρίσεις, κυρίως εις τόν στρατόν και ως προς τους Μαύρους οι οποίοι έλαβαν μέρος εις τους πολέμους. Έξ άλλου, ανεγνωρίσθη το δικαίωμα της ψήφου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στον Βορρά, οι Μαύροι ψηφίζουν, αλλά στο Νότο το δικαίωμα της ψήφου εξουδετερώνεται με πολλούς τρόπους.

Πολλές αποφάσεις του 'Ανωτάτου Δικαστηρίου ανεγνώρισαν ρητώς στους Μαύρους το δικαίωμα της ψήφου. Μάλιστα, το 'Ανώτατο Δικαστήριο προχώρησε πολύ περισσότερο: 'Ανεγνώρισε ότι οι Μαύροι έχουν δικαίωμα να ψηφίζουν και κατά τις προκαταρκτικές εκλογές, με τις οποίες τα μέλη του κόμματος εκλέγουν τους υποψηφίους του. Πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο Νότος να αντίταχθι σ' αυτήν την απόφαση.

ΜΑΥΡΕΣ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ δουλεύουν σ' ένα μοντέρνο εργοστάσιο παραγωγής χυμών φρούτων στη Νιγηρία. Και η μηχανή δεν τους κρούει μυστικά.

Μπορούμε σχετικώς να πούμε ότι ο Μαύρος επέτυχε από τόν Νόμο, ότι μπορούσε να επιτύχει. Μένει τώρα να εξασφαλίσει την εφαρμογή του Νόμου. Και αυτό δεν είναι μόνον το ουσιαστικό. Είναι και το δυσκολότερο.

ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ Ή ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ;

Το ιδανικό του Μαύρου της 'Αμερικής είναι να γίνει 'Ασπρος ή τουλάχιστον να του φέρωνται «ώσαν να ήταν 'Ασπρος». Πολλοί Μαύροι, που χάρις στις διασταυρώσεις είναι σχεδόν Λευκοί, καταφέρνουν «να περνούν» σαν Λευκοί. Αυτό είναι δεδαίως κάποια λύση. 'Αλλά οι Μαύροι; Οι Μαύροι διατηρούνται παράμερα μόνο και μόνο εξ αιτίας του δέρματος. Και η πικρία τους οφείλεται στο γεγονός ότι βλέπουν ότι η λύση του προβλήματος των φυλών είναι ακόμη πολύ μακρινή, πρακτικώς αδύνατη.

Το γεγονός αυτό μάς οδηγεί εις το να θέσουμε το πρόβλημα: 'Ο Νέγρος αυτός που έχουμε περιγράψει είναι 'Αμερικανός ή 'Αφρικανός; Αισθάνεται 'Αμερικανός. "Όταν τόν ρωτήσετε τί είναι, δεν θα σάς απαντήσει ποτέ «Είμαι ένας Μαύρος 'Αμερικανός», αλλά «Είμαι 'Αμερικανός». "Όταν τόν ρωτήσετε για τις σχέσεις του με την αφρικανική φυλή, θα αντίληφθηκε ότι η ερώτηση αυτή δεν του άρσει και ότι δεν θέλει να αναγνωρίσει ότι ανήκει στην ίδια φυλή με τους 'Αφρικανούς. Φρονεί ότι η «αμερικανική αφομοίωσις» άλλαξε εκ βάθρων τα χαρακτηριστικά της φυλής του και ότι απομακρύνθηκε οριστικά από τα πεπρωμένα των παλαιών αδελφών του.

"Εν τούτοις, ώρισμένα αφρικανικά χαρακτηριστικά είναι πάντοτε αντίληπτα.

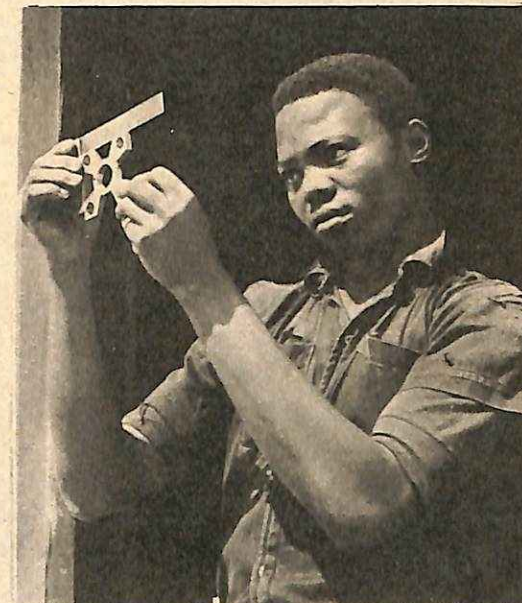
ΠΟΡΙΣΜΑ: Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ

Ποιά είναι τα συμπεράσματα; Κατά την γνώμη μου, μπορούμε εν πρώτοις να συμπεράνουμε ότι δεν υπάρχει έμφυτη κατωτερότης στη μαύρη φυλή. 'Η φυλή αυτή έστερήθηκε από αιώνων και την πιο στοιχειώδη εκπαίδευση. 'Η απουσία αυτή της μορφώσεως οφείλεται, στην 'Αφρική, στο άγριο καθεστώς που επέβαλαν οι Νέγροι βασιλείς, στις ένδομικες λοιμώδεις νόσους, στο δουλεμπόριο το οποίον εξησθένισε την φυλή, στον χρόνιο υποσιτισμό που δεν επιτρέπει εις τόν μαύρον πληθυσμό της 'Αφρικής να αναπτύξει όλες του τις δυνατότητες. Έξ άλλου, στην 'Αμερική, η έλλειψη παιδείας οφείλεται είτε στη δουλεία που άφησε κάποια κληρονομιά κατωτερότητας, είτε σε όλα η μαύρη φυλή υπέφερε μετά την απελευθέρωση, κυρίως στο Νότο.

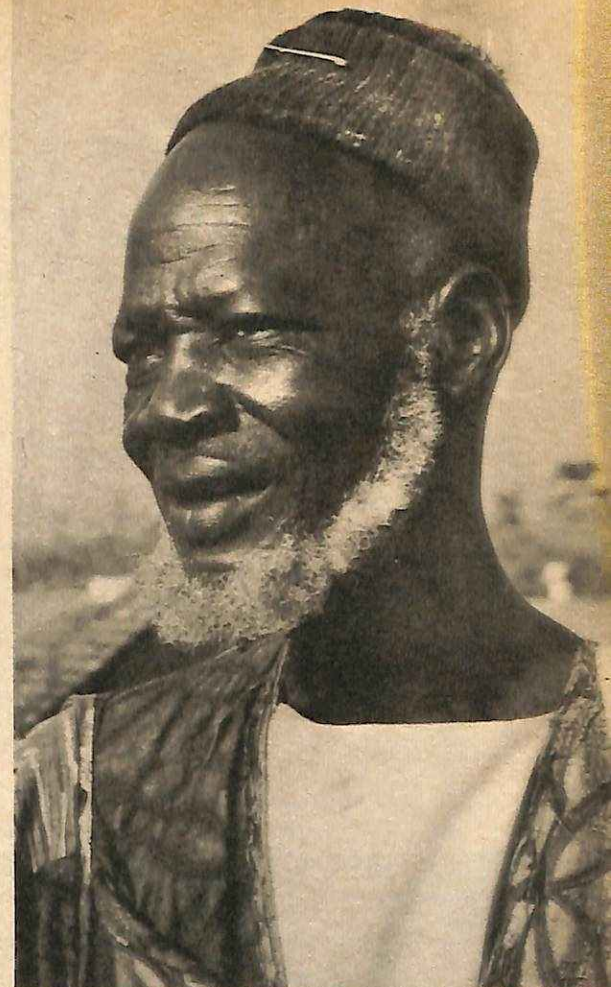
"Από όλα αυτά, τόσο στην 'Αφρική όσο και στην 'Αμερική, υπάρχει μια παλιά και τεράστια καθυστέρηση της μαύρης φυλής, η οποία δεν μάς επιτρέπει να κρίνουμε με ακρίβεια ποιες είναι πραγματικά οι δυνατότητές της. Αυτό δεν μάς εμποδίζει να διαπιστώσουμε ότι είναι μια συμπαθητική φυλή, ότι είναι ένδοχως προικισμένη. 'Η κληρονομική κατωτερότητά της παραμένει και είμεθα βέβαιοι ότι δεν απατάμεθα όταν λέμε ότι εάν αύριο η μαύρη φυλή ανέλαμβανε την ήγεσία του πολιτισμού μας, ο πολιτισμός αυτός δεν θα μπορούσε να επιζήσει. Σήμερα, τουλάχιστον, έτσι τίθεται το ζήτημα.

"Ίσως αύριο να τεθή διαφορετικά. Λαμπρά άτομικά παραδείγματα επιτρέπουν κάποια αισιοδοξία. Πρέπει από τα άτομικά αυτά παραδείγματα να οδηγηθούμε σε μια γενικευμένη αισιόδοξη πρόβλεψη; Το ζήτημα τίθεται. Είναι όμως δύσκολο ακόμη να απαντήσει κανείς σ' αυτό.

ΑΝΤΡΕ ΖΙΓΚΦΡΙΝΤ

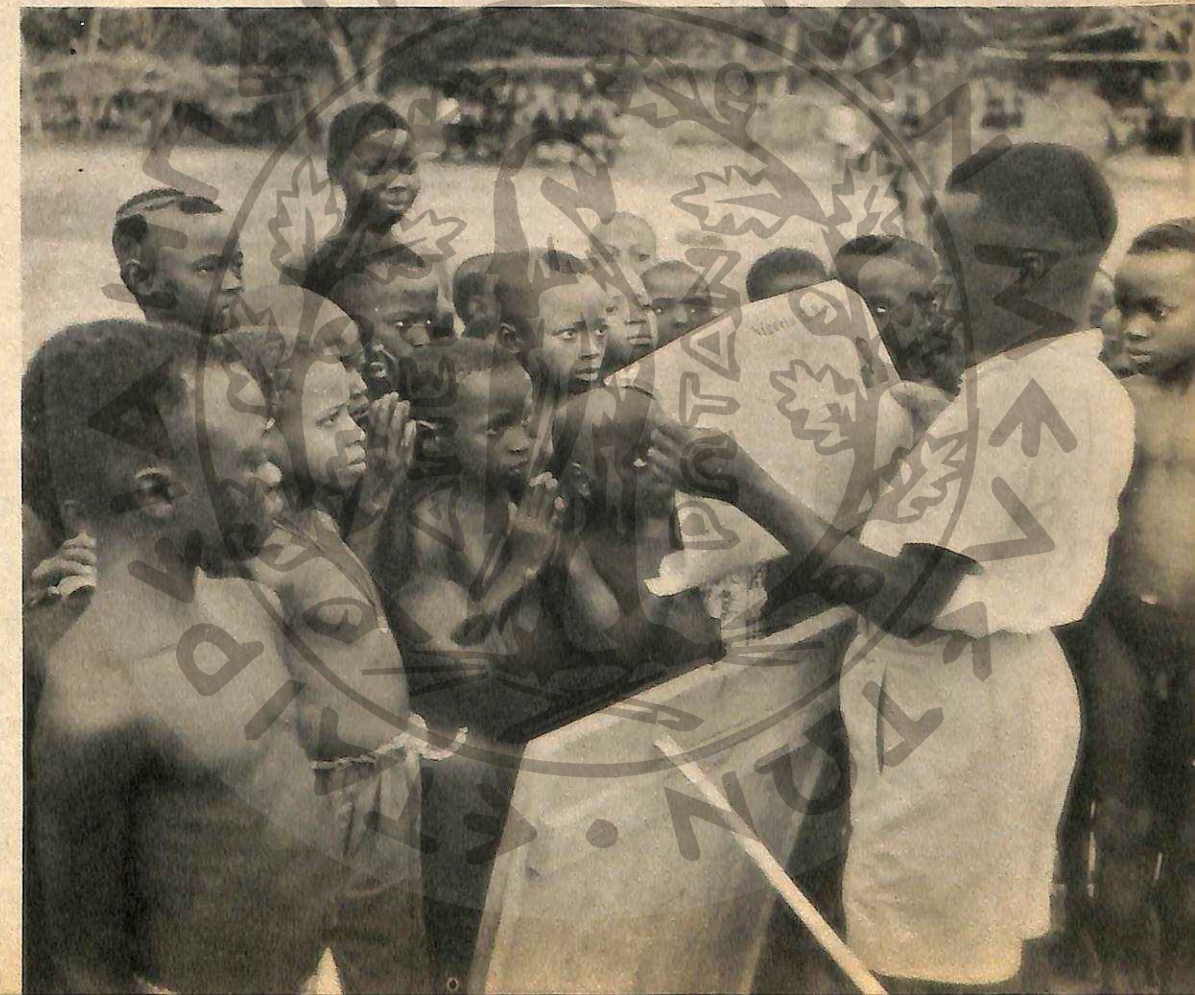
ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΚΤΗ λειτουργούν τέσσερις τεχνικές σχολές, όπου η νέα γενιά διδάσκεται τις βασικές αρχές της μηχανικής: μηχανολογία, ηλεκτρολογία και οικοδομικές τέχνες. Οι σημερινοί μαθηταί θα επανδρώσουν αύριο τις επιχειρήσεις της χώρας τους, χωρίς τη συνδρομή ξένων, τους οποίους δεν βλέπουν πια τώρα σαν θεούς.

Η ΠΑΛΙΑ ΓΕΝΙΑ λιγοστεύει σιγά-σιγά και φεύγει. Γνώρισαν πικρές μέρες δουλείας και ταπεινώσεων. Κι όμως δεν «τόβαλαν κάτω». Με το πείσμα και τη φιλεργία τους —ό μόχθος της ζωής τους έχει αποτυπωθή στα άδρα χαρακτηριστικά αυτού του γέρου αγρότη— κατάρθωσαν να παραδώσουν στους νέους, δροίσι, τη σκυτάλη.

(Φωτ. Kio - Camera Press)

Η ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΝΙΓΗΡΙΑΣ έχει υπερπηδήσει ένα από τα σοβαρότερα εμπόδια της προόδου: την αγραμματοσύνη. Τους βλέπει κανείς συχνά να μαζεύονται γύρω σε μεγαλύτερα παιδιά, που διαβάζουν μεγαλόφωνα τις ειδήσεις του εβδομαδιαίου τοπικού περιοδικού «Νιγηρική 'Επιθεώρηση». 'Η εκστρατεία που έγινε κατά του αναλφαριθμητισμού στέφθηκε από επιτυχία, χάρις στη θέληση των παιδιών.

Τὰ πυροτεχνήματα ἔσβησαν

Τί ἀπομένει τώρα ἀπὸ τὸ πολύχρωμο καὶ πολυδόρυβο Φεστιβάλ τῆς Βενετίας;

Μιά ἀποκαλυπτική εἰκόνα τοῦ μεγάλου παννυριοῦ ὅπως τὸ ἔζησε ἡ ἀπεσταλμένη μας κ. Ρ. ΣΦΚΟΥ

Εφέτος στὸ Λίντο, τὸ Χρηματιστήριο τῶν Αὐτογράφων ἐκοινοποίησε τοὺς κατωτέρω ἀριθμούς: Αὐτόγραφο τοῦ Μάικ Μποντζόρνο: 3.000 λιρέττες. Αὐτόγραφο τῆς Λολλομπρίτζινα: 2.000 λιρέττες. Αὐτόγραφο τοῦ Ἀλμπέρτο Σόρντι: 500 λιρέττες μόνον γιατί ὁ Σόρντι θεωρεῖται «εύκολος» ἀπὸ τοὺς ἀκούραστους κυνηγοὺς αὐτογράφων ποὺ πλημμυρίζουν τὸ Λίντο κάθε χρόνο, ὅσο διαρκεῖ τὸ φεστιβάλ. Ποιὸς εἶναι

ὅμως ὁ Μάικ Μποντζόρνο ὁ ὁποῖος κρατᾷ τὰ πρωτεῖα; Ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, τὸν περασμένο μῆνα, στόλισε ἡμίγυμνος τὸ ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ «Ἑυροπέο»; Εἶναι, ἀπλούστατα, ἓνας ἀδύνατος, ἀρκετὰ συμπαθητικὸς «κονφερανσιέ» τῆς τηλεοράσεως, μὲ χοντροὺς φακοὺς στὰ μάτια, ὁ ὁποῖος κατευθύνει τὸ δημοφιλέστατο παιγνίδι: «Ἀφήνω ἢ διπλασιάζω». Κάθε Πέμπτη βράδυ, στὶς 9, ὁ Μάικ θέτει ἐρωτήσεις σὲ διάφορους ἐθελοντὰς-ιδιώτας οἱ ὁποῖοι, ἂν ἀπαντήσουν σωστά, μποροῦν νὰ

Η ΕΛΣΑ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ, —δραβεῖον καλυτέρας ἡθοιοῦ τοῦ φεστιβάλ Βερολίνου— στὴν βεράντα τοῦ ξενοδοχείου «Ἐξέλιον» περικυκλωμένη ἀπὸ θαυμαστάς.

Ο ΤΖΕ'ΙΜΣ ΜΕ'Ι'ΣΟΝ, μὲ τὴν κόρη του Πόρτλαντ, στὴν ἀκρογιαλιά, σὲ τὴ «Μεγέθυνση» —τὴν πρώτη ταινία ποὺ ἐπεμελήθη, παρήγαγε καὶ

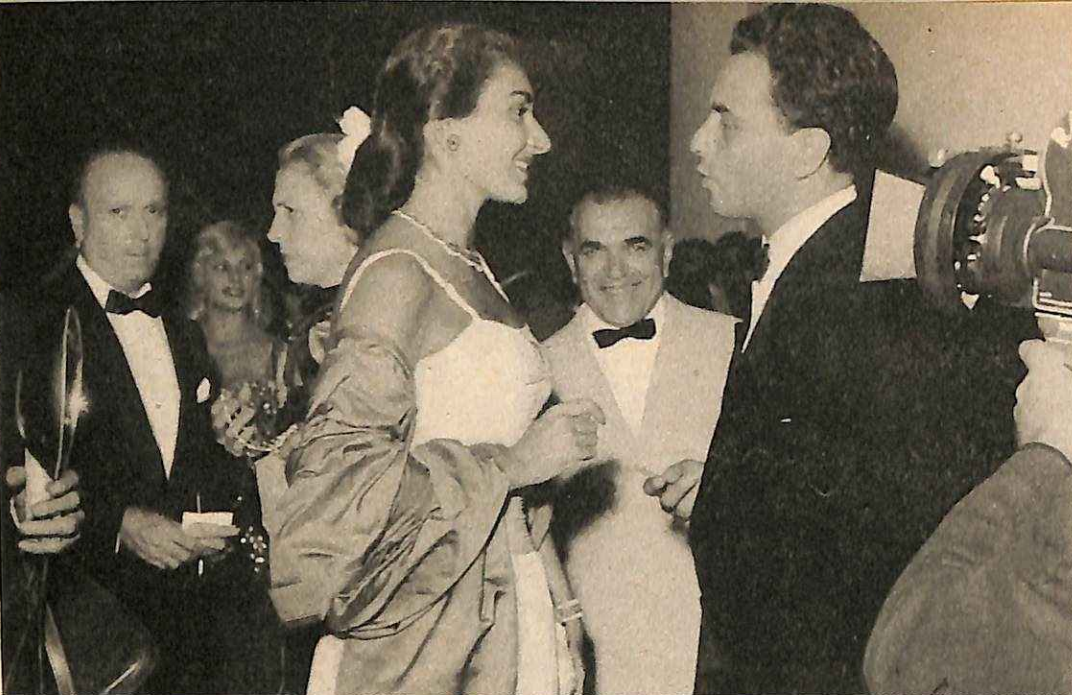
Ὁ Μείσον παρουσία-σκηνοθέτησε ὁ ἴδιος.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΜΙΓΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ! Ἡ μεγαλύτερη δόξα τῆς ἰταλικῆς σκηνῆς, ἡ Ἔμμα Γκραμμάτικα, μιὰ ἡθοιοὺς μὲ πολυσύνθετο ταλέντο, ζήτησε ἐπιμόνας νὰ γνωρίσῃ τὴν ωραιότερη «στάρ» τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου: τὴν «Λολλό»

Η ANNA MANIANI —ποὺ κέρδισε τὸ ἐφετεινὸ «Ὅσκαρ», γιὰ τὸν ρόλο τῆς στὸ ἔργο τοῦ Τένεση Γουίλλιαμς «Τριαντάφυλλο στὸ στήθος»— καὶ ἡ Ἐλεονώρα Ρόσσι-Ντράγκο, στὸ κοκτέιλ ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν τῆς νέας τους ταινίας στὸ «Γκόλφ Κλάμπ».

Η ΜΑΡΙΑ ΜΕΝΕΓΚΙΝΙ-ΚΑΛΛΑΣ έτίμησε την προβολή της ελληνικής ταινίας «Δράκος». Στην είσοδο του κινηματογράφου άπαντά πρόθυμα κ' εύστοφα στις ερωτήσεις του σπηκέρ της ιταλικής τηλεόρασης

Η ΣΑΝΤΡΑ ΜΙΛΟ, η καινούργια «στάρλετ» του ιταλικού κινηματογράφου, υποδέχεται τον Γερμανό «κωμικό» Χάιντς Ρύμαν, που έφτασε στη Βενετία, για την «Μόστρα», με το ιδιόκτητο αεροπλάνο του.

ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΧΑΡΑΣ!... Στο τέλος της προβολής του θαυμασίου μεξικανικού φιλμ «Τορέρο», ενώ το κοινό παραληρεί από ένθουσιασμό, ο πρωταγωνιστής του Λούις Πρεκούνα κλαίει από συγκίνηση...

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Όνόματα λαμπρά, βαρύτιμα κοσμήματα, υπέροχες τουαλέττες, δορυβώδη μαχαιροπήρουνα κ' ελληνικές... πέτρες σκανδάλων!

κερδήσουν μέχρι πέντε εκατομμύρια λιρέττες. Αυτός λοιπόν ο Μάικ έχει γίνει τόσο αγαπητός στο κοινό, ώστε, όταν έκανε την εμφάνισή του την βραδιά των εγκαινίων του φεστιβάλ συνοδευόμενος από δυο ωραιότερες ξανθές, το παρallahήμα του κοινού έκανε την Λολλό να πρσινίσει από τη ζήλεια της. Καί, την Πέμπτη το βράδυ, έπειδή συνέπιπτε η ώρα της έκπομπής, οι Ίταλοι θεαταί ήρθαν όλοι καθυστερημένοι στην προβολή της «Μόστρας».

Τί συμβαίνει λοιπόν; Είναι αλήθεια πως η τηλεόραση απειλεί, και μάλιστα σοβαρά, τον κινηματογράφο; Πολλοί το φοβούνται. Έμεις όμως θα περιοριστούμε στο συμπέρασμα ότι τέτα είναι η ψυχολογία του κοινού, ώστε και ένα σκλάκι ακόμη αν του δείχνεις από μία οθόνη, κάθε μέρα, θα ένθουσιαστή όταν το δη με σάρκα και όστα.

ΛΟΛΛΟ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ

Όσο για την Λολλό, παρά τον μεγάλο ένθουσιασμό του κόσμου, είναι γεγονός ότι το άστρο της δεν έχει πιά την παλιά του λάμψη. Ίσως όμως φταίει και το γεγονός ότι, έφέτος, παρακολούθησε το φεστιβάλ δίχως τη συμμετοχή καμμιάς ταινίας της κι αυτό παίζει σημαντικό ρόλο. Όλοι, πάντως, περιμένουν το έργο που μόλις τελείωσε: την «Παναγία των Παρισίων».

Από «κοινωνικής» απόψεως, η στάρ έφέτος επρόκειτο να είναι η πρέσβειρα κ. Κλαίρ Μπούθ Λιούς. Πράγματι, μετά από τα περυσινά σκάνδαλα, όταν επέβαλε την απαγόρευση του «Ζούγκλα μαυροπίνακος» με την δικαιολογία ότι προκαλεί κακές εντυπώσεις για την Αμερική, ή κ. Λιούς έδίσταξε να κάνει την εμφάνισή της. Πριν όμως από την «Μόστρα» των ταινιών μεγάλου μήκους, έγινε η «Μόστρα» των «ντοκυμανταίρ» και των ταινιών μικρού μήκους γενικότερα. Καί, ως εκ θαύματος, το «Μέγα Βραβείο» έδόθη στο αμερικανικό «On the Bowery». Η κ. Λιούς βρήκε ότι αυτό αποτελούσε μία εξαιρετικά θαυμασία ευκαιρία επανεμφανίσεως και έδηλωσε ότι ήταν πρόθυμη να έλθει για την άπονομή των βραβείων και την τιμητική προβολή του φιλμ. Πού να φαντασθί η πρέσβειρα ότι, και αυτή τη φορά, οι... τουριστικές αντιλήψεις της περί τέχνης θα υπέφεραν τέττα ήττα! Το φιλμ όχι μόνον δεν έδειχνε μία ιδεώδη Αμερική με ηλεκτρικά ψυγεία και γλυκειές, καλόκαρδες οικόγένειες, αλλά ξεπερνούσε και την τολμηρότερη ακόμη φαντασία μας σε φρίκη. Έδειχνε τη ζωή σε μία από τις πιο φτωχές και κακόφημες συνοικίες της Νέας Υόρκης, και ο φακός, επί μία ώρα, μάς παρουσίαζε άλητες και μέθυσους, άθλια γεροντάκια και νέους αλκοολικούς. Καταπληκτικό ντοκυμέντο γυρισμένο με θαυμαστή τέχνη, το «On the Bowery», κατάρθωσε να κάνει την κ. Λιούς έξω φρενών. Έμάζεψε τις δαλίτζες και τις θρυλικές πλέον δαντελλένιες όμπρέλλες της και άπεχώρησε χωρίς να τιμήσει ούτε καν την «πρεμιέρα» της «Μόστρας».

Η ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΚΡΙΤΙΚΩΝ

Άλλωστε, ή κ. Λιούς είχε άλλον ένα σοβαρότερο λόγο να μη συμπαθή την «Μόστρα». Στο ήμερησιο δελτίο που κυκλοφορεί καί, ιδίως, στη γαλλική έκδοσή του, την έχουν βαφτίσει «Αρσενικό και παλιά δαντέλλα» και την κοροϊδεύουν ανοιχτά. Επίσης, είναι γνωστό ότι έφέτος, οι έταιρίες παραγωγής των ΗΠΑ, εκτός από την Φόξ, άρνήθηκαν την συμμετοχή τους γιατί δεν τους συνέφερε το νέο σύστημα σύμφωνα με το οποίο το δικαίωμα της έπιλογής των ταινιών το είχε ή έπιτροπή του φεστιβάλ και όχι οι ίδιες οι έταιρίες.

Το καινούργιο αυτό σύστημα προκάλεσε πολλές αντίρρήσεις, αλλά πιο σωστή φαίνεται η γνώμη του κριτικού Άντρέ Μπαζέν, μέλους της έπιτροπής:

—Δεν χρησιμεύουν σε τίποτε τα έξη-έπτα φεστιβάλ που γίνονται κάθε χρόνο, γιατί δεν υπάρχουν άρκετες ταινίες μίας κάποιας ποιότητας για να τα τροφοδοτήσουν. Καλό είναι λοιπόν να μοιραστούν λίγο οι ευθύνες και το κάθε φε-

στιβάλ, να εξυπηρετή έναν ώρισμένο σκοπό. Άν π.χ. στο Κάρλου Βάρυ ενδιαφέρονται για ειρηνιστικές και άνθρωπιστικού περιεχομένου ταινίες, άν, στίς Κάννες, μάς δίνεται ή ευκαιρία να βλέπουμε άπειρα φιλμ που μάς δίνουν μία πληρεστάτη εικόνα της παγκοσμίου παραγωγής, κάθε χρονιά, ή Βενετία άς συμβολίσει την περισυλλογή και την άνετη μελέτη δώδεκα-δεκαπέντε ταινιών που θα άντιπροσωπεύουν την άφρόκρεμα!

Το ζήτημα όμως είναι: Άντιπροσωπεύουν οι ταινίες που είδαμε έφέτος την άφρόκρεμα; Χάρις στα πείσματα των διαφόρων ένθων, δεν μπορούμε να το πούμε άπόλυτα. Είναι γεγονός, έπίσης, όπως έλεπε σε μία στιγμή θυμού ο διαπρεπής Άγγλος κριτικός Λίντσαϊν Άντερσον:

—Θά μ' ένδιεφερε πολύ να δώ τα έξηντα τέσσερα φιλμ που άπερρίφθησαν γιατί δεν μπορώ ν' άνεχθώ να μου παρουσιάζουν τρεις Ίταλοι —ή έπιτροπή— αυτά που αυτοί και μόνον έκριναν ως καλύτερα!

Γενικότερα όμως μπορεί να λεχθί ότι οι ίσπανόφωνες χώρες, δηλαδή, όχι μόνον ή Ίσπανία, αλλά και το Μεξικό, έκαναν μία περίφημη έμφάνιση χάρη στίς ταινίες «Καλαμπούς» του Λούις Γκαρθία Μπερλάγκα, «Κάλε Μαγιόρ» του Χουάν Άντώνιο Μπαρδέμ και «Τορέρο» μεξικανική ταινία του έξορίστου Ίσπανού σκηνοθέτου Κάρλος Βέλο.

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΦΙΛΜ

Τα περισσότερα άστεία έγιναν γύρω από την ρωσική ταινία «Άθάνατη Φρουρά» ή οποία ήταν πράγματι άτελείωτη και πολύ κουραστική. Στα «Κινηματογραφικά επίκαιρα» που παρουσίαζε ο Σάντρο Βαλαδισίνι κάθε βράδυ πριν από την προβολή, έδειξε και την έξης συνέντευξη: Ένας σοβαρός κύριος στεκόταν έμπρός στο φακό με μία δέσμη πυκνογραμμένα χαρτιά στα χέρια. Ο Παλαδισίνι έδήλωσε:

—Και τώρα, ο κ. Χ. θά μάς άναλύσει τη γνώμη του για το ρωσικό φιλμ!

Και ο κύριος βγάζοντας τα γυαλιά του και κοιτάζοντας κατάματα το φακό άπάντησε:

—Δεν το είδα.

Χειροκροτήματα ζωηρά από το κοινό!

Η Ίσπανία παρουσίασε δυο ταινίες σοβαρές και άξιόλογες, την «Άρπα Βιρμανίας» και την «Δρόμος της ντροπής». Η δεύτερη ήταν του έκλεκτου Ίάπωνος σκηνοθέτου Κέντζι Μιζογκού-

τσι, ο οποίος επέθανε μερικές μέρες πριν άπé την έναρξη του φεστιβάλ. Όταν λοιπόν ήρθε ή στιγμή να προβληθί ή ταινία του, ο Άντόνιο Πετρούτσι, παλιός διευθυντής της «Μόστρας» ανέθηκε στη σκηνή και διάβασε ένα είδος έπικηδείου για τον έκλιπνόντα σκηνοθέτη όπου έτόνιζε ίσως περισσότερο από όσο έπρεπε την συμβολή της Βενετίας και του ίδιου ως διευθυντού, στην «άνακάλυψη» του Ιαπωνικού κινηματογράφου. Στίς πρώτες σελίδες του έπικηδείου, το κοινόν σηκώθηκε με σεβασμό. Από την πέμπτη όμως σελίδα και έπειτα, ένας-ένας άρχισαν να κάθονται.

ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ ΣΕΛΛ

Πρέπει ιδιαίτερα να τονισθί ή θαυμασία έμφάνιση της γαλλικής παραγωγής με το «Διασχίζοντας το Παρίσι» του Κλάντ Ωτάν-Λαρά, σκηνοθέτου του «Ο διάβολος στο κορμί» με τον Ζάν Γκαμπέν και το «Ζερβαίξ» του Ρενέ Κλεμάν με την Μαρία Σέλλ.

Για την προβολή, ήρθαν ειδικά ο Ζάν Γκαμπέν, συμπαθέστατος με τα κάτασπρα μαλλιά του και το σκούρο μπλέ σμόκιν του, και ή Μαρία Σέλλ, κατάξανθη, με καταπράσινο φόρεμα. Μαζί τους μοιράστηκαν τα χειροκροτήματα του κοινού, ο Φρανσουά Περιέ, ο Άρμάν Μεστράλ, ο διάσημος κωμικός Μπουρβίλ, οι σεναριογράφοι Μπόστ και Ωράνς που είναι υπέθυνοι για τις δυο ταινίες, καί, φυσικά, οι σκηνοθέτες.

Άλλά και ή γαλλική δεξίωση υπήρξε ή πιο ώραία και ή πιο έπιτυχημένη άπ' όλες. Στο έντυπωσιακό περιβάλλον του παλατιού των Δόγηδων, που άποκτούσε ακόμη μεγαλύτερο μυστήριο χάρη σ' ένα σοφό φωτισμό, άνω των χιλίων προσκεκλημένων... έτρωγαν και έπιναν υπό τους ήχους μίας μικρής όρχήστρας που έπαιζε Μότσαρτ κρυμμένη σε μία από τις τόσες θεράντες του παλατιού. Υπεύθυνος για την εορτή: ο γοητευτικός άντιπρόσωπος της «Ούνιφράς» στην Ρώμη, κ. Βάλτερ Μπόρζ.

ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΝΙ ΚΑΙ ΡΟΣΣΙ-ΝΤΡΑΓΚΟ

Οι Ίταλοι έφέτος περιωρίστηκαν σ' ένα ώραίο «ντοκυμανταίρ» μεγάλου μήκους με τίτλο: «Η άυτοκρατορία του ήλιου» και σε μία καθαρά έμπορική ταινία με την Άννα Μανιάνι, την «Αδελφή Λετίτσια». Προς τιμήν της «Ναναρέλλας»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

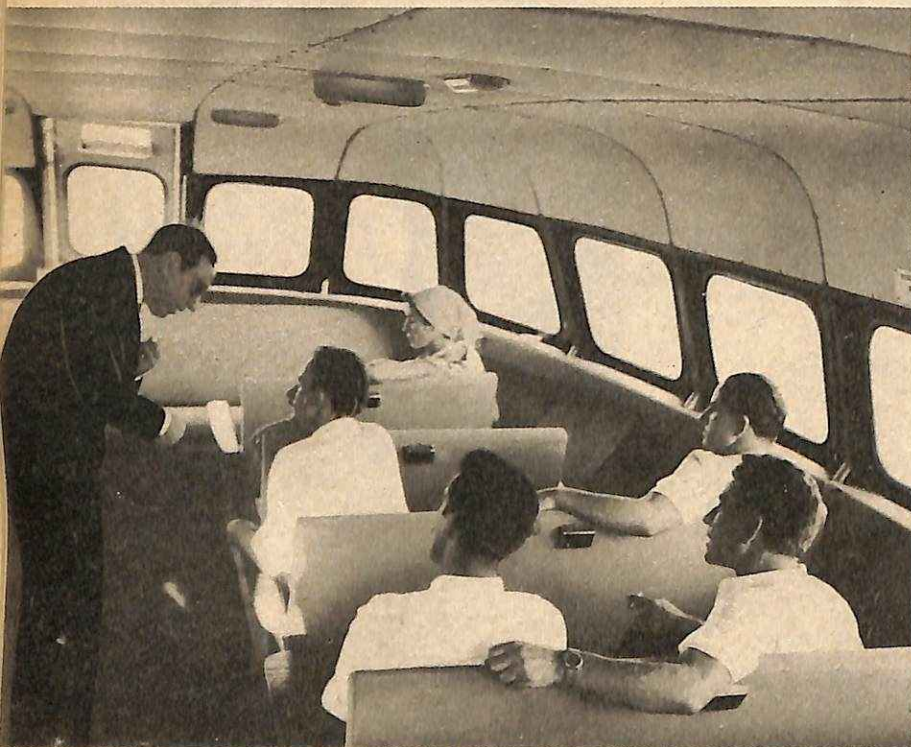

Η ΑΜΠΥ ΛΕΗΝ, βασίλισσα του «τσά-τσά-τσά», κάνει μία μικρή έπίδειξη στην θεράντα του «Έξελισορ» για τους θαυμαστές της. Η Άμψυ πρωτοεμφανίστηκε έφέτος μόνη στη Βενετία. Ο σύζυγός της, ο διάσημος συνθέτης χορευτικών κομματιών και τρομπετίστας, Ξαδιέ Κούγκατ, που συνέθεσε τους τρελλότερους ρυθμούς «τσά-τσά-τσά», για να τους λανσάρη ή γυναίκα του, δεν ήρθε —τουλάχιστον με το ίδιο τραίνο!...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ: Η τεχνοκριτική έπιτροπή συνεδριάζει και ένα από τα μέλη της, ο Γάλλος κριτικός Άντρέ Μπαζέν, φαίνεται ότι έχει σοβαρές αντίρρήσεις... Καί ή προβολή μίας ταινίας στο έφετεινό φεστιβάλ άποτελούσε τιμητική διάκριση, γιατί ή έπιλογή έγινε από την Έπιτροπή του φεστιβάλ και όχι από τα ένδιαφερόμενα κράτη. Πάντως, ή ελληνική ταινία, ο «Δράκος», του σκηνοθέτη Νίκου Κούνδουρου, με την Μαργαρίτα Παπαγεωργίου και τον Ντίνο Ηλιόπουλο—έναν άγνωρίστο Ηλιόπουλο— δεν βρήκε την υποδοχή που άνεμένετο. Ίσως έπειδή ή ποιότης ώρισμένων άλλων ταινιών ήταν έξαιρετική...

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΛΟΙΟ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

- Έδωσε τὸ τελειωτικὸ πλήγμα στὴ ναυτιία
- Ἀναπτύσσει μιὰν καταπληκτικὴ ταχύτητα
- Ἐξασφαλίζει ἓνα ταξίδι ἐξαιρετικὰ ἄνετο

ἈΝΕΤΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Ἡλιακοῦ Τόξου» —τοῦ πρωτότυπου ἰταλικοῦ «ἱπταμένου πλοίου» ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν Πειραιᾶ.

Παναγιᾶ μου! εἶπε ὁ καπετάνιος τοῦ καϊκιοῦ. Τί ἄλλα θαύματα θὰ δοῦν τὰ μάτια μου! Αὐτὸ τὸ πλοῖο δὲν ἐπιπλέει, πετάει. Ἐμεῖς οἱ δημοσιογράφοι ποὺ ἐπιβιβάστηκαμε στὸ καϊκι γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἐπίδειξη ποὺ θὰ γινόταν στὴ μέση τοῦ Σαρωνικοῦ συμμεριστήκαμε τὴν ἐκπλήξη τοῦ καπετάνιου. Πραγματικά, τὸ θέαμα ἦταν καταπληκτικὸ! Τὸ πλοῖο—τὸ «Ἡλιακὸν Τόξον»—ἐμούγκριζε καθὼς διέσχισε τὰ νερά με μεγάλη ταχύτητα, ἓνα μέτρο περίπου πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἀκουμποῦσε μόνον στὰ χαλύβδινα πτερύγια τοῦ ποὺ ἐξεῖχαν ἀπὸ τὰ πλευρὰ καὶ ἐκάλυπταν τὸ κάτω μέρος τοῦ σκάφους. Φαινόταν ὅτι πετοῦσε πάνω στὸν ἀφρὸ ποὺ ἄφηναν τὰ πτερύγια τοῦ, σὰν τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ προπέλλα δὲν εἶναι τοποθετημένη στὴν πρύμνη, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὰ τεράστια «πόδια» τοῦ —σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ κυρίως σκάφος. Ἡ «Freccia del sole» —ἔτσι λέγεται ἰταλικά— ἔκανε κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ καϊκι, με μεγάλη ταχύτητα. Ἐπειτα ἔβαλε πλώρη πρὸς τὸ μέρος μας καὶ ὄρχισε νὰ «θυθίζεται». Ὅταν τὰ «πόδια» τοῦ χάθηκαν τελείως μέσ' στὸ νερό, ἔχασε τὸν ὑπερφυσικὸ χαρακτήρα τοῦ καὶ ἐμείωσε με ἓνα κανονικὸ, θεοφοβούμενο καράβι.

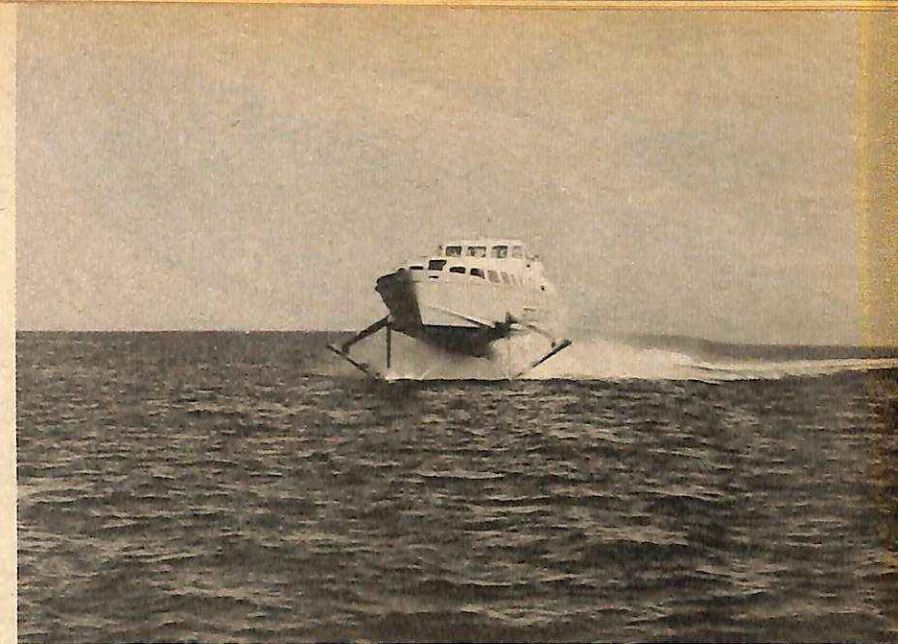
Ἡ «Freccia del sole» εἶναι τὸ πρῶτο ἱπταμένο πλοῖο ποὺ κατασκευάσθηκε γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπιβατῶν. Τὸ ἐκτόπισμά του εἶναι μόνον 27 τόννων καὶ χωράει 72 ἐπιβάτες, ἀλλὰ ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν καὶ 92 με σχετικὴ ἄνεση. Εἶναι ἐφοδιασμένο με μιὰ μηχανὴ «Mercedes-Benz» 1350 ἵππων ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα 80-85 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ὅταν δὲν ἀναπτύσσει ὅλη τὴν ἐκτεταμένη ταχύτητα, ἡ τελικὴ του ἱπποδύναμη φθάνει τοὺς 950 ἵππους. (Σὲ περίπτωσι θάλασσης, ὑπάρχει μιὰ βοηθητικὴ μηχανὴ 70 ἵππων ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα 7 κόμβων). Εἶναι πολὺ οἰκονομικὸ καὶ δὲν καταναλίσκει περισσότερα ἀπὸ 120 χιλιόγραμμα ἀκαθάρτου πετρελαίου τὴν ὥρα, καὶ τέσσερις ἄνθρωποι εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ πλήρωμα

ΑΓΚΥΡΟΒΟΛΗΜΕΝΟ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ, ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ἓΝΑ ΚΟΙΝΟ ΣΚΑΦΟΣ

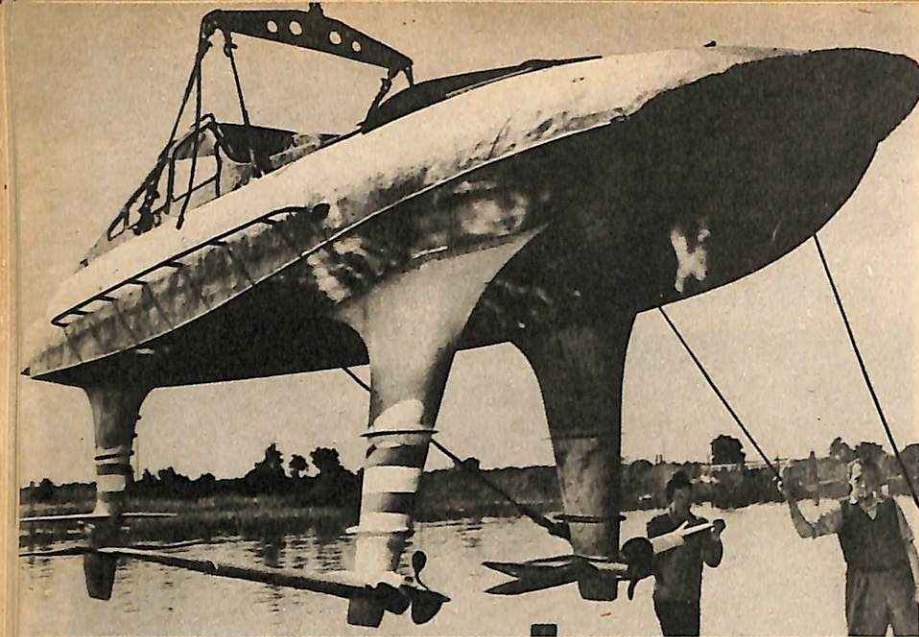

ὍΤΑΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΧΥΤΗΤΑ —80-85 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ— ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ 70 ΠΟΝΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΟ «ἩΛΙΑΚΟ ΤΟΞΟ» Σ' ὍΛΟ ΤΟ ΠΛΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟΝ ΣΑΡΩΝΙΚΟ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ. Ο ΕΛΙΚΑΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΥΜΝΗ, ΑΛΛΑ ΣΤΑ ΠΤΕΡΥΓΙΑ

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ «ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΛΟΙΟ», που κατασκεύασε ο μηχανικός Χερμαν Βέντελ. Τό σκάφος, που έχει μήκος 10 μέτρων, στηρίζεται πάνω σε τρία «πόδια», έχει δυο έλικες και υψώνεται περί τους 50 πόντους από την επιφάνεια της θάλασσας, όταν την διασχίζει ολτοαχώς. Δεν προορίζεται για την μεταφορά επιβατών, αλλά είναι κατά πολύ ταχύτερο του Ιταλικού.

ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΠΛΟΙΑ

—Ο καπετάνιος, ο μηχανικός και δυο ναύτες του καταστρώματος. Κατεσκευάσθη το 1955 στα ναυπηγεία Rodríguez της Μεσσήνης (Γ. Ιταλίας) και μπορούμε να πούμε ότι πέρασε ήδη το πειραματικό του στάδιο. Έκανε τακτικό δρομολόγιο τόν περασμένο χρόνο, μεταξύ Μεσσήνης και Ρέτζιο, διασχίζοντας την πάντα ταραγμένη θάλασσα των στενών της Μεσσήνης. Από την εποχή που κατασκευάσθηκε, τα ναυπηγεία Rodríguez έχουν λάβει παραγγελίες για πέντε παρόμοια σκάφη. Έπί πλέον μελετούν την κατασκευή ενός σκάφους διπλού έκτολισματος από το «Freccia del sole».

Η επιστημονική αρχή πάνω στην οποία βασίστηκε το Ιπτάμενο πλοίο δεν διαφέρει από εκείνην του αεροπλάνου. Όταν αυξηθεί η ταχύτητα της προέλλας, τα πτερύγια που βρίσκονται κάτω από το σκάφος αποκτούν μία τάση ενώσεως και ωθούν το πλοίο πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας —όπως ακριβώς τα φτερά του αεροπλάνου του επιτρέπουν να απογειωθεί. Όταν το πλοίο εύρισκεται πάνω απ' το νερό ή αντίσταση του σκάφους μειώνεται στο μηδέν και η Ιπποδυναμική της μηχανής χρησιμοποιείται μόνον για την ανάπτυξη ταχύτητας.

Η ιδέα δεν είναι καινούργια. Την συνέλαβε για πρώτη φορά το 1908 ο στρατηγός Φορλανίνι και την ετελειοποίησε ακολούθως ο βαρώνος φόν Σέτελ, της έλβετικής εταιρίας «Σουπραμάρ». Η «Σουπραμάρ» εξέπληξε το τελειωτικό σχέδιο του Ιπταμένου πλοίου. Τα ναυπηγεία Rodríguez αγόρασαν την άδεια και άρχισαν να το κατασκευάζουν.

Η «Freccia del sole», με καπετάνιο τόν νεαρό Φραντσέσκο Ροντρίγκεζ (26 ετών), έκάλυψε την απόσταση από την Πάτρα ως τόν Πειραιά σε διάστημα λιγότερο του ήμισους του χρόνου που χρειάζεται για να την καλύψει ένα κανονικό μηχανοκίνητο σκάφος. Φαίνεται ότι το πλοίο είναι ιδεώδες για άκτοπλοϊκές γραμμές, ιδίως σε μία χώρα σαν την Ελλάδα με τις έκτακτες ακρογιαλιές της και τα πολυάριθμα νησιά. Αναρωτιέμαι μόνο εάν θα μπη στον πειρασμό κανένας από τούς εφοπλιστές μας ν' αγοράσει ένα στολίσκο από αυτά τα Ιπτάμενα πλοία.

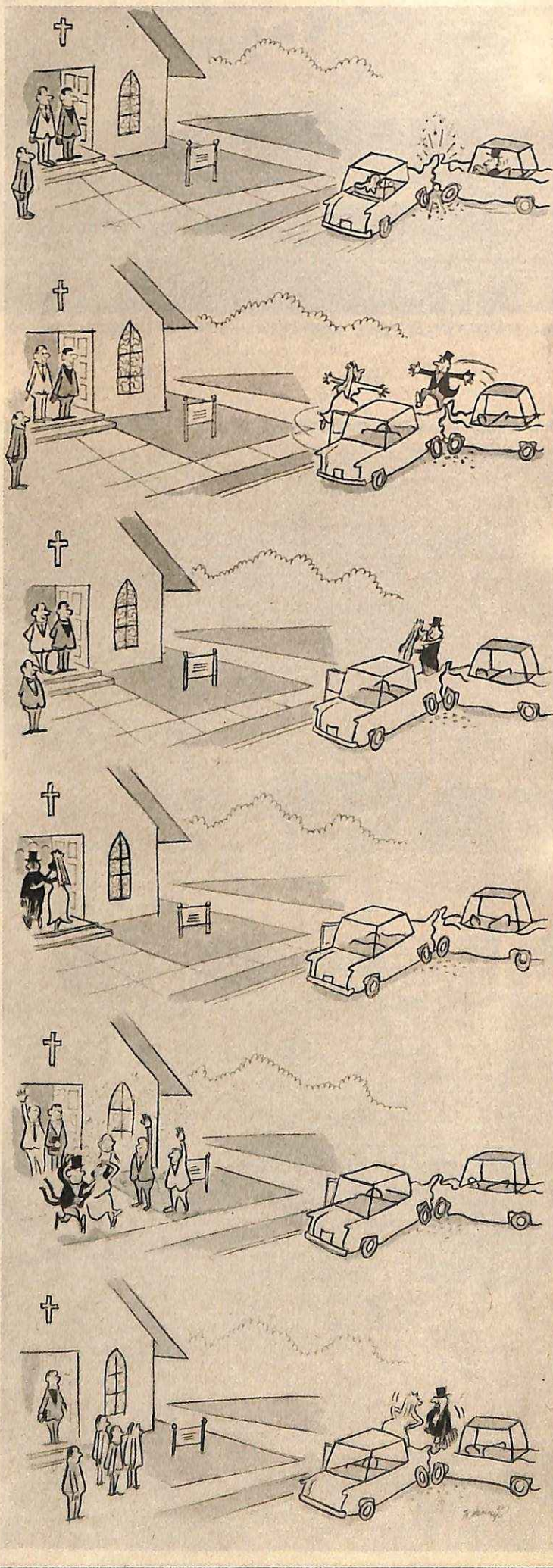
Γι' ατομική χρήση ενδείκνυται περισσότερο ο Γερμανός. Έξάδελφος του «Ηλιακού Τόξου» — το σκάφος δηλαδή που κατεσκεύασε ο μηχανικός του Αμβούργου Χέρμαν Βέντελ και που το αποκαλεί, ούτε λίγο, ούτε πολύ το «πλοίο του μέλλοντος». Κατά πολύ μικρότερο από το Ιταλικό, το γερμανικό Ιπτάμενο σκάφος στηρίζεται σε παρόμοια αρχή κ' έκανε ήδη λαμπρές επιδείξεις και μεγάλην εντύπωση. Η ταχύτητά του φθάνει τα 50 χιλιόμετρα και το μεγαλύτερο προσόν του είναι η καταπληκτική ευστάθειά του. «Δεν υπάρχει περίπτωση ναυτίας για όσους θα χρησιμοποιούν τέτια σκάφη» —διατείνονται οι επιχειρηματίες που ανέλαβαν ήδη τη μαζική παραγωγή τους. Θεωρητικά, ίσως, να είναι έτσι το πράγμα. Στην πράξη όμως υπάρχουν πολλοί που θα εξακολουθούν να ζαλίζονται και μόλις πατούν το πόδι τους σ' ένα πλεούμενο —συγγνώμη, σ' ένα Ιπτάμενο πλεούμενο.

Για να σοβαρευθούμε όμως, τα «Ιπτάμενα πλοία» είναι μία μικρή επανάσταση στη ναυπηγική, που ή σημασία της αυξάνει τόσο περισσότερο, όσο τα έξοδα για την έφορμολή της είναι ελάχιστα εν σχέσει με τα πλεονεκτήματα που παρουσιάζει. Κι αυτό υπόσχεται ότι σε λίγον καιρό παρόμοια σκάφη θα διασχίζουν, ή μάλλον θα χαϊδεύουν τα κύματα των θαλασσών, γρήγορα και άτάραχα.

ROVER

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Μία Ιστορία δίχως λόγια

ΜΟΝΟ ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΑΠΟΜΕΝΟΥΝ ΤΩΡΑ ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΜΟΔΑΡΜΕΝΑ ΥΨΗ — ΤΗΝ ΑΓΡΟΙΚΙΑ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΜΙΛΥ

Αποκλειστικότητας ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΤ' ΑΝΕΜΟΔΑΡΜΕΝΑ ΥΨΗ

Δεμένες με τὸ σκληρὸ τοπίο, τὸς σκοτεινοὺς λόφους, τὸς σιωπηλοὺς θάλτους, τὴν ὁμίχλη καὶ τὸν θολὸ πάντα οὐρανὸ ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ τοῦ Γιόρκσαϊρ, ἔζησαν οἱ ἀδελφές Μπροντέ μιὰν ἀφόρπητα μεγαλοχολική ζωή, αἰχμάλωτες τῆς μεγαλοφυΐας τους. Πολὺ τραγικὴ ἦταν ἡ μοῖρα τους

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΗΣ

Εἶν' ἑνα φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα, ὑγρὸ καὶ μελαγχολικὸ. Μόνο ἑνα σύννεφο ὑπάρχει στὸν οὐρανὸ, ἀλλ' ἀρχίζει ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ὁρίζοντος καὶ φτάνει στὴν ἄλλη. Ὁ ἄνεμος δὲν σταματάει ποτέ. Τρέχει: οὐρλιάζοντας πάνω ἀπ' τὸς σκυθρωποὺς λόφους, πού τὸ δειλινὸ κ' ἡ ὁμίχλη τοὺς ἔχουν ἀφαιρέσει κάθε χρώμα. Ἡ βροχὴ χτύπησε ὅλη τὴ μέρα τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας, πού ὑψώνεται: πάνω ἀπ' τὴν πέτρινη μάντρα τοῦ νεκροταφείου. Ἡ χλόη, οἱ τάφοι, ὅλα εἶναι γεμάτα ὑγρασία...

Ἐδῶ κ' ἑκατὸ χρόνια, ἡ Καρλόττα Μπροντέ πέρασε στὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ Χόουορθ, στὸ Γιόρκσαϊρ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχε ζήσει κατὰ τὰ 38 χρόνια τῆς ζωῆς της. Ἡ διάσημη μυθιστοριογράφος («Ο κατηχητής», «Τζαϊν» «Εὐρ», «Σίρλεϊ» καὶ «Βιλλέττα») καὶ πληθωρική ἐπιστολογράφος ἦταν ἡ τελευταία ἀπ' τὴς τρεῖς ἀδελφές Μπροντέ, πού δημοσίευσαν τὰ μυθιστορήματά τους μετὰ τὸ ψευδώνυμο Κάρερ (Καρλόττα), «Ελ-λη» («Εμιλυ, Αἰμιλία») καὶ Ἀκτον («Αννα») Μπέλλ.

Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μόλις χρόνια, στὰ 1847, οἱ ἀδελφές Μπροντέ βρίσκονταν στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας τους. Εἶχαν δημοσιεύσει κρυφὰ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ (πού μόνο δυὸ ἀντίτυπα τῆς πωλήθηκαν) καὶ καθεμιά τους εἶχε γράψει ἀπὸ ἑ-

να μυθιστόρημα — ἡ Καρλόττα μάλιστα δυὸ. Ἀν καὶ τὰ «Ἀνεμοδαρμένα Ὑψη» τῆς Αἰμιλίας καὶ ἡ «Ἀγνή Γκρέυ» τῆς Ἀννας εἶχαν γίνεи δεκτὰ ἀπ' τὸς ἐκδότες, δὲν εἶχαν ἀκόμα δημοσιευθῇ. Μὰ ἡ «Τζαϊν» «Εὐρ» τῆς Καρλόττας ὀχι μόνον εἶχε τυπωθῇ, ἀλλὰ κι ἀποτελοῦσε μιὰ πρώτη τάξεως ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία. Ἀκόμα κ' οἱ χωρικοὶ τοῦ Χόουορθ τὴ διάβαζαν χωρὶς νὰ υποψιάζονται πὼς ὁ Κάρερ Μπέλλ ἦταν «ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ παπᾶ». Φυσικά, κι ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ κοριτοῦ, ὁ αἰδεσιμώτατος Πάτρικ Μπροντέ, δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἐνα ἀπόγευμα, ἡ Καρλόττα — 29 ἐτῶν τότε — πήρε τὸ θάρρος νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὸ κατόρθωμά της. Συμφωνοῦ μετὰ τὴν πρώτη της διογρᾶφη, τὴν κ. Γκάισκελλ, ἡ συνομιλία τους εἶχε πάνω-κάτω τὴν ἀκόλουθη μορφή:

—Μπαμπά, ἔγραψα ἑνα βιβλίο!
—Μπα! Ἀλήθεια, ἀγαπητή μου;
—Ναί. Καὶ θάθελα νὰ τὸ διαβάσεις!
—Φοβοῦμαι: πὼς θὰ μοῦ κουράσῃ πολὺ τὰ μάτια...

—Μὰ δὲν εἶναι χειρόγραφο! Εἶναι τυπωμένο.
—Ὡ ἀγαπητή μου! Καὶ δὲν συλλογίστηκες τὴ δαπάνη; Ὅα εἶναι καθαρὴ ζημιὰ, γιατί πὼς εἶναι δυνατόν νὰ πωλήσῃς τὸ βιβλίο σου; Κα-

νεὶς δὲν σε ξέρει, κανεὶς δὲν ξέρει τ' ὄνομά σου!
—Μὰ μπαμπά, δὲν νομίζω πὼς θὰ ζημιώσω! Ἀν θέλῃς, ἀφᾶς με νὰ σοῦ διαβάσω μερικές κριτικές γιὰ τὸ βιβλίο μου, καὶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερες λεπτομέρειες...

Ἡ Καρλόττα τοῦ διάβασε τὴς κριτικές καὶ τὸν ἄφησε μετὰ τὸ βιβλίο στὸ γραφεῖο τοῦ. Ἀργότερα, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ὅταν συνάντησε τὴς κόρες του γιὰ τὸ τσάι, ὁ κ. Μπροντέ εἶπε ὑπερηφάνως:

—Κορίτσια, ξέρετε πὼς ἡ Καρλόττα ἔγραψε ἑνα βιβλίο καὶ πὼς εἶναι πολὺ καλύτερο ἀπ' ὅτι θὰ φανταζόταν κανεὶς;

Αὐτὴ ἡ στιγμή, καὶ οἱ λίγοι μῆνες πού ἀκολούθησαν — μῆνες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων τυπώθηκαν ἡ «Ἀγνή Γκρέυ» καὶ τὰ «Ἀνεμοδαρμένα Ὑψη» — ἦταν οἱ ὀραιότερες ὥρες τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν Μπροντέ. Στὰ ἐπόμενα δυὸ χρόνια, ἡ οἰκογένεια ἦταν γραφτὸ νὰ ἀφανιστῇ ἀπὸ μιὰ ἀφάνταστα τραγικὴ μοῖρα...

Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ στὴν οἰκογένεια Μπροντέ εἶναι ἡ συλλογικότητα τῆς ἰδιοφυΐας τους. Ὁλόκληρὴ ἡ οἰκογένεια Μπροντέ ἔχει τὴν ἴδια πνευματικότητα, κ' ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Φύση, ἀφοῦ δοκίμασε νὰ δώσῃ ταλέντο

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΚΑΡΛΟΤΤΑΣ, ΚΑΜΩΜΕΝΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΙΑΣΗΜΗ

Ἔδω οἱ χειμῶνες, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἱραχεῖς· οἱ ἄνεμοι, ἰὰ ὄνειρα κ' οἱ δρύλοι ἔβαιλαν ἄγρια μὲ λὶς ψυχές

Θὰ τ' ἄφηνε ἔπίσης σ' αὐτὴ τὴ χώρα τῆς Βορείου Ἀγγλίας, σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιές τοῦ Γιόρκσαϊρ, σ' αὐτοὺς τοὺς βάλτους, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ σύννεφα. Αὐτὴ, ποὺ εἶχε γεννηθῇ στὴν ἡρεμὴ Κορνουάλλη, δὲν εἶχε ποτὲ ἀγαπήσει αὐτὴ τὴ χώρα ὅπου οἱ χειμῶνες ἦταν τραχεῖς σὰν τοὺς ἀνθρώπους, κι ὅπου, τὰ δράβια, οἱ ἄντρες κεντοῦσαν, στὰ πανδοχεῖα, τὰ σκυλιὰ νὰ παλεύουν ἀναμεταξύ τους...

Ἡ δυστυχισμένη κ. Μπροντέ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ αἰσθάνεται αὐτοὺς τοὺς φόβους. Ὅχι μόνον ἡ ἔρημὴ αὐτὴ χώρα θὰ κρατοῦσε αἰχμάλωτα τὰ παιδιά της ὡς τὴν τελευταία τους πνοή, ἀλλὰ καὶ θὰ χάριζε σὲ δύο τους —τὴν Καρλόττα καὶ τὴν Αἰμιλία— τὸ σκληρότερο δῶρο: τὴν μεγαλοφυΐα.

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του, ὁ αἰδεσιμώτατος Μπροντέ σκέφτηκε ν' ἀπομακρύνῃ τέσσερις ἀπ' τὶς κόρες του —τὶς τέσσερις μεγαλύτερες— ἀπ' αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ χωριό. Τὶς ἔστειλε κοντὰ στὸ Λίγντς, σ' ἓνα κολλέγιο τοῦ Κάουτου Μπρίτζ.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, μιὰ ἄμαξα ἔφερε πίσω τὴν Μαρία, τρεμουλιαστὴ ἀπ' τὸν πυρετό, στὸ πρεσβυτέριο. Πέθανε ἐκεῖ, σὲ λίγο, φτύνοντας αἷμα. Τὴν ἀνοίξη, ἦρθε ἡ σειρά τῆς Ἐλισάβετ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ σῆσῃ ἐκεῖ, ἐξαντλημένη. Ὁ ἐφημέριος, κατατρομαγμένος, εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν Καρλόττα καὶ τὴν Αἰμιλία νὰ γυρίσουν κοντὰ του.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, τ' Ἀνεμοδαρμένα Ὑψη εἶχαν ξαναπάρει τὴ λεία τους. Δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ πιά νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Πάτρικ Μπροντέ, ὁ πατέρας τους, γιὸς ἐνὸς ἱρλανδοῦ χωρικοῦ, ἦταν ἓνας εὐθυμὸς κ' ἐνθουσιώδης ἄνθρωπος ὅταν παντρεύτηκε τὴν μητέρα τους, τὴν Μαρία Μπράννουελ. Εἶχε χρηματίσει δάσκαλος, καὶ εἶχε μετατρέψει ὁ ἴδιος τὸ πατρικὸ του ὄνομα Μπράντνυ σὲ Μπροντέ —ἴσως ἐπειδὴ ἓνας ὁμώνυμος τίτλος εἶχε ἀπονεμηθῇ στὸν Νέλσωνα, τὸ εἶδωλο τοῦ ἔθνους, ἢ ἴσως ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ «θροντή», κεραυνὸς, ὅπως ἀναφέρει ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Ρομπέρ ντε Τράζ. Οἱ ἀλλαγὲς ὀνομάτων εἶναι εὐκόλως στὴν Ἀγγλία...

Ὁ γάμος τοῦ αἰδεσιμώτατου Μπροντέ μὲ τὴν Μαρία Μπράννουελ, ποὺ ἔγινε τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1812, βάσταξε ἐννιά χρόνια —ὡς τὸ φθινόπωρο τοῦ 1821. Οἱ ἔξη ἀλλεπάλληλοι τοκετοὶ τῆς συζύγου Μπροντέ τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει. Μετὰ τὴν Μαρία καὶ τὴν Ἐλισάβετ γεννήθηκαν κατὰ σειρά ἡ Καρλόττα (21 Ἀπριλίου 1816), ὁ Πάτρικ ἢ Μπράννουελ (1817), ἡ Αἰμιλία (1818) καὶ ἡ Ἄννα (1819). Ἡ κ. Μπροντέ εἶχε ἔπίσης ἐξασθενήσει ἀπ' τὸ σκληρὸ ὄρεο κλίμα, κ' εἶχε ἀρρωστήσῃ ψυχικὰ ἀπ' τὴν αὐστηρὴ μοναξιά τοῦ Χόουορθ. Ἡ αὐταρχικότης ποὺ ἔδειχνε μερικοὺς φορὲς ὁ σύζυγός της τὴν τρόμαζε. Ἕνας καρκίνος τὴν ὠδήγησε στὸν τάφο μέσα σὲ λίγους μῆνες.

Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του στοίχισε πολὺ στὸν αἰδεσιμώτατο Μπροντέ. Ἐγινε μελαγχολικὸς, σκυθρωπὸς, ἐρημίτης. Δὲν παρηγορήθηκε ποτὲ γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς Μαρίας. «Ἡ καλὴ μου γυναίκα εἶχε πεθάνει, εἶχε ταφῇ, εἶχε χαθῇ, μοῦ ἔλειπε κάθε στιγμὴ, ἡ ἀνάμνησή της ζωῆρευε κάθε τόσο ἀπ' τὸ ἄθωο, ἀλλὰ λυπητερό τιτίθισμα τῶν παιδιῶν μου», ἔγραφε ἀργότερα.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Μπροντέ ἀπέκτησε ἀπὸ τότε παράξενες συνήθειες: Εἶχε πάντα ἓνα πιστόλι μαζί του ὅπου κι ἂν πῆγαινε, ἐπέμενε νὰ τρῶν μόνος, καὶ δὲν ἔβλεπε σχεδὸν ποτὲ τὰ ἔξη παιδιά του. Ὅταν ἔφτασε στὸ Χόουορθ, σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, εἶχε μπροστὰ του μιὰ πολὺ καλὴ σταδιοδρομία, ἀλλὰ δὲν φάνηκε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ νὰ προοδεύσῃ, καὶ γαντζώθηκε στὴ θέση τοῦ τοῦ Χόουορθ, σὰ νὰ κρέμονταν τὰ πάντα ἀπ' αὐτὴν.

Ἦταν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ συγκρατημένος κ' ἐπέβαλλε στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ἄλλους στερεότητες. Λένε πῶς, ὅταν ζοῦσε ἡ γυναίκα του, τῆς εἶχε ἐσχίσει σὲ πολλὰ κομματάκια ἓνα μεταξωτὸ φουστάνι, ποὺ θὰ μπορούσε —ὅπως ἔλεγε—

νὰ τὴν κάνῃ ματαιόδοξη. Ἀπὸ τὸ φόβο τῆς φωτιάς, εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ δάλουν κουρτίνες στὰ παράθυρα τοῦ πρεσβυτερίου. Ἀπαγόρευσε ἔπίσης ἀπὸ ἀσκητισμὸ τὰ χαλιά.

Οἱ ἀνάμνησεις τοῦ ἀπ' τὴν Ἱρλανδία ἐνθουσίαζαν τὰ παιδιά του. Τοῦ ἄρεσε —πρὶν ἀκόμα γίνῃ νευροπαθὴς, φυσικὰ— νὰ τοὺς διηγῆται: τρομακτικὲς ἱστορίες, ποὺ τὶς ἤξερε ἀπὸ κάτι γριὲς ἐνορίτισσες, κάτι παράξενα καὶ σκληρὰ δράματα ποὺ εἶχαν συμβῇ σὲ ἀπομακρυσμένα σπίτια, μακριὰ ἀπ' τὰ χωριά, ἀνάμεσα σὲ μανιακοὺς ἀνθρώπους. Συχνὰ ἔπίσης μιλοῦσε γιὰ τὰ φαντάσματα, τὶς μάγισσες, τοὺς καλικοῦτζαρους τῆς Ἱρλανδίας καθὼς καὶ τὰ μάγικα πηγάδια ποὺ ἀνοίγουν ἀνάμεσα σὲ μαγεμένα σπίτια.

Σὰν ἐρωμένους ποὺ ἦταν σχολίαζε στὰ παιδιά του τὴ Βίβλο καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς. Τοὺς διδάξε τὴ λατρεία τοῦ Αἰώνιου, τοὺς εἶπε ὅτι τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ εἶναι διὰ τελεῖας διαφορετικὰ πράγματα, ποὺ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ μετρεῖτον. Ἡ ζωὴ στὸ κέντρο μιᾶς ἐνορίας ἦταν σπουδαῖο σχολεῖο γιὰ τὶς μέλλουσες μυθιστοιογράφους.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Μπροντέ εἶχε κι αὐτὸς λο-

γοτεχνικὲς φιλοδοξίες, ὅπως οἱ κόρες του, κ' εἶχε γράψῃ μάλιστα καὶ διὰ μυθιστορημάτων σκοτεινὰ κι ἀνάξια λόγου. Εἶναι λοιπὸν πρὸς τιμὴν τοῦ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν ζήτησε τὶς κόρες του γιὰ τὸ ταλέντο τους, ἀλλ' ἀπεναντίας τὸ ἐξετίμησε. Κι ὅμως ἡ «Τζαίν» Ἐὺρ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε πειράξῃ, ὅπως πείραξε τοὺς περισσότερους Ἀγγλοὺς κληρικούς, καὶ τὰ «Ἀνεμοδαρμένα Ὑψη» θάπρεπε νὰ τὸν εἶχαν φέρει σ' ἀμηχανία...

Ὁ ἐφημέριος μετὰδωσε στὶς κόρες του τὸ αἶσθημα τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγάπη τῆς ἀφηγήσεως ἱστοριῶν, μιὰ βαθύτατη διάθεσι πρὸς τὴν ἀγωνία, μιὰ τάση πρὸς τὴ βία καὶ πρὸς τὸ πάθος, πρὸς τὸ ὠμό δράμα, μιὰ ἀδιαλλαξία τοῦ χαρακτήρος καὶ μιὰ ἐντονη μυθομανία.

Ἡ μὴς Μπράννουελ, ἡ ἀδερφή τῆς κ. Μπροντέ, ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ ὅταν ἀρρώστησε, καὶ ποὺ ἔμεινε ἔπειτα γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὰ παιδιά, ἦταν μιὰ μελαγχολικὴ ὑπαρξή, ποὺ τὴν πείραζε κι αὐτὴν τὸ σκοτεινὸ κλίμα τοῦ Χό-

ουορθ. Ὅπως ὁ κ. Μπροντέ, κλεινόταν στὸ δωμάτιό της, ἀφήνοντας τὰ παιδιά μόνους.

Ἐμαθε στὶς ἀνεπιές της καλοὺς τρόπους, καὶ τοὺς ἔμαθε νοικοκυριό —ράψιμο, μαγειρικὴ, σιδερώμα. Τοὺς διηγόταν ἔπίσης θρύλους τῆς πατρίδας της, τῆς Κορνουάλλης, τῆς χώρας τῶν πιστῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν ὡραίων κοριτσιῶν, ὅπου οἱ μάγισσες χορεύουν πάνω στὸ χορτάρι κ' οἱ πύργοι εἶναι χτισμένοι κοντὰ στὴ θάλασσα...

Στὸ πρεσβυτέριο καὶ στὸ χωριό, τὰ ὀρφανὰ Μπροντέ ἦταν ἡμερα, δειλά, σιωπηλὰ κι ἀσθενικά. Δὲν εἶχαν φίλιες μ' ἄλλα παιδιά. Ἦταν πάντα μαυροντυμένα, δὲν ἔτρωγαν καθόλου καλὰ κ' ἔπαιζαν μόνο ἀναμεταξύ τους.

Αὐτὰ τὰ παιχνίδια τὰ ὠδηγοῦσαν πέρα ἀπ' τὰ πετρώδη φαράγγια καὶ τοὺς ξεροπόταμους ὡς τὰ πιὸ ἐρημικά ὠμόμνητα. Ἐκεῖ πάνω δὲν ὑπῆρχαν πιά δέντρα, ἀλλὰ μόνο ἄγριοι θάμνοι καὶ τοῖχοι ἀπὸ μεγάλα κοτρώνια, προωρισμένοι νὰ συγκρατοῦν τὶς ὁρμές τῆς θύελλας.

Σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιές, οἱ μικρὲς Μπροντέ κι ὁ ἀδερφός τους ἔτρεχαν ὁλόκληρες μέρες, πια-

σμένοι χέρι-χέρι, χωρὶς νὰ συναντοῦν ποτὲ ψυχὴ, ἐκτὸς ἀπὸ κανένα ὄνειροπόλο καὶ σιωπηλὸ δοσκό, ἢ, στὶς στροφές ἐνὸς ἐρημικοῦ δρόμου, κανένα παραπλανημένο ἄλογο. Μποροῦσαν νὰ φωνάζουν μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων τους, χωρὶς νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργεια κανενός, διάσημα ὀνόματα τῆς ἐποχῆς —τὸν Βοναπάρτη, τὸν δούκα τοῦ Οὐέλλινγκτον κι ἄλλα πρόσωπα, πραγματικά ἢ φανταστικά, ποὺ τάχαν κάνει ταχτικούς συντρόφους τῶν παιχνιδιῶν τους.

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ μικρὲς Μπροντέ ἄρχισαν νὰ ὠθοῦν τὰ παιχνίδια τους πρὸς μακριὰ. Δὲν τοὺς ἔφτανε πιά νὰ φαντάζονται —ἀρχισαν νὰ γράφουν τὶς περιπέτειές τους σὲ μικρὰ τετραδιάκια, ποὺ χωροῦσαν μέσα στὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ, καὶ ποὺ τ' ἀγόραζαν στὸν ἐμποράκο τοῦ χωριοῦ.

Δὲν γυρίζαν πιά στὶς ἐρημιές. Ἐσπλωμένες ὠρες καὶ ὠρες μπρούμυτα στὸ δάπεδο τῆς κουζίνας ἢ στὸ παρκέτο τοῦ σαλονιοῦ, καλλιγραφοῦσαν τὰ ἔργα τους μὲ μικροσκοπικὰ, ἀλλὰ περίτεχνα γραφικὰ χαρακτήρα, γιὰ νὰ τὰ προστατεύουν ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν μεγάλων.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΥ, Ἡ ΚΑΡΛΟΤΤΑ, ΟΤΑΝ ΕΙΧΕ ΜΕΙΝΕΙ ΜΟΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΑΝΤΙΚΡΥΖΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΘΕΑΜΑ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΧΟΟΥΟΡΘ

*Οι ώρες κυλούσαν αλέγειωτες, ο δρίζων ήλιν πάντλα σκοτεινός
ωολέ όμως δε ξέφυγαν από την λυραυρία του άχαρου λωίου*

“Αδίκος κόπος! Σήμερα, το πρεσβυτήριο του Χόουορθ έχει γίνει μουσείο. Σ’ αυτές τις πολύ φωτισμένες και πολύ φορτωμένες αίθουσες, θα δυσκολευόταν κανείς να βρή το φάντασμα των δεσποινίδων Μπροντέ αν, σε μια διτρίνα, δεν υπήρχαν τα λιλλιπούτσια αυτά χειρόγραφα τους. Μερικά μάλιστα δημοσιεύτηκαν και σε κανονικά βιβλία.

Περιέχουν την ιστορία μιάς φανταστικής πόλης, της Βερδόπολης, και της αυτοκρατορίας της “Ανγκρία, που ίδρυσε ο δούξ του Ουέλλινγκτων στις όχθες του Νίγηρος. Τα παιδιά έγραφαν μέρα με τη μέρα το χρονικό αυτού του βασιλείου. “Ανέτρεπαν κυβερνήσεις, φανταζόντουσαν έντονα πάθη. Καθεμιά απ’ τις μικρές Μπροντέ είχε τον ευνοούμενό της πρίγκιπα και προσπαθούσε να τον ανέβασε στην έξουσία χάρη σε μηχανορραφίες και πονηρίες.

“Ο έφημέριος, κλεισμένος στον έαυτό του άπ’ τον καιρό του θανάτου της γυναίκας του, δεν ενδιαφερόταν ούτε ανησυχούσε γι’ αυτά τα παιχνίδια. Στην πραγματικότητα όμως οι παιδιαστικές αυτές φαντασίες ήταν επικίνδυνα δηλητήρια που ήταν γραφτό να φθείρουν τις θελήσεις των παιδιών και να τις υποδουλώσουν στον κόσμο των άναμνήσεων...

“Όταν έφτασαν στην ηλικία που έπρεπε να κερδίσουν τη ζωή τους, οι δεσποινίδες Μπροντέ προσπάθησαν βέβαια να φύγουν από το Χόουορθ. Μπήκαν γκουβερνάντες ή δασκάλες σε σχολεία ή σε πλούσιες οικογένειες της περιοχής. “Αλλά γρήγορα ξαναγύρισαν στους βάλτους τους, στις ομίχλες τους, στους θαλούς κι άστατους ούρανούς τους, όπως ο όπιομανής ξαναγυρίζει στο ναρκωτικό του.

Μόνον η Καρλόττα είχε το θάρρος να εκπαισθή. Πήγε στις Βρυξέλλες, πρώτα σαν μαθήτριά, κ’ έπειτα σαν καθηγήτριά, στο ίδρυμα που διηύθυνε κάποιος κ. “Εξέ, άνθρωπος καλλιεργημένος και με καλή ανατροφή.

“Όταν γύρισε στο πρεσβυτήριο, τίποτα δεν φαινόταν να έχει αλλάξει. “Αλλά η Καρλόττα θα πλήρωνε ακριβώς τη φυγή της. Το σπίτι ήταν πάντα στη θέση του, με τη στέγη του από γκρίζα, πλατειά κεραμίδια, με τα παγερά παράθυρά του, με τα καλοπλυμένα τζάμια. Μέσα στο βάθος όμως της ψυχής της, η Καρλόττα κατάλαβε πως το νόημα όλων αυτών των φαινομενικά τόσο ήρεμων πραγμάτων είχε μεταβληθή.

Ρώτησε τις αδερφές της. Είχαν γίνει ξαφνικά σά μουγγές. Της απάντησαν πως ο πατέρας τους άχανε σιγά-σιγά την όρασή του, μα η Καρλόττα μάντευε πίσω απ’ αυτό το δράμα ένα άλλο δράμα που ήθελαν να της κρύψουν.

Μια νύχτα, ανακάλυψε το μουσικό, ακούγοντας ένα μεγάλο θόρυβο στο χάλ. Κατέβηκε μ’ ένα κερύ στο χέρι. “Ο Μπράνουνελ στεκόταν στο κάτω μέρος της σκάλας, τρικλίζοντας και παραπατώντας. Τον τράνταζε δυνατά. “Εκείνος ψέλιζε. “Ήταν μεθυσμένος.

Μια έρωτική απογοήτευση είχε κάνει το θαυμασίο αυτό άγורי, με τα ξανθά κατσαρά μαλλιά, που είχε ίδιο ταλέντο με τις αδερφές του για όλες τις τέχνες, να πέση με τα μούτρα στα πιό χονδροειδή όργανα. Κάθε θράδυ πήγαινε στο πανδοχείο του Μπλάκ Μπούλ και, κατεβάζοντας διαρκώς μπίρα κ’ οίνοπνευματώδη, διηγόταν, μπροστά σ’ ένα κατάπληκτο άκρασθήριο, απίθανες ιστορίες, ανακατεύοντας κοινοτοπίες με περιγραφές εξαιρετικού κάλλους.

“Ο Μπράνουνελ είχε έρωτευθή την κ. Ρόμπινσον, μητέρα των μικρών παιδιών που είχε αναλάβει να διδάξη. “Η γυναίκα αυτή, δεκαεφτά χρόνια μεγαλύτερή του, ήταν πλούσια κι άνηκε στην καλύτερη κοινωνία. Φαίνεται ότι ο θαυότατα καλλιεργημένος αυτός νέος, με το σπινθηροδόλο πνεύμα, της άκανε ανύψωση, και τούδωσε εκείνη πρώτη θάρρος, μπροστά σά ππαιδιά της. “Αλλά σε λίγο καιρό, ο σύζυγος της κυρίας τ’ ανακάλυψε όλα και τον πέταξε στο δρόμο, άπαγορεύοντάς του να ξαναπατήση το πόδι του στο σπίτι του.

“Από τότε, ο Μπράνουνελ το είχε ρίξει στο όπιο, στο κρασί και στα χαρτιά. Στα 1846, ο κ. Ρόμπινσον πέθανε, κι ο Μπράνουνελ άρχισε να έλπίζει πως, παρ’ όλο τον μακρύ χωρίσμό τους, η άγαπημένη του θα τον καλούσε κοντά της. “Αλλά άκανε λάθος. “Η κ. Ρόμπινσον του μήνυσε να μὴν έπιχειρήση ποτέ να την ξαναδῇ, γιατί η διαθήκη του άντρός της την άποκλήρωνε στην περίπτωση που θα ξαναπαντρευόταν. Προτιμούσε λοιπόν την περιουσία της άπ’ αυτόν τον λησμονημένο έραστή της...

“Ο Μπράνουνελ δεν συνήρθε ποτέ άπ’ το χτύπημα αυτό. “Αδιάκοπα μεθυσμένος, δυθισμένος σε νάρκη ή δγάζοντας άναρθρα παραμιλητά, δεν ενδιαφερόταν παρά για το κρασί και το όπιο του. “Εκανε παντού χρέη κ’ είχε χάσει τελείως κάθε έλεγχο του έαυτού του. “Ο μόνος άρσενικός άπόγονος της οικογενείας Μπροντέ ήταν ένας άποτυχημένος, ένα άνθρωπιο ράκος...

“Όταν η Καρλόττα γύρισε άπ’ τις Βρυξέλλες, τα πράγματα δεν είχαν φτάσει άκόμα εκεί. Μά ήταν πάντως φανερό πως δεν μπορούσαν να είναι κι άπως άλλοτε. “Ο σύνδεσμος που υπήρχε άνάμεσα στ’ αδέρφια είχε σπάσει. Ούτε η “Αννα, ούτε η Αίμιλία έμπιστευόταν πιά στην Καρλόττα. Καθεμιά της έμενε κλεισμένη στη μοναξιά της.

Για να περάση τις άτέλειωτες ώρες της, η Καρλόττα άκανε εργόχειρα μπροστά σ’ ένα παράθυρο που υπάρχει άκόμα. Μπορεί κανείς άκόμα και σήμερα να δῇ εκείνο πού, επί μακρά χρόνια, υπήρξε ο θλιδερός και συνηθισμένος της όρίζοντας. Μια τρανή πελούζα, κάτι βασανισμένα δέντρα, και, πέρα από έναν τοίχο, οι μαύρες κι αύστηρες ταφόπετρες ενός κοιμητηρίου...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ:
ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ ΜΠΡΟΝΤΕ;

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Έγκατεστάθη στα έγκατα των Έλβετικών “Αλπεων για να είναι άπρόσβλητο σε περίπτωση πολέμου

Η “Έλβετία έχει όργανώσει την άμυνά της, γά μια περίπτωση πολέμου, σκάθοντας ύπόγεια μέσα στους έπιβλητικούς όγκους των “Αλπεων. Δεν είναι όμως μόνον όχυρώσεις τα μεγάλα αυτά ύπόγεια που κατασκεύασε η «χώρα των ξενοδόχων» —όπως άποκαλούν ειρωνικά την “Έλβετία— όσοι δεν έννοουν να χωνέψουν ότι στάθηκε μακριά από τους πολέμους. Τεράστιες άποθήκες, ύποδειγματικά νοσοκομεία, μικρά έργοστάσια ιδρύθηκαν στα έγκατα των όρεινών συγκροτημάτων, ίκανά να εξασφαλίσουν την όμαλή λειτουργία της ζωής και να έπουλάνουν τις πληγές που συνεπάγεται μια πολεμική περιπέτεια, στην όποία θ’ άναμειγνυόταν —άθελά της— έθελαι— ή ειρηνική αυτή χώρα. Το τελευταίο, άλλ’ όχι και λιγώτερο σημαντικό, δημιούργημα είναι μια άποθήκη έηρου αίμοπλάσματος —ή πρώτη ύπόγεια έγκατάσταση σ’ όλο τον κόσμο.

“Η πικρή πείρα του κορεατικού πολέμου κατέδειξε πόσο σπουδαία είναι η δυνατότητα άμέσων μεταγγίσεων αίματος όχι μόνο για τους τραυματισμένους στρατιωτικούς, αλλά και για τα θύματα του άμάχου πληθυσμού. Για τον λόγον αυτόν άπαιτείται μια μεγάλη παρακαταθήκη έηρου πλάσματος άπως και έπάρκεια σε όργανα μεταγγίσεων. “Ε-

σι, με την συνεργασία της “Υγειονομικής “Υπηρεσίας του “Έλβετικού Στρατού και του “Έλβετικού Έρυθρού Σταυρού κατασκευάσθηκε όχι μόνον μια τέλεια άποθήκη αίματος, αλλά και το πρώτο ύπόγειο «έργοστάσιο αίματος», θαθεία μέσα στη γή, ίκανό να παραμείνη άθικτο από κάθε είδους πολεμική ένέργεια. Μοντέρνες έγκαταστάσεις κλιματισμού και φωτισμού παρέχουν κάθε άνεση στους εργαζόμενους μέσα στους, θαθεία σκαμμένους, χώρους. Το ύλικό για τις μεταγγίσεις άποστειώνεται τέλεια. Βελόνες, σύριγγες και όργανα κατασκευάζονται εκεί. Τα πιό σύγχρονα μηχανήματα, ειδικά παραγελμένα, άποχωρίζουν, παγώνουν και έηραίνουν το αίμα μέσα σε ιδανικής καθαριότητας έργαστήρια.

“Η παραγωγική δυναμικότης των ύπογείων έγκαταστάσεων έξαρτάται φυσικά, από την προθυμία του έλβετικού λαού να προσφέρη το αίμα του. “Ακόμη και στην ειρήνη οι άνάγκες αίμοπλάσματος είναι πολύ μεγάλες και στηρίζουν την ίκανοποίησή τους στην έθελοντική κυρίως αίμοδοσία. Τέλος, για ν’ άποκλεισθή κάθε θλιδερό ένδεχόμενο, άρχίζει η κατασκευή κ’ ενός δευτέρου, ύμοπαραγωγικού κέντρου, έπίσης ύπογείου, σε μιάν άλλη, μακρινή περιοχή των “Αλπεων.

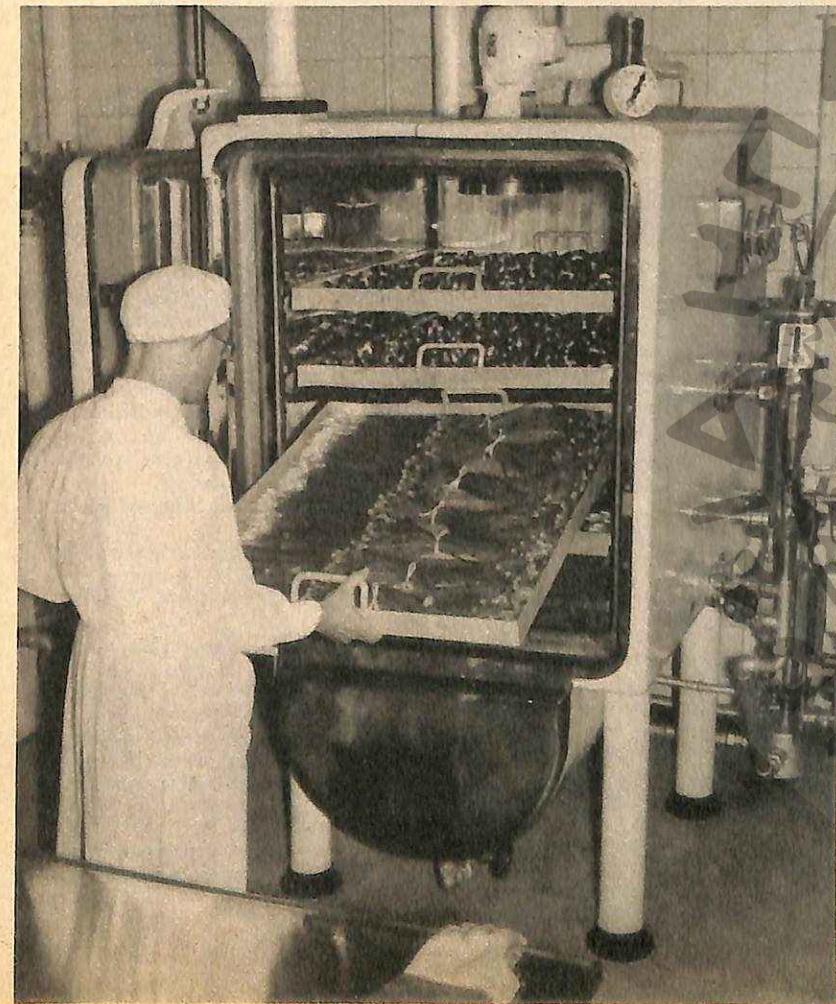
Η ΘΩΛΩΤΗ ΕΙΣΟΔΟΣ που όδηγει στην πρώτη ύπόγεια άποθήκη αίμοπλάσματος του κόσμου, στην περιοχή της Βέρνης. “Ελπίδα των ίδρυτών της είναι ότι θα συναχθή τόσο άπόθεμα αίματος, ώστε ν’ άνταποκρίνεται πλήρως στις πολεμικές άνάγκες της ειρηνικής και φιλησύχου “Έλβετίας...

(Φωτ. Photopress)

ΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΣΟΔΟΙ, από τις όποιες μπορεί να περάση ένα άυτοκίνητο, όδηγόν πρώτα στους χώρους όπου είναι ήδη έγκατεστημένα διάφορα τέλεια έργαστήρια, ίκανά να καλύψουν τις μεγάλες άνάγκες μεταγγίσεων αίματος που θα παρουσιασθούν σε περίπτωση κηρύξεως ενός παγκοσμίου πολέμου. “Η “Έλβετία, αν και ούδέτερη, προνοεί για το μέλλον...

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ έργαστηρίου αίματος έξαρτάται, κατά κύριο λόγο, από την όμόθυμη και έθελοντική ύποστήριξη των κατοίκων της “Έλβετίας. “Ο χώρος (κάτω), όπου γίνεται η άποστείρωση και η έήρανη του προσφερομένου αίματος, περιλαμβάνει τέσσερις ειδικές μηχανές έηράνσεως, που η καθεμιά μπορεί να γεμίση σαρανταοχτώ φιάλες...

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΠΟ. ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΞΕΝΟΙΑΣΤΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΠΑΙΖΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΜΠΡΟΝΤΕ —ΠΡΙΝ ΑΡΧΙΣΗ ΝΑ ΤΟΥΣ ΘΕΡΙΖΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

18

Γιατί θέλεις σώνει και καλά να μπλέξεις μ' αυτή την υπόθεση, Μάρκ; Είναι δικό τους ζήτημα, όχι δικό σου. Έσύ έχεις τη δουλειά σου εδώ, στο νοσοκομείο. Γιατί δεν κάθεις στ' αλύγα σου;

—Γιατί αν δεν ξεδιαλύνω αυτή η υπόθεση, ή φήμη του νοσοκομείου κινδυνεύει. Μόνον όταν αποδείξω πως η Εύα δηλητηριάστηκε από δικούς της ανθρώπους, θα πεισθώ ο κόσμος πως δεν ήμασταν εμείς υπεύθυνοι για το θάνατό της. Ο Μάρκ Κήθ σήκωσε άπελπισμένος τα χέρια του.

—Μα ή φήμη του νοσοκομείου, Μάρκ, πάει πιά, χάθηκε απ' τη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία. Η Εύα ήταν άρρωστή μας και σκοτώθηκε στα χέρια μας. Δεν έχει σημασία τώρα πιά — έννοιά για το δνομα του νοσοκομείου μας — ποιός την σκότωσε. Ό,τι έγινε, έγινε. Πρέπει ν' αφήσωμε την υπόθεση να ξεχαστή... Κι ο καλύτερος τρόπος για να πετύχουμε, είναι να την ξεχάσωμε πρώτοι εμείς και να ξαναγυρίσωμε στις δουλειές μας... Έξάλλου, δεν καταλαβαίνω τι ελπίζεις να καταφέρεις. Είσαι ψυχάτρος, δεν είσαι αστυνομικός, Μάρκ.

—Ω, καλά, αν το πάροουμε έτσι, ούτε ο Φλέτσερ είναι κανένας αστυνομικός φωστήρας. Όσο έξυπνος είναι εκείνος, άλλο τόσο είμαι κι εγώ. Τουλάχιστον εγώ θέλω να ξεδιαλύνω την υπόθεση κ' έχω στο χέρι ώρισμα νήματα που κοινείς δεν ενδιαφέρονται ν' ακολουθήσουν... 'Απ' την πρώτη στιγμή σκέφτηκα πως εκείνα τα γράμματα τα είχε γράψει η Εύα στον Κραϊνή και πως η δολοφονία της έχει κάποια σχέση με τη δική του. Ο νους μου, φυσικά, είχε πάει στον Σκότ, αλλά ο Χάλσευ λέει, πως αν πραγματικά τα γράμματα ήταν της Εύας, ο πιθανός ένοχος πρέπει να είναι ο Μίναρ. Μπορεί να μην έχω και άδικο, ξέρετε.

Βλέποντας πως ο Μάρκ Κήθ τον άκουγε με ένδιαφέρον, ο Μάρκ συνέχισε ζωηρά:

—Αν πιστέψωμε την αρχική έκδοχή, τη νύχτα που σκοτώθηκε ο Κραϊνή, ο Φίλ βρισκόταν στη παιευτική κλινική κοντά στη γυναίκα του. Και τις άλλες δεν έλαβε τον κόπο να ξεκαρδιώσει αυτό το «άλλοθι». Η αστυνομία κυνηγούσε τον Τίλτον... Ξέρομε πως εκείνη τη νύχτα ο Κραϊνή έμαχνε να βρή τον Μίναρ. Ποιος μάρς θεατώνει πως δεν πήγε να τον δει στην κλινική; 'Αν πήγε, έχωμε άμεσως-αμέσως ένα σημαντικό στοιχείο στα χέρια: μια συνάντηση του Φίλ με το Κραϊνή την ώρα περίπου που έγινε το εγκλημα... 'Αλλά... — ο Μάρκ σούφρωσε τα φρύδια του με

άμχανία — αλλά, βέβαια, τότε θα πρέπει να υποθέσωμε πως ο Μίναρ ήξερε από πριν τον δεσμό του Κραϊνή με την Εύα. Και αν τον ήξερε, γιατί τάχα θα περίμενε ως εκείνη τη νύχτα για να του κάνει σκηνή;

Στάθηκε για λίγο σκυθρωπός, με τα μάτια στηλωμένα στη φωτιά, το μέτωπο ζαρωμένο από την έντατική προσπάθεια που έκανε για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. 'Αξαφνα, το πρόσωπό του φωτίστηκε.

—Τό βρήκα! Μόλις είχαν κατεβάσει την Εύα απ' το χειρουργείο κι ο Φίλ ήταν μαζί της... Αυτό έγινε πριν από δέκα χρόνια. Να χρησιμοποιούσαν άραγε σκοπολαμίνη τότε; 'Ας είναι, δεν έχει σημασία. Κι ο αϊθέρας έχει σε πολλές περιπτώσεις την ίδια ιδιότητα με την σκοπολαμίνη. Μόλις συνήρθε απ' τη νάρκωση, δεν αποκλείεται η Εύα να μίλησε για το δεσμό της με τον Κραϊνή... Τό μωρό — ποιος ξέρει; — μπορεί να ήταν του Κραϊνή!... 'Ανύποπτος, ο Φίλ τό μαθαίνει άξαφνα και, την ίδια στιγμή βλέπει τον Κραϊνή να παρουσιάζεται μπροστά του... Πολλά μπορούσαν να συμβούν σε μία τέτοια στιγμή.

—Πού θέλεις να καταλήξεις, Μάρκ; ρώτησε ο Μάρκ Κήθ κουρασμένα. 'Ακόμη κι αν υποθέσωμε πως ο Κραϊνή πήγε πραγματικά στην κλινική εκείνη τη νύχτα, πως θα μπορούσε να τό αποδείξεις; Ποιος είναι εκείνος που θα θυμηθί τι έγινε μία ώρισμαμένη νύχτα πριν από δέκα χρόνια; 'Ασφαλώς οι νοσοκόμες δε θα είχαν διηγήσει τους τόν Κραϊνή. Όσο για τα γράμματα, αυτά έχουν καταστραφεί από καιρό. Ο Φίλ είναι ο μόνος που διάβασε και άσφαλώς δεν πρόκειται να μιλήσει... Ούτε καν ξέρει αν τα είχε γράψει η Εύα. 'Απλούστατα, δγάζεις ένα αυθαίρετο συμπέρασμα, ένα συμπέρασμα που δε συμβιβάζεται με ό,τι ξέρομε για την Εύα. Στην πραγματικότητα, όλες οι ένδειξεις είναι εναντίον της θεωρίας σου...

—Μα δεν μπορούμε ν' άρκεσθούμε σ' αυτά που μάς λένε οι δικόί της, παρατήρησε ο Μάρκ. 'Αν ή διαγωγή της Εύας ήταν έπιλήψιμη, δεν περιμένομε βέβαια από τούς συγγενείς της να τό διαλαλήσουν σ' όλο τον κόσμο. 'Εξάλλου, μπορεί να μην ήξεραν τον δεσμό της με τον Κραϊνή... 'Ισως να μην υπωμνάζονταν αν αυτή την πλευρά του χαρακτήρα της. 'Ηταν πολύ νέα και ή προσωπικότητά της δεν είχε ακόμη διαμορφωθεί. 'Εχω την εντύπωση πως ο άδελφός της, ο Σκότ, τη ζήλευε τρομερά όταν ήταν παιδιά. 'Αν ή εντύπωση μου αυτή είναι σωστή, ο Σκότ δε θα ήθελε να μοιράζεται με κανέναν άλλον τό ενδιαφέρον και την αγάπη της και άσφαλώς δεν θα της έδινε καμμία εύκαιρία να διασκεδάσει με αγόρια της ηλικίας της. 'Ετσι όταν ή Εύα παντρεύτηκε τον Φίλ και άποτινάξε τον άδελφικό ζυγό, θα ανακάλυψε άξαφνα τη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ROSEMARY KUTAK

δύναμη της γοητείας της και θα βρήκε τό φλέρτ ένα παιγνίδι έξαιρετικά εύχάριστο...

—Μα ή Εύα αγαπούσε τον άντρα της. 'Ο γάμος της με τον Φίλ ήταν ένας γάμος εύτυχισμένος, παρατήρησε ο Μάρκ Κήθ.

Μιά έντονη έκφραση άποδοκιμασίας ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. 'Ηταν φανερό πως οι υπαινιγμοί του Κάσελμαν τον είχαν θυμώσει.

—'Εστω, παραδέχτηκε ο Μάρκ. Αυτό όμως δε θα την έμπόδισε να δοκιμάσει τη δύναμή της και σε άλλους άντρες. Τόν Φρέντ Χάμπερ, λόγου χάρη. Τό παιγνίδι θα της άρεσε και χωρίς να καταλάβη ούτε ή ίδια πως, θα βρέθηκε μία μέρα μπλεγμένη με τον Κραϊνή. Δεν αποκλείεται, παίζοντας με τη φωτιά να κάηκε... 'Ας μην ξεχνούμε πως την ίδια έποχή ο άντρας της είχε πέσει με τα μούτρα σ' εκείνη την έρευνα...

—Βγάζεις συμπεράσματα χωρίς να ξέρεις την προσωπικότητα της Εύας, είπε ο Μάρκ Κήθ. Δεν την είχες γνωρίσει.

—'Ελπίζω να μάθω πολλά γι' αυτήν αύριο, άποκρίθηκε ο Μάρκ Κήθ. 'Εχω ραντεβού με τη Σίσσυ Χάμπερ, στο σπίτι της. 'Αν δε βγί τίποτε απ' αυτή την έπίσκεψη, θα τό παρατήσω όλα και θα στρωθώ πάλι στη δουλειά. Είσαστε εύχαριστήμενος;

—'Ετσι λες τώρα, Μάρκ. 'Όταν όμως έρθη ή αύριανή μέρα, θα σε δώ να τρέχεις έξαλλος πίσω από κάποιο καινούργιο ίχνος που θα έχης ανακαλύψει... Σε ξέρω. Θα εξακολουθήσεις να κτυπάς κάθε μέρα τό κεφάλι σου σ' ένα πέτρινο τοίχο, ώσπου να πεισθί πως ή πέτρα είναι πέτρα κι ο τοίχος τοίχος.

—'Η ώσπου να βρώ τον δολοφόνο.

Ο Μάρκ Κήθ άναστέναξε και κοίταξε θλιμμένα τη φλόγα που παιχνιδιζε στο τζάκι. Τό πρόσωπό του φαινότανε παράξενα γερασμένο για έναν άνθρωπο πενήντα χρονών.

—Κι όταν ανακαλύψης την αλήθεια, θα μεταβίσεις, ίσως πικρά...

'Εξακολουθούσε να κοιτάζει συλλογισμένος τη φωτιά με την περίλυπη εκείνη έκφραση που ο Μάρκ είχε διηχά στο πρόσωπό του τόν τελευταίο καιρό.

Ο ένθουσιασμός του νεαρού γιατρού έπεσε μονομιάς. 'Η μελαγχολική διάθεση του γέρου συναδέλφου του μεταδόθηκε και στον ίδιο. Ο Μάρκ Κήθ έτριψε με τα δάκτυλα τό μέτωπό του σά νόθελε να διώξη ένα πόνο που ένιωθε εκεί.

—Σκέφτηκες ποτέ, Μάρκ, ποιά θα είναι ή ζωή σου όταν θα ξέρεις πως έστειλες έναν συνάνθρωπό σου στην ηλεκτρική καρέκλα;... 'Εναν άνθρωπο, ίσως, που συμπαθείς πολύ;...

—Στό χέρι μου είναι να κρατήσω τις άνακαλύψεις μου για μένα, αν συμπαθώ τον δολοφόνο.

—Αυτό δεν τό ξέρομε. 'Όταν άρχίσεις μία φορά, είναι δύσκολο να σταματήσεις. Παύεις να έξουσιάζεις την κατάσταση. Αυτή ή έρευνα που έννοις να κάνεις... Δεν ξέρεις που μπορεί να σε βγάλει, Μάρκ.

—Καλά, θα δώ τη Σίσσυ αύριο κι αν δε μάθω τίποτε τό θετικό, θα εγκαταλείψω την προσπάθεια... Σας τό υπόσχομαι, είπε ο Μάρκ. 'Ο Μάρκ Κήθ τόν κοίταξε μέσ' στα μάτια.

—Πρόσεχε, Μάρκ... Μην ξεχνάς πως κυνηγάς έναν άνθρωπο που δε σταματάει μπροστά σε τίποτε.

—'Ω, μην άνησυχίτε για μένα, όλα θα πάνε καλά, είπε ο Μάρκ και σηκώθηκε απ' την καρέκλα του.

Μπροστά στην πόρτα σταμάτησε, γύρισε τό κεφάλι και πρόσθεσε:

—Μάλλον έσείς πρέπει να προσέχετε τόν

έαυτό σας. Σας βλέπω κουρασμένο. Εύτυχώς ο καιρός μαλάκωσε αυτές τις μέρες... Λοιπόν, θα σας δώ αύριο.

Καθώς προχωρούσε στο χώλι, άκουσε, δήματα στο επάνω πάτωμα. 'Ανοιξε την έξορτα διαστικά και βγήκε έξω.

—Φεύγεις, Μάρκ; Περίμενε κατεβαίνω, φώναξε ή Ντόροθ Μάρκ Κήθ άη' τό κεφαλόσκαλο.

'Αλλά ο Μάρκ, κάνοντας πως δεν άκουσε, έκλεισε πίσω του την πόρτα και τράβηξε με δήμα γοργό για τό νοσοκομείο. 'Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος με μαύρα σύννεφα. Μέσ' στο πηχτό σκοτάδι που τόν τύλιγε, ο Μάρκ δεν μπορούσε να διακρίνη τίποτε και βάδιζε με προσοχή, προσπαθώντας να προσανατολισθί για να μην πέσει επάνω σε κανένα δένδρο. Σιγά-σιγά, τα μάτια του συνήρσαν κάπως στο σκοτάδι, αλλά και πάλι δεν ξεχώριζε πολλά πράγματα. 'Όστόσο, νοιώθοντας άξαφνα την ανάγκη ν' άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα, άποφάσισε να κάνει τόν γύρο του νοσοκομείου.

Τράβηξε άργα πρός τη δόρεια πλευρά του κτιρίου και δγάζοντας απ' την τσέπη τα σιγάρτα του, άκούμπησε για μία στιγμή την πλάτη του στον τοίχο ν' άνάψη έναν τσιγάρο, χουφτιάζοντας τη φλόγα με τις παλάμες του για να την προστατείσει απ' τόν δυνατό άέρα. 'Αξαφνα, στην τελευταία άνακμψη της μικρής φλόγας, τού άνηκε πως είδε με την άκρη τού ματιού του μία σκιά να σάλευη μέσ' στα χαμόκλαδα, λίγο πιό πέρα.

«Θέέ μου, τί νευρικός που έγινα, σκέφτηκε. Ταράζομαι με τό τίποτε». Νιώθοντας ώστόσο μία άόριστη άνησυχία, στάθηκε άκίνητος με

την πλάτη στον τοίχο, τα μάτια στηλωμένα στο σκοτάδι, καπνίζοντας τό σιγάρτο του. Για πρώτη φορά ή γνώριμη έκταση γύρω απ' τό νοσοκομείο τού άνηκε έχθρική, γεμάτη κινδύνους. 'Ακριδώς πριν από μία έβδομάδα ένας δολοφόνος δεν είχε περάσει απ' εδώ για να κτυπήσει τό θύμα του;

Θυμήθηκε τα λόγια του Μάρκ Κήθ. Ναι, ο Μάρκ Κήθ έδλεπε την υπόθεση από μία άποψη τού αυτός, ο Μάρκ, δεν την είχε σκεφθί ως τώρα. 'Απ' την άρχη, αυτός είχε προσπαθήσει να ξεδιαλύνη τό μυστήριο της δολοφονίας της Εύας με τό πάθος τού σκακιστή που βάζει τα δυνατά του να λύση ένα δύσκολο πρόβλημα. Και τό πείσμα τού είχε δυναμώσει με την αντίδραση τού Φλέτσερ και τού Χάλσευ, Τώρα, μέσ' στη μοναξιά της νύχτας, καταλάβαινε άξαφνα πως για τόν άγνωστο αντίπαλο που είχε αντίκρυ του, ή υπόθεση αυτή δεν ήταν μία παρτίδα σκακιού, στην οποία ο ένας παίκτης προσπαθεί να φανή πιό έξυπνος απ' τόν άλλο. 'Ηταν ζήτημα ζωής και θανάτου... 'Ο θάνατος δεν είχε βρή τόν Κραϊνή και την Εύα;... Και τόν πατέρα της;

—'Ενα τρίξιμο, ένα θρόισμα άόρατων φύλλων μέσ' στους θάμνους, τόν έκαναν ν' άναπηδήσει τετάνοντας τ' αυτί. Δεν ήταν μόνον α κρύος άνεμος της νύχτας που τόν πάγανε τό αίμα στις φλέβες. Σαν άστραπή πέρασε απ' τό μυαλό του ή σκέψη πως στην πάλη αυτή με τόν άγνωστο αντίπαλο τού είχε να κάνει μ' ένα φονιά' ένα φονιά, που τόν παραμόνευε μέσα σε τούτο τόν σκοτεινό λαβύρινθο.

Τό συναίσθημα πως ή ζωή του βρισκόταν σε κίνδυνο φούντωνε με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε. Τα μάτια του προσπαθούσαν να διαπεράσουν την μαυρίλα που άπλωνότανε μπροστά του. Να βρίσκει άραγε ο δολοφόνος εδώ κοντά, έτοιμος να χυμήξει επάνω μου; άναρωτήθηκε.

Πέταξε τό σιγάρτο του κ' έκανε μία κίνηση για να τό στήσει με τό πόδι. Τότε ήταν που αισθάνθηκε πως κάποιος στεκότανε πολύ κοντά του. Σήκωσε αυθόρμητα τα μπράτσα κ' έχωσε τό κεφάλι μέσ' στους ώμους του. Την ίδια στιγμή έννοισε ένα δυνατό κτύπημα στο πρόσωπο κ' έπεσε στα γόνατα, ζαλισμένος. 'Ακουσε μιαν άγρια κραυγή — τη δική του — και σε λίγο, από μακριά, μία φωνή γυναικεία, διαπεραστική. Μισοζαλισμένος ακόμη, άκουσε άόριστα έναν κρότο ψηλών τακουνιών πάνω σε πλακόστρωτο να δυναμώνη όλοένα καθώς πλησιάζει και, συνάμα, θήματα βαρειά, μουλωχτά, ν' απομακρύνονται πρός την αντίθετη κατεύθυνση.

Τό επόμενο λεπτό, ή φωτεινή δέσμη τού φακού της Ντόροθ έπεφτε επάνω του. Μόλις τόν είδε, ή Ντόροθ έδγαλε μία στριγγιλιά ακόμη πιό διαπεραστική.

—Ω, Μάρκ, τι έπαθες; Τι έγινε; ρώτησε σκύδοντας από πάνω του.

Ο Μάρκ σηκώθηκε στα πόδια του με κόπο. 'Όλο τού τό πρόσωπο ήταν ματωμένο. 'Επιασε τό σαγόνι του και τό κούνησε. 'Ηταν γερό. Ούτε αισθανότανε κανένα σπασμένο δόντι μέσ' στο στόμα του.

—'Επεσες; ρώτησε ή Ντόροθ. 'Όταν σ' άκουσα να ξεφωνίζεις, νόμισα πως θάμνησας στον τόπο απ' τό πόθο μου.

Ο Μάρκ μόλις και κατάρωνε να σταθή στα πόδια του. Τρίκλιζε. Η Ντόροθ πέρασε τόν ώμο της κάτω απ' τη μασχάλη του.

—'Ελα, στήριξέ μου επάνω μου, είπε. Τί λες; Θα τό καταφέρεις να περπατήσεις ως τό σπίτι;

—Ναι, πάμε, άποκρίθηκε ο Μάρκ.

Η Ντόροθ έπέμενε να τόν κρατά απ' τη μέση ακόμη κι όταν ο Μάρκ συνήρθε απ' τη ζάλη τού και μπορούσε να περπατήσει μόνος του, χωρίς βοήθεια.

Ο Μάρκ Κήθ τούς πρόλαβε στα μισά τού δρόμου. Φορούσε παλτό, αλλά ήτανε χωρίς καπέλο και τα γκρίζα μαλλιά του ανέμιζαν στον άέρα της νύχτας. «Τόν καημένο! σκέφτηκε ο Μάρκ, θα πουνητίσει, μόλις σηκώθηκε από γρίππη».

—Μα τί συμβαίνει; ρώτησε ο Μάρκ Κήθ ανήσυχος. Τι έπαθες, Μάρκ;

—Κάποιος με κτύπησε. Με τό κοντάκι ενός όπλου, αν δεν κάνω λάθος.

—'Η Ντόροθ έμπηξε πάλι μία φωνή.

—Τί είπες; Κάποιος σε κτύπησε, εδώ κοντά στο σπίτι;... 'Ενας απ' τούς άρρώστους τού νοσοκομείου, σίγουρα! 'Ω, πάμε γρήγορα μέσα. Κινδυνεύομε εδώ πέρα.

—'Ελα μέσα, Μάρκ, είπε ο Μάρκ Κήθ, θέλω να έξετάσω τό τραύμα σου.

Προχώρησε πρώτος και οι άλλοι τόν άκολουθούσαν. 'Ωδήγησε τόν Μάρκ στο ίατρείο του και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Τα μάτια του προσπεσθέντα να διαπεράσουν την μαυρίλα που άπλωνόταν μπροστά του.

Εικονογράφηση Χρ. Κουσέντου

Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

Άπόγευμα στους δρόμους της Κόρδοβα...

—Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ βρώμικοι, Κλαρίσσα... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς τρώνε αυτά τα πιστάκια με τους μεζέδες, που είναι εκτεθειμένα όλη την ημέρα πάνω στα μπάρ, μέσα στη σκόνη και τις μυγες... Κι αυτοί οι κακόμοιροι οι ταύροι, που τους βασανίζουν, τους ματώνουν, αυτά τα δυστυχισμένα τα δόλογα, τὰ τόσο αδύνατα, που τὰ τυφλώνουν μ' ένα μαύρο πανί, κι αυτή η χοντρή 'Ισπανιδούλα με τὰ γυαλιστερά μαλλιά, που μυρίζει ένα τόσο πρόστυχο άρωμα, που έχει μισοφέγγαρο ιδρώτος κάτω απ' τις μασχάλες και που ούρλιάζει... δριίζει ασφαλώς... 'Ω, δεν μ' άρέσει καθόλου η 'Ισπανία, Κλαρίσσα! Δεν μ' άρέσει ο τρόπος που οι 'Ισπανοί σε κοιτάζουν στο δρόμο... Γυρίζουν πίσω, γελάνε, σφυρίζουν, λένε μιά προστυχιά... Είμαι βέβαιος πώς λένε προστυχίες!

Η Κλαρίσσα όμως διασκέδαζε. Της άρεσαν όλα. Οι βρώμικες πετσέτες, οι κακοί δρόμοι, τὰ βλέμματα που την ξεγύμνωναν, αυτό τὸ σκονισμένο μνημείο που λέγεται 'Αλάμπρα... Καί τώρα, της άρεσαν οι ταύροι!

Ήταν 27 ετών. Ήταν 'Αμερικανίδα και μοναχοκόρη ενός πολύ πλούσιου πατέρα. Την έλεγαν Κλαρίσσα κ' ήταν λιγάκι τρελή, λιγάκι ιδιότροπη. Ο Μπέρτ ήταν παιδικός της φίλος, τριάντα ετών. Ήταν χοντρός, με γουρλωτά μάτια. Δεν είχε ποτέ τολμήσει να πη στην Κλαρίσσα πώς έπρεπε να παντρευτεί μαζί του. Έπαιζαν οι δυο τους πολλά παιχνίδια όταν ήταν μικροί. Ήξερε πώς δεν ήταν κακή στο βάθος, και πώς μιά μέρα θ' άλλαζε. Είχε υπολογίσει σ' αυτό τὸ ταξίδι στην 'Ισπανία για να της εξομολογηθῇ τὸν έρωτά του.

—Κλαρίσσα, θέλεις πραγματικά να πάω να πῶ σ' αυτόν τὸ...

τὸν ματαντὸρ να φάη τὸ βράδυ μαζί σου;

—'Αν δεν πᾶς, Μπέρτ, θὰ πάω μοναχή μου!

Βράδυ στὸ διαμέρισμα της Κλαρίσσα...

Η Κλαρίσσα άπογοητεύθηκε λιγάκι όταν τὸν εἶδε να μπαίνει στὸ διαμέρισμά της, στὸ ξενοδοχείο. Πρώτα - πρώτα, ήταν πιδ κοντὸς απ' ὅ,τι είχε φαντασθῇ, κ' έπειτα δεν φορούσε τὰ θαυμάσια εκείνα άστραφτερά ρούχα που είχε στὸ στίβο, μὰ ένα κοντὸ κοστούμι μπλε-μαρέν. Φορούσε επίσης κίτρινα μοντέρνα παπούτσια. 'Αλλά η Κλαρίσσα θυμήθηκε πώς ήταν «χιτάν» και «ματαντὸρ γτὲ τόρος», κ' αἰσθάνθηκε εὐχαριστημένη που τὸν κάλεσε.

Τούδωσε μιά μεταξωτὴ έσάρπα και τὸν παρακάλεσε να της δισάξῃ μερικές «πάσσες».

Ο Κάρλος πήρε τὴν έσάρπα, τὴν πέταξε πάνω απ' τὸ κεφάλι του και άπισθοχώρησε, σὰ να βρισκόταν μπροστὰ σὲ φανταστικό ταύρο. Η Κλαρίσσα ήταν καταγοητευμένη. Ο Κάρλος έβρισκε τὸν εαυτό του λίγο γελοίο.

Στὸ άναμεταξύ, γκαρσόνια και μαίτρ-ντ' ὅτελ είχαν φέρει ἔνα κινητὸ τραπεζάκι φορτωμένο με κοτόπουλο, χαδιάρι, φρούτα, σαμπάνια.

—Και τὰ κέρατα, είναι φοβερὸ πράγμα, ἔ; Κι ὅλο αὐτὸ τὸ αἷμα που χύνεται...

Ο Κάρλος τὴς άπάντησε πὼς ὄχι, δεν ήταν τόσο φοβερό. Καί σιγά-σιγά, άναγκάστηκε να τὴς διηγηθῇ τὴ ζωὴ του. Έγινε ματαντὸρ χάρις στὸν Ραφαέλ. Έμενε στὴ Ρόντα, κι ὁ Ραφαέλ ήταν ξάδερφός του. Ο Ραφαέλ ήταν «μπαντερίλλο» ἐπὶ εἴκοσι χρόνια. Ήθελε να γίνῃ ματαντὸρ, μὰ δεν είχε ἀρκετὴ δύναμη. Τὸυ μιλούσε όμως ὅλο γιὰ ταύρους, τὸυ μάθαινε «πάσσες», κόλπα, τὸυ ἔλεγε ἔνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὰ κέρατα, τὰ μάτια, τὸ χρώμα, τὴν ἡλικία, τὴν οὐρά τοῦ ταύρου... Ο Κάρλος ξεχνούσε να φάη, τὰ μαύρα μάτια του είχαν γεμίσει πάθος. Η Κλαρίσσα τὸν δρῆκε ὡραίο. Έπειτα, χάρις στὸ Ραφαέλ, ἔξασκήθηκε με μισχάρια, με βόδια.

Έπειτα, ἔκανε τὴν πρώτη του «νοβιλλάντα», στὴ Βίστα 'Α-λέγκρε. Δεν πληρώθηκε, μὰ θριαμβεύσε. Έπειτα, πήγε στὴ Χουέλδα, στὴ Ρόντα, στὴ Μερίντα, ὅπου πληγώθηκε, κ' ὕστερα...

Τώρα, ἔχει πολλὰ χρήματα και χτίζει ἔνα ὡραίο σπίτι στὸ Μερκαντίλλο. Ο Ραφαέλ ἔγινε ἔνα εἶδος ὑπασιπιστοῦ του, μὰ τὸν άκούει πάντα κι ακολουθεῖ τὴς συμβουλές του...

Ο Κάρλος σταμάτησε. Τὰ γκαρσόνια πήραν τὸ κινητὸ τραπεζάκι. Η Κλαρίσσα σηκώθηκε και ξάπλωσε σ' ἔνα ντιβάνι, βάζοντας ἔνα μαξιλάρι πίσω απ' τὸ κεφάλι της. Ήταν πολὺ ὡραία.

—Μὰ τί κάνετε, τοῦ εἶπε η Κλαρίσσα όταν τὸν εἶδε να σηκώνεται απ' τὸ ντιβάνι και να ξαναφοράῃ τὸ σακκάκι του.

—Πηγαίνω, γιατί είναι ἀργά κ' ἔχω αὐριο να σκοτώσω δυὸ Ούρκιγιο.

—'Ωστε δεν θὰ μέινετε μαζί μου;

—'Οχι.

Πρῶτὸ στὸ χώλ τοῦ ξενοδοχείου...

—Ήταν σκυθρωπός, Μπέρτ, κλεισμένος στὸν εαυτό του, σὰν φοβισμένος. Δεν ἔβρω γιατί, μὰ με κοίταζε μ' ἔνα εἶδος τρόμου... Έχεις δίκιο, Μπέρτ, αὐτοὶ οἱ 'Ισπανοὶ εἶναι ἄνθρωποι παράξενοι, κ' εἶναι αδύνατο να τοὺς καταλάβῃ κανεῖς! Ὅσο περισσότερο ἑπέμενα να μέινω, τόσο ἐκείνος κλειόταν στὸν εαυτό του, και με κοιτούσε μ' ἔνα παράξενο βλέμμα... Εἶναι «χιτάν», και τὸν φοβήθηκα, καταλαβαίνεις, Μπέρτ;

ZAN BILAP

Η ΣΟΥΗΔΗ ΣΙΒ, ἐπίδοξος κινηματογραφικὸς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΣΟΥΗΔΙΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΟ

Επαιξε ἔνα ρολάκι στὸ ἔργο «Τὸ κορίτσι με τὸ παλτό». Δημοσίευσαν μιά ὁλόσωμη φωτογραφία της σ' ἔνα γαλλικὸ περιοδικό. Μερικά πορτραῖτα σ' ἔνα ἱταλικό. Η ἡλικία της εἶναι 17 ετών. Η πείρα της δυσανάλογη. Τὸ ὄνομά της —Σιβ Καρλερβάλ— θὰ γίνῃ συντομότερο, μόλις ἀρχίσῃ να τὴν παίρνῃ ἡ φήμη στὰ φτερά της. 'Αλλά προσόντα: μοιάζει τὴς Μπριζίτ Μπαρντό. Τὰ μικρά της μυστικά: τὰ ἴδια. Τὰ μεγάλα: πρόκειται να πρωταγωνιστῇ σ' ἔνα φιλμ. Ποιό; Κανείς δεν ξέρει...

Κι όμως δεν εἶναι τόσο μυστηριώδης ἡ Σιβ. Πέρασε τὰ παιδικὰ της χρόνια στὰ εἰδυλλιακὰ περὶχωρα τὴς Στοκχόλμης. Έχει ἄλλες δυὸ ἀδελφές κ' ἔναν ἀδελφό, ὅλοι σχεδὸν συνομήλικοι, και τὴς εἶναι αδύνατο να ξεχάσῃ τὸ ἀγρόκτημά τους και τὴς ξενόιαστες μέρες που χάνονταν και τὰ τέσσερα ἀδελφία στὰ γειτονικά δάση, παίζοντας ὅλη μέρα. Εἶχε και μίαν ἄλλη τύχη: κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια μακροβίων και ὅταν πρωτάρχισε να πᾶ σχολεῖο, κόντευαν... να σκοτωθοῦν οἱ δυὸ παπποῦδες ποὺ ὁς θὰ τὴν πάρῃ στὰ γόνάτα του γιὰ να μελετήσῃ ἄνετα τὰ μαθήματά της.

Ναί, ἡ Σιβ ἦταν ἔνα κορίτσι σὰν τ' ἄλλα —ἀπλό, καταδεχτικό— πρὶν γίνῃ διάσημη...

(Φωτ. Kristofferson - Ifot)

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ τὸ ρεπερτόριό της δεν εἶναι πλούσιο. Παραπλεύρως: Τὸ Σιγανὸ Ποταμάκι, στὴν πεδιάδα. Δεξιά: Μπριζίτ Μπαρντό (ἐρζάτες).

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ προδράει τόν ρόλο του στο «Αριστοκρατικός Δρόμος», του Τζέιμς Μ. Μπάρρι —το πρώτο έργο του νέου θιάσου Λαμπέτη-Χόρν. Ο συμπαθής πρωταγωνιστής και θιασάρχης ενσαρκώνει τόν δρα Βαλεντίν Μπράουν —έναν νεαρό λεοντιδέα της ναπολεοντείου εποχής που χάνει τὸ ένα του χέρι στὸ Βατερλώ.

„ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ”

Ο διάσος Λαμπέτη-Χόρν στο πολύκροτο έργο του Τζαίημς Μπάρρι

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ “ΚΕΝΤΡΙΚΟ”
ΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ Β. ΜΙΓΚΟΥ

Ο «Αριστοκρατικός Δρόμος», τὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Ζ. Μ. Μπάρρι, πού ἡ πρεμιέρα τοῦ δόθηκε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα καλλιτεχνικά γεγονότα τῆς περιόδου.

Ἐχει ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις μιάς μεγάλης ἐπιτυχίας: Τὸ ἔγραψε ἓνας συγγραφέας πού ἔχει συγκλονίσει δυὸ γενιὲς θεατροφύλων ἢ ποιητικὴ τρυφερότητα τοῦ μύθου τοῦ μιλάει στὶς καρδιὲς μικρῶν καὶ μεγάλων ἢ διανομὴ τῶν ρόλων εἶναι πολὺ μελετημένη καὶ μετέχουν δύο ἀπὸ τοὺς καλύτερους πρωταγωνιστὰς τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς· τὸ σκηνοθέτησε ἓνας προικισμένος καλλιτέχνης· οἱ σκηνογραφίες καὶ τὰ ρομαντικὰ κοστούμια τῆς ἐποχῆς δίνουν εὐχαρίστηση στὸ μάτι... Καὶ ἐπὶ πλέον ἡ παράσταση δίνεται στὸ «Κεντρικὸ Θέατρο»,— ἓνα ἀγνωρίστο «Κεντρικόν», πού ἔχει ἀνακαινισθῇ ἐκ βάθρων καὶ διακοσμήθηκε μὲ λεπτό γούστο.

Ὁ «Αριστοκρατικὸς Δρόμος» εἶναι τὸ πρῶτο ἔργο πού ἀνεβάζει ὁ θιάσος Λαμπέτη-Χόρν πού ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ. Ὁ Δημήτρης Χόρν μετέφρασε ὁ ἴδιος τὸ ἔργο. Ὁ γνωστός ἀπὸ τὶς κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες τοῦ Μιχάλης Κακογιάννης, τὸ σκηνοθέτησε. Καὶ ὁ Γιάννης Στεφανέλλης φιλοτέχνησε τὰ σκηνικά καὶ τὰ κοστούμια.

Ὅταν πρωτανέθηκε τὸ ἔργο στὸ Λονδίνο, τὸ 1902, ἐγνώρισε κολοσσιαίαν ἐπιτυχία καὶ δόθηκε σὲ 465 παραστάσεις. Τὴν ἴδια ἐπιτυχία γνώρισε κ' ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Φέυ Κόμπτον, μιά ἡθοποιὸ πού εἰδικεύονταν σὲ ρόλους τοῦ Μπάρρι.

Τὸ ἔργο ἐκτυλίσσεται στὴν ἐποχὴ τῶν Ναπολεοντείων πολέμων. Ἡ πρώτη πράξη τὸ 1805 καὶ ἡ δεύτερη καὶ τέταρτη τὸ 1815: δηλαδὴ δέκα χρόνια πρὶν, καὶ ἀμέσως μετὰ τὴ μάχη τοῦ Βατερλώ. Τόπος, εἶναι μιά μικρὴ σκωτσέζικη ἐπαρχιακὴ πόλη καὶ ὁ «Αριστοκρατικὸς Δρόμος» εἶναι ἡ κεντρικὴ τῆς λεωφόρος. Μιά λεωφόρος πού κατοικεῖται ἀπὸ εὐγενικοὺς χαρακτήρες, μὲ λεπτά, ἱπποτικά αἰσθήματα—τόσο ξένα ἀπὸ τὰ ἄρρυθμο μωσαϊκὸ τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καὶ τόσο γοητευτικά...

Ρώτησα τὸν κ. Χόρν τί τὸν ἔκανε νὰ διαλέξῃ αὐτὸ τὸ ἔργο γιὰ τὸν θιάσο του. Γιὰ δυὸ λόγους, μοῦ εἶπε.

—Ἡ Φοίβη, τὸ κύριο γυναικεῖο πρόσωπο τοῦ ἔργου, ταιριάζει πολὺ στὴν Ἑλλή Λαμπέτη. Εἶναι ἓνας προκλητικὸς ρόλος γιὰ μιά ἡθοποιό, ἐπειδὴ παρουσιάζει πολλὰς ψυχολογικὲς μεταπτώσεις. Δὲν εἶναι ἓνας καθαρά καὶ μόνο ingenu ρόλος, ἀλλὰ μιά ποικιλία ρόλων μέσα σ' ἓναν: Τὸ ξένοιαστο κορίτσι τῶν 18 χρόνων τῆς πρώτης πράξε-

ως, παρουσιάζεται στὶς ὑπόλοιπες τρεῖς σὰν μιά πρόωρα γερασμένη δικτωριανὴ δασκάλα (:), μὲ κάποιες ἀναλαμπές πού θυμίζουν τὰ πρῶτα χρόνια καὶ μὲ συνεχῶς ἐν-αλλασσόμενες ψυχολογικὲς διαθέσεις.

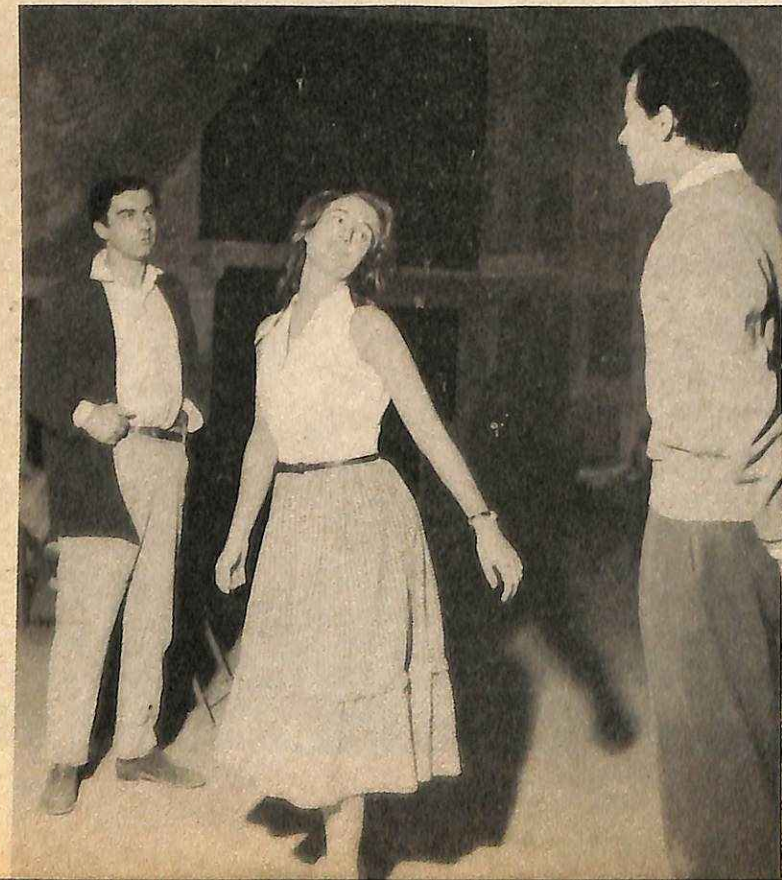
Ὁ Χόρν, πού ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει κάποια ἀδυναμία στὸν Μπάρρι, εἶπε ὅτι ὁ δεύτερος λόγος πού τὸν ἔκανε νὰ διαλέξῃ αὐτὸ τὸ ἱδιόρρυθμο ἔργο του, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι γεμάτο ἀπὸ μιάν ὑποβλητικὴτητα πού χαρακτηρίζει καὶ ξεχωρίζει τὸν ἀγαπημένο του συγγραφέα.

—Δὲν μπορεῖς νὰ πῇς ὅτι ὁ «Αριστοκρατικὸς Δρόμος» εἶναι δρᾶμα ἢ κωμωδία, παρατηρεῖ. Εἶναι καὶ τὰ δυὸ καὶ τίποτ' ἀπ' τὰ δυὸ. Τὴ στιγμὴ πού νομίζεις ὅτι σὲ μιά σκηνὴ πάει νὰ κορυφωθῇ τὸ δραματικὸ στοιχεῖο, ὁ Μπάρρι ρίχνει μιά κωμικὴ πινελιὰ πού ἀλλάζει ἀπτότομα τὴν ἀτμόσφαιρα... Ἄν καὶ σκάθῃ θαθεῖα στὶς ψυχὲς τῶν ἡρώων του, ἐκεῖνο πού παρουσιάζει στὸ τέλος εἶναι καλοκοσινισμένο. Ποτὲ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ γίνουν ἀπόλυτα καὶ μονότονα δραματικοί...

Τὸν κύριο ἀντρικὸ ρόλο τοῦ δόκτορος Βαλεντίν Μπράουν, τοῦ πρόσχαρου νεαροῦ τῆς πρώτης πράξεως πού ἐπανεμφανίζεται στὶς ἐπόμενες ὥριμος καὶ σοβαρὸς, μὲ ἓνα χέρι (τὸ ἄλλο τὸ ἔχασε στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ) τὸν ὑποδύεται, φυσικά, ὁ κ. Χόρν.

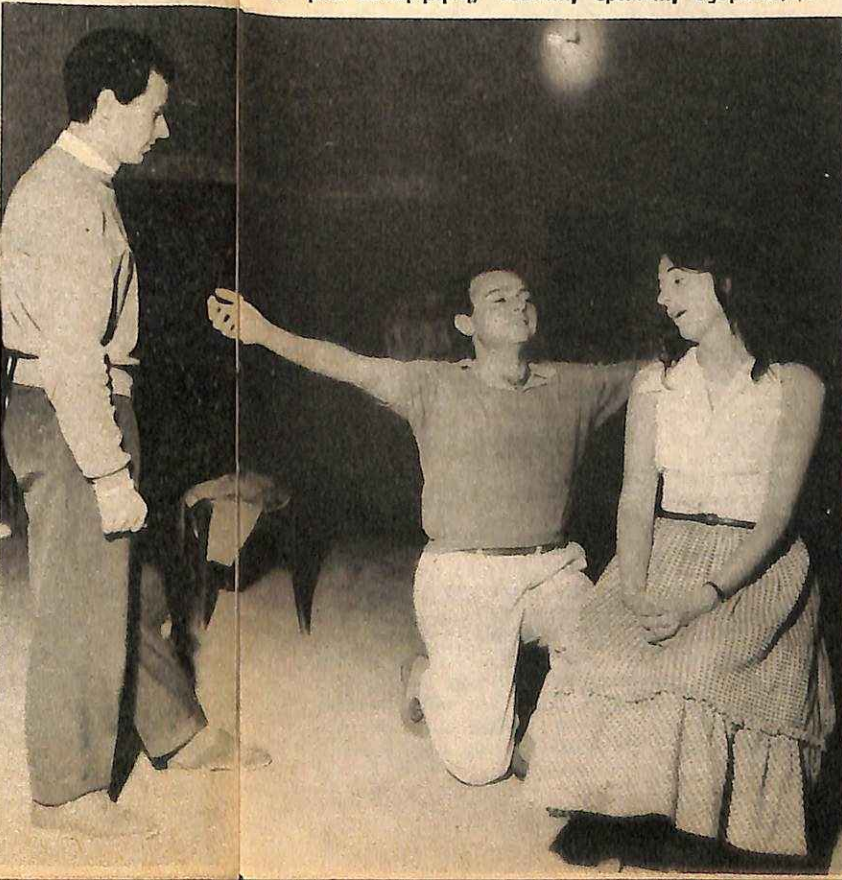
Ἡ ΠΡΩΩΡΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ, παρὰ τὰ 28 τῆς χρόνια, Φοίβη (Ἑλλή) ἀποφασίζει ν' ἀποβάλῃ τὸ δασκαλιστικὸ ὕφος πού τόσο τὴν κούρασε...

...ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ νὰ φάῃ μιά γερὴ «κατσάδα» ἀπὸ τὸν Βαλεντίν (Χόρν), πού, στὸ μεταξύ, ἔχει γίνῃ σοβαρὸς

«ΟΧΙ, ΟΧΙ... ΕΤΣΙ...». Ὁ σκηνοθέτης Μιχάλης Κακογιάννης ἐξηγεῖ στὸν Πέτρο Φυσούν πὼς γίνεται μιά αὐθόρμητη, νεανικὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση

Ἡ ΕΛΛΗ ΛΑΜΠΕΤΗ ὡς Φοίβη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού ὡδήγησαν στὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἔργου τοῦ Μπάρρι εἶναι ὅτι προσφέρει ἓναν ἐξαιρετικὰ δύσκολο ρόλο στὴν πρωταγωνίστρια πού τὸν ὑποδύεται.

Ἡ καλλιτεχνικὴ συνεργασία Λαμπέτη-Χόρν ἄρχισε τὸ 1953, ὅταν μαζί μὲ τὸν Γιώργο Παπαῖ εἶχαν ἱδρύσει ἓναν ἀνεξάρτητο θιάσο, πού διαλύθηκε σύντομα. Μετὰ συνεργάστηκαν μὲ τὸν Μουσοῦρη γιὰ μιά περίοδο, γιὰ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν τελικὰ καὶ νὰ σχηματίσουν τὸν σημερινὸ τοὺς θιάσο.

Ὁ Μιχάλης Κακογιάννης, πού σκηνοθετεῖ τὸν «Αριστοκρατικὸ Δρόμο», ἔχει συνεργασθῇ, μὲ τὴν ἴδια ἱδιότητα καὶ στὸ παρελθὸν μαζί τους, ὅταν ἀνέβασαν τὸ «Γαλάζιο Φεγγάρι» καὶ τὸ «Μιά γυναίκα χωρὶς σημασία».

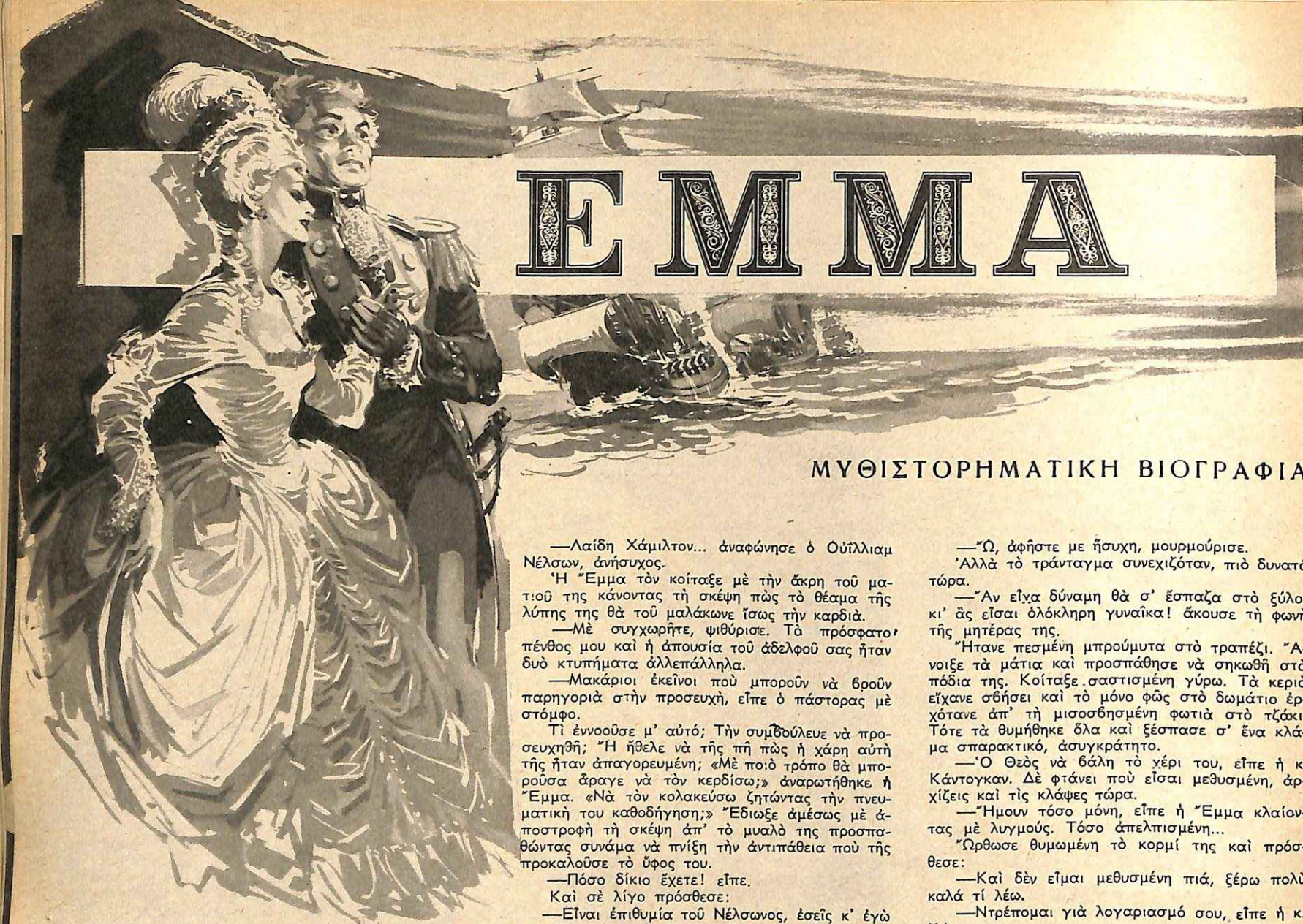
Εἶχα τὴν εὐκαιρία ν' ἀνταλλάξω μερικὰ λόγια μὲ τὸν Κακογιάννη, κατὰ τὴν διάρκεια μιάς πρόβας, ὅπου καὶ πήρα τὶς φωτογραφίες πού συνοδεύουν αὐτὸ τὸ ἄρθρο. Τὸ ἔργο, μοῦ εἶπε, εἶναι φοβερά δύσκολο νὰ σκηνοθετηθῇ γιατί εἶναι γεμάτο ὑπανιγμούς καὶ ὑποχρεώσεις. Ἀλλὰ εἶμαι θέσθαις ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ ἔχουν μπῆ ἀπολύτως στὸ πνεῦμα

Κ' ἐκεῖνος συμπαθεῖ πολὺ τὸν Μπάρρι καὶ πρὸ πάντων αὐτὸ τὸ ἔργο του.

—Ἐχει μιά εὐγένεια, μιά γαλήνη πού θὰ κερδίσουν τὸ ἀθηναϊκὸ κοινόν, εἶπε. Εἶναι χαρακτηριστικά πού τὰ θρῖσκες σὲ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Μπάρρι. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι καὶ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του. Τὰ ἔργα του παίζονται ἀκόμα παντοῦ. Φαίνεται ὅτι ἔχει ξεπεράσει τὸν σύγχρονό του Ὁσκαρ Οὐάιλς. Στὴν ἀκατάστατη σημερινὴ ζωὴ, οἱ ἄνθρωποι διψοῦν γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ παλιοῦ, καλοῦ καιροῦ. Τὰ ἔργα τοῦ Μπάρρι ἱκανοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἀνάγκη.

Μοῦ ὑπενθύμισε ἀκόμη ὅτι ὁ «Αριστοκρατικὸς Δρόμος», πού ἔχει γίνῃ καὶ ὀπερέττα μὲ τὸν τίτλο «Ἀγαπητὴ δεσποινὶς Φοίβη», γνώρισε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὴν Ἀμερική καὶ στὴν Ἀγγλία, ἐδῶ καὶ τρία ἢ τέσσερα χρόνια. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴ γνωρίσῃ τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ στὴν Ἑλλάδα;

Β. ΜΙΓΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

—Λαίδη Χάμιλτον... αναφώνησε ο Ουίλλιαμ Νέλσον, ανήσυχος.

—'Η Έμμα τόν κοίταξε με την άκρη του ματιού της κάνοντας τη σκέψη πώς το θέαμα της λύπης της θα του μαλάκωνε ίσως την καρδιά. —Με συγχωρήτε, ψιθύρισε. Τά πρόσφατο πένθος μου και η απουσία του αδελφού σας ήταν δυό κτυπήματα άλλεπάλληλα.

—Μακάριοι εκείνοι που μπορούν να βρούν παρηγοριά στην προσευχή, είπε ο πάστορας με στόμφο.

Τι έννοοσε μ' αυτό; Την συμβούλευε να προσευχηθώ; 'Η ήθελε να της πη πώς η χάρη αυτή της ήταν απαγορευμένη; «Με ποιά τρόπο θα μπορούσα άραγε να τόν κερδίσω;» ανάρωτήθηκε η Έμμα. «Νά τόν κολακεύσω ζητώντας την πνευματική του καθοδήγηση;» «Εδίωξε άμέσως με άποστροφή τη σκέψη απ' τ'ό μυαλό της προσπαθώντας συνάμα να ντύνει την αντίπαθεία που της προκαλούσε τ'ό ύψος του.

—Πόσο δίκιο έχετε! είπε. Και σέ λίγο πρόσθεσε:

—Είναι επιθυμία του Νέλσονος, έσεις κ' εγώ να γίνουμε καλοί φίλοι. Μου τ'ό έπτε πολλές φορές και τ'ό γράφει σ' όλα του τά γράμματα. Καί σάς θεβαίω πώς και δική μου επιθυμία είναι να βρώ παρηγοριά και δύναμη σέ μία τέττα φίλια.

Είδε στήν έκφραση τού προσώπου του πώς οί λέξεις «παρηγοριά» και «δύναμη» τού άρεσαν. Και πρόσθεσε σ'ό δλέμμα του τή λάμψη εκείνη της λαγνείας που είχε προσέξει και στήν πρώτη τους συνάντηση.

Ο Ουίλλιαμ Νέλσον έτριψε τά παχουλά του χέρια άργά - άργά, συλλογισμένος με μία κίνηση τόσο ένκευριστική όσο και η συνήθεια που είχε να γλείφει τά χείλη του.

—Σκοπός μου είναι πάντα, να παρηγορώ εκείνους που χρειάζονται παρηγοριά, έπτε δογματικά. Καί άν με τά λόγια μου κατώρθωσα καμμία φορά να χαρίσω λίγη έλπίδα και λίγη πίστη σ'ότους δυστυχισμένους, εύχαριστώ ταπεινά τόν Κύριό μου.

Γιά μία στιγμή, ή Έμμα φοβήθηκε πώς θα την φιλούσε σ'ό μέτωπο δινοντάς της την εύλογία του. Εύτυχώς, τίποτε τέττο δεν έγινε. Ο αιδεσιμώτατος Ουίλλιαμ Νέλσον σηκώθηκε, την παρακάλεσε να τού γράψει τά νέα τού αδελφού του — παραδεχότα, άρα, πώς αυτή και μόνο αυτή ήταν ή έμπιστη τού Νέλσονος! — και την άποχαίρησε.

Η Έμμα τόν συνώδευσε ως την πόρτα και περίμενε εκεί ως τή στιγμή που είδε τ' άμάξι του να χάνεται σ'ό δάθος τού δρόμου. 'Ισως μία μικρή πρόσδος να είχε γίνει, εκεί που δεν την περίμενε καθόλου, σκεπτόταν. Πεπτάπησε λίγη ώρα σ'όν άνθισμένο κήπο, θαυμάζοντας τις πρώτες τριανταφυλλίες. Θα προσπαθούσε να κερδίσει τόν Ουίλλιαμ - όσο δύσκολο κι άν φαινότανε αυτό - θα προσπαθούσε να τόν πάρει με τ'ό μέρος της. Αυθόρμητα έκωψε ένα τριαντάφυλλο κατακόκκινο και τ'ό έβαλε σ'ά μαλλιά της.

—Γιά σένα, άγαπημένο μου Νέλσον, ψιθύρισε.

Η Έμμα προσπάθησε ν' άνοιξη τ'ό μάτια της. Είχε άόριστα την έντύπωση πώς δυό χέρια την τράνταζαν επίμονα απ' τούς άμους.

—Ω, άφήστε με ήσυχη, μουρμούρισε. Άλλά τ'ό τράνταγμα συνεχιζόταν, π'ό δυνατό τώρα.

—'Αν είχα δύναμη θα σ' έσπαζα σ'ό ξύλο, κι' άς είσαι δ'όλκληρη γυναίκα! άκουσε τή φωνή της μητέρας της.

Ήτανε πεσμένη μπρούμυτα σ'ό τραπέζι. Άνοιξε τά μάτια και προσπάθησε να σηκωθεί σ'ά πόδια της. Κοίταξε σαστισμένη γύρω. Τά κεριά είχανε σθήσει και τ'ό μόνο φώς σ'ό δωμάτιο έρχότανε απ' τή μισοσβησμένη φωτιά σ'ό τζάκι. Τότε τά θυμήθηκε όλα και ξέσπασε σ' ένα κλάμα σπαρακτικό, άσυγκράτητο.

—Ο Θεός να βάλει τ'ό χέρι του, έπτε ή κ. Κάντογκαν. Δέ φτάνει που είσαι μεθυσμένη, άρχιζεις και τις κλάψες τώρα.

—'Ημουν τόσο μόνη, έπτε ή Έμμα κλαίοντας με λυγμούς. Τόσο άπελπισμένη...

—Ωρρωσε θυμωμένη τ'ό κορμί της και πρόσθεσε:

—Και δεν είμαι μεθυσμένη πιά, ξέρω πολύ καλά τί λέω.

—Ντρέπομαι γιά λογαριασμό σου, έπτε ή κ. Κάντογκαν.

—'Η Έμμα χαμογέλασε.

—Περίεργο, έπτε. Παραδέχομαι πώς θάπρεπε να ντρέπομαι γι' αυτό που έγινε, κι όμως... δεν ντρέπομαι.

—Ποίος θα τ'όλεγε πώς θάφτανες ποτέ σ' αυτή την κατάντια, Έμμα! έπτε ή κ. Κάντογκαν, έτοιμη να βάλει κι' εκείνη τά κλάματα.

—Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό, μαμά. Καί σου είπα ψέματα. Ντρέπομαι γι' αυτό που έγινε. Δέ θα ξαναγίνω, έχεις τ'ό λόγο μου.

—Τ'ό έλπίζω. Τί θα έλεγε ο Νέλσον άν τ'ό μάθαινε!

—Δέ θα τ'ό τ'ό γράψης, έ μαμά; Δέ θα μου τ'ό κάνης αυτό;

—Τόσο μυαλό δά έχω, μου φαίνεται.

Η Έμμα έσπρωξε πίσω την καρέκλα της και πλησίασε τρικλίζοντας σ'ό τζάκι. 'Οκτώ μήνες!... 'Οκτώ μήνες είχανε περάσει κι' άκόμη ο Νέλσον να γυρίσει. Αυτό ήταν ή αίτία όλου τού κακού. Αυτό και ή 'Οράτια. Μακριά ο Νέλσον, μακριά και ή 'Οράτια! Η Έμμα δεν μπορούσε να υποφέρει την άβάστακτη μοναξιά. Γύρισε τ'ό κεφάλι και κοίταξε με άηδία τ'ό άδειο μπουκάλι, τ'ό σπασμένο ποτήρι και τ'ό περιχυμένο με κρασί τραπέζομάντηλο.

Και σά να μην της έφτανε ή μοναξιά της είχε κι' άλλες σκοτούρες. Πρώτα-πρώτα, είχε στενοχωρηθώ πολύ με την άλλη της κόρη. «'Αφού δεν μπορώ να έχω την 'Οράτια κοντά μου, θα φέρω εδώ τή μικρή Έμμα», είχε σκεφτή. Η «μικρή» Έμμα όμως ήταν τώρα μία μεγάλη κοπέλα, ψηλή, λυγερή, γεμάτη αυτοπεποίθηση και με ύψος κάπως υπερόπτικό. 'Υστερ' από πολλές συζητήσεις, ή κ. Κάντογκαν είχε πάει να τή φέρι. Η μίς Έμμα Κόννορ είχε έρθει με πρόδηλη κακή διάθεση και δεν είχε δείξει τ'ό παραμικρό ενδιαφέρον ούτε γιά τ'ό Μέρτον, ούτε γιά την Έμμα, που είχε μάθει να τή θεωρή ξαδέρφη της. Η Έμμα είχε σχεδόν χαρή όταν έφυγε ή μικρή, μ' όλο που ή άναχώρησή της της είχε άφήσει μία λύπη στην καρδιά. Ούτε δράματα, ούτε μεγάλα λόγια: «Παιδί μου, είμαι ή μητέρα σου» και κάτι τέττα. Η κ. Κάντογκαν την είχε παρηγορήσει

λεγοντάς της πώς ή μικρή ήταν ίκανή να τά δγάλη πέρα μόνη της σ'τή ζωή. «Μην ανησυχής γι' αυτήν», Έμμα, της είχε πη. Ναι, άν όμως και ή μικρή 'Οράτια άδιαφορούσε άργότερα γιά τή μητέρα της με τόν 'ίδιο τρόπο, τί θα γινόταν;

Μέ βαρεία καρδιά, ή Έμμα έφερε σ'ό νου της άλλα γεγονότα που είχαν συμβή μέσα σ'ότους όκτώ μήνες που είχαν περάσει. Ο Νέλσον της είχε γράψει ξανά και ξανά να προσπαθήσει να είναι εύθυμη. Πειθνία, είχε οργανώσει μουσικές συγκεντρώσεις και γεύματα, είχε γεμίσει τ'ό Μέρτον με κόσμο (ο Νέλσον της έδινε έκαστ'ό λίρες τ'ό μήνα γιά τά έξοδα τού σπιτιού) ξεδεύοντας όλο και π'ό άλογάρισσα, χωρίς ώστόσο να κατορθώσει να διώξη τή θλίψη και τή μοναξιά απ' την ψυχή της. Η ζωή της σ'ό Μέρτον ήταν τόσο άδεια όσο ήταν και τού Νέλσονος μακριά της, έξω σ'ό πέλαγος. 'Επειτα ήταν κι' εκείνοι οί καυγάδες με τόν Γκρεβίλ, πού, μικροπρεπής όσο ποτέ άλλος, είχε τ'ό θράσος να κρατάει φόρο απ' τ'ό έπίδομα που της έδινε. Οί σχέσεις της με τόν Ουίλλιαμ και τή γυναίκα του και με τις άδελφές τού Νέλσονος, την κ. Μάτσαμ και την κ. Μπόλτον, ήτανε μάλλον φιλικές, άλλα είχαν άνησθή όλοι τους επίμονα τις προσκλήσεις της και την κρατούσαν σέ άπόσταση. Άποτυχία και έδω, σκεπτόταν ή Έμμα άπελπισμένη.

—Μαμά, έπτε άξαφνα, δεν άντέγω περισσότεο να ξέρω την 'Οράτια μακριά μου. Φτάνει που είμαι ύποχρεωμένη να θλώ πώς είναι βαφτιστική μου... τώρα μάλιστα που άρχίζει να καταλαβαίνω και να ξεχωρίζω τά πρόσωπα που δλέπει γύρω της.

—Φέρε την σ'ό Μέρτον, έπτε ή κ. Κάντογκαν κοφτά.

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

«Ω άφισε με ήσυχη» μουρμούρισε, άλλα τ'ό τράνταγμα συνεχιζόταν.

—Ο Νέλσον δέ θέλει.

—Νά τ'ό τ'ό ξαναγράψης. Είναι καλός και πονόφυκος... άλλο άν κάνη κουταμάρες καμμία φορά. Πές του τόν καημό σου, Έμμα, θ' άλλαξη γνώμη. Θα δής πώς θ' άλλαξη γνώμη.

«Σ'τ'ό κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Έμμα, μία και δεν κατώρθωσα να κερδίσω με τ'ό μέρος μου τόν αιδεσιμώτατο Ουίλλιαμ, δεν έχω να χάσω τίποτε άν μάθω πώς έχω ένα παιδί μαζί μου έδω». Έγραψε άμέσως σ'όν Νέλσονα κι' έστειλε, όπως πάντα, τ'ό γράμμα της σ'ό Ναυαρχείο γιά να πάη π'ό γρήγορα. Η άπάντηση, γραμμένη απ' τ'ό καράβι έξω από τ'ό Άλγέριο —ο Νέλσον είχε άρνηθώ να πατήση τ'ό πόδι του στην ξηρά— έφτασε ύστερα από έξη έβδομάδες. «'Ωρκίστηκε να μ'ό φύγω ούτε στιγμή απ' τ'ό πλοίο μου, άν δεν ξεκαθαρίσω πρώτα τούς λογαριασμούς μου με τούς Γάλλους», έλεγε ο Νέλσον. Τ'ό γράμμα αυτό, όπως όλα τά γράμματά του τόν τελευταίο καιρό, πρόσδινε μεγάλη νευρική ότητα. Ο Νέλσον ήταν άπελπισμένος. Νύχτα-μέρα ο νους του ήταν σ'ήν Έμμα, την 'Οράτια και τ'ό γαλλικό στόλο που ξεγλιστρούσε όλοένα μέσ' από τά χέρια του.

Ήταν —έγραφε— τόσο άρρωστος που πολλές φορές νόμιζε πώς δέ θα άντεχε περισσότερο. Είχε ένα βήχα τρομερό, συχνούς κεφαλόπονους, έναν περίεργο πόνο σ'ό πλευρό και καρδιακές κρίσεις που τόν έβαζαν σέ μεγάλη ανησυχία. «'Η μόνη μου έλπίδα —έλεγε παρακάτω— είναι πώς, μ' όλο τ'ό βήχα, τά πνεμόνια μου είναι άκόμη γερά. Άλλά και γι' αυτό άρχίζω ν' άμφιβάλλω, ύστερα απ' τις φωνές που βάζω κάθε μέρα βρίζοντας τούς Γάλλους». Ούτε λέξη όμως σ'όλο του τ'ό γράμμα γιά κείνο που τόν παρακαλούσε ή Έμμα.

Η Έμμα τ'ό ξανάγραψε κι' αυτή τή φορά τόν ίκέτευε να την άφήσει να πάη να τόν συναντήσει σ'ή Μεσόγειο. «'Ετσι, τουλάχιστον —τ'ό έγραφε— θα μπορώ να σέ δλέπω κάπου-κάπου. Θα μείνω σ'ή Νεάπολη, όπως τόν παλιό καιρό, και θα έρχεσαι εκεί καμμία φορά. Μόνο που τώρα θα είναι π'ό διορα, γι'ατί θα έχω και την 'Οράτια μαζί μου». Άλλά είχε ξεχάσει τόν όρκο τού Νέλσονος «να μην άφήση στιγμή τ'ό καράβι του». 'Όσο γιά να μείνη αυτή με τ'ό παιδί σ'ό πλοίο, ούτε λόγος να γίνεται, της έγραψε ο Νέλσον σ'ήν άπάντησή του. «'Οχι πώς δεν σάς θέλω και τις δυό κοντά μου. Καί μάλιστα έσένα. 'Η σκέψη σου και μόνο ανάδει μία φλόγα μέσα μου. Μονάχα έσένα άγαπάω, μονάχα έσένα ποθώ». Μέσα σ'όν 'ίδιο φάκελο ήταν κι' ένα άλλο γράμμα —ή άπάντησή που τόσο περίμενε ή Έμμα σχετικά με τ'ό ζήτημα της 'Οράτιας. Τ'ό ξεχωριστό αυτό μήνυμα ήταν γραμμένο με μεγάλη προσοχή και σέ τόσο τυπικό γιά να μπορούσε ή Έμμα, σ'ήν άνάγκη, να τ'ό δείξει και σέ άλλους.

«'Αγαπητή λαίδη Χάμιλτον —έγραφε ο Νέλσον— θα ήθελα να σάς ζητήσω μία χάρη. Πριν φύγω απ' την 'Ιταλία, σάς είχα πη ποιές συνθήκες με άναγκάσαν ν' αναλάβω ύπ'ό την προστασία και φροντίδα μου ένα παιδί. 'Όταν φθάσατε σ'ήν Άγγλία, σάς παρουσίασα την μικρή 'Οράτια. Τότε έσεις, όσο και ο καλός μου φίλος σέρ Ουίλλιαμ, είχανε δείξει τόσο μεγάλη καλωσύνη και κατανόηση. Τώρα ή 'Οράτια μεγάλωσε άρκετά και νομίζω πώς πρέπει να την πάρω απ' τά χέρια μιάς άλλης παραμάνος. 'Η μεγαλύτερή μου επιθυμία είναι να την παίρνατε σ'ό Μέρτον».

Έτσι, με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά και άγάπη, ή Έμμα έκανε όλα τά απαραίτητα διαδύματα γιά να πάρη την 'Οράτια, που ήταν τώρα τριών χρονών, κοντά της σ'ό Μέρτον. 'Όταν όλα τακτοποιήθηκαν, έστειλε σ'όν Νέλσονα ένα σύντομο κι' εύτυχισμένο μήνυμα: «'Η κόρη σου δρίσκεται σ'ό σπ'ίτι της».

—'Ηρθα, έπτε ο αιδεσιμώτατος Ουίλλιαμ Νέλσον, γιά να δώ τ'ό παιδί.

Η καρδιά της Έμματος σκίρτησε. Προσπάθησε να κρύψη την ταραχή της. Τ'ό νέο, λοιπόν, τ'ό έρχομ'ό της 'Ορατίας σ'ό Μέρτον, νέο που είχε ξαφνιάσει όλους τούς ανθρώπους τ'ό κύκλου της, είχε φτάσει και σ'αυτή τ'ό αιδεσιμώτατου.

—Τ'ό θεώρησα καθήκον μου, πρόσθεσε ο Ουίλλιαμ.

—Καθήκον σας... π'όρος ποιόν; ρώτησε με σθησμένη φωνή.

—Π'όρος τόν άδελφό μου, φυσικά, άποκρίθηκε ο Ουίλλιαμ ψυχρά, τρίτοντας με νευρική ότητα τ'ό ένα του χέρι με τ'ό άλλο. 'Όταν ο 'Οράτιος μ'ό μίλησε γιά τ'ό παιδί σ'ό τελευταίο του γράμμα, όμολογώ πώς άπόρησα πολύ. Δεν τ'ό χωρεί ο νους μου πώς ένας άνθρωπος με τις εύθυνες και τις σκοτούρες που έχει ο Νέλσον σ'ό κεφάλι του, σκέφθηκε να υιοθετήση ένα παιδί.

—Όστε ο Νέλσον τ'ό είχε γράψει γιά την 'Οράτια! Και χωρίς να την προειδοποίηση. Αυτό δεν έπρεπε να τ'ό κάνη ποτέ!

—Ο Νέλσον είχε κρυφή καρδιά, έπτε ή Έμμα με θέρμη. Κάνει αυθόρμητα τ'ό καλό, χωρίς να σκέπτεται στιγμή. Ζήτησε του μία όποιαδήποτε χάρη και θα σάς την κάνη με χαρά, όσο κι' άν τ'ό στοιχίση.

—Ο Ουίλλιαμ την κοίταξε με παράπονο.

—'Ετσι νομίζα κι' εγώ άλλοτε. Άλλάς όμως γνώμη.

—Μά γι'ατί; Τί έγινε;

—Δεν ήτανε δά τίποτε σπουδαίο αυτό που τ'ό ζήτησα, άλλα φαίνεται πώς ο 'Οράτιος νομίζει πώς δεν άρμόζει σ'ήν αξιοπρέπεια του να ζητάη χάρες γιά τόν άδελφό του. Καί, έτσι, ενώ εκείνος έγινε μία ένδική φυσιογνωμία, μέλος της Βουλής τών Λόρδων, εγώ μένω —και θα μείνω, όπως φαίνεται, γιά πάντα— ένας έπαρχιακός πάστορας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟΥ Σ. KENYON

50

Είχατε νέα απ' τόν 'Οράτιο βέβαια; ρώτησε ο Ουίλλιαμ. Ναι, έλαβα μερικά γράμματα, άποκρίθηκε ή Έμμα.

Τ'ό πρώτο είχε έρθει με είδικό ταχυδρόμο λίγες ώρες μετά την άναχώρησή του Νέλσονος. Πηγαίνοντας σ'ό Πόρτσμουθ, ο Νέλσον είχε σταματήσει γιά λίγα λεπτά σ'ό Κίνγκστον, ένα χωριουδάκι πάνω σ'όν Τάμεση, γιά να της γράψη διαστικά δυό λόγια. Τ'ό γράμμα τελείωνε με τή φράση: «Νά είσαι θεβαία πώς ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντοτε ο πιστός και άφωσιωμένος σου σύζυγος». Η Έμμα δεν μπορούσε, φυσικά, να δείξη ένα τέττο γράμμα σ'όν άδελφό Ουίλλιαμ. Τ'ό δεύτερο γράμμα, γραμμένο κι αυτό πολύ διαστικά, είχε έρθει απ' τ'ό Πόρτσμουθ και σ' αυτό ο Νέλσον μιλούσε με άπειρη τρυφερότητα γιά τή μικρή 'Οράτια. Τ'ό τρίτο, τ'ό είχε στείλει απ' τή νέα του ναυαρχίδα, τή «Βίκτορη».

—'Εφυγε απ' τ'ό Πόρτσμουθ; ρώτησε ο Ουίλλιαμ.

Η Έμμα κούνησε άφηρημένα τ'ό κεφάλι ενώ ο νους της έτρεχε σ'ά λόγια που της έγραφε ο Νέλσον σ'ό τρίτο του γράμμα.

«... 'Όταν τά μάτια σου κοιτάζουν τ'ό άγαπημένο μας παιδί, να θυμάσαι όλα όσα θα έλεγα, άν ήμουν κ' εγώ κοντά σου... 'Η καρδιά μου ξεχειλίζει από εύγνωμοσύνη και άγάπη... 'Ο Θεός να σ' εύλογή και να σέ προστατεύη πάντοτε...».

Δάκρυα ανάδλυσαν σ'ά μάτια της Έμματος.

ΑΓΩΝ Π.Α.Ο. — ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
για το πρωτάθλημα των 'Αθηνών.

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ για το πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης παρουσιάζουν το ίδιο συναρπαστικό ενδιαφέρον με τους αγώνες των 'Αθηνών και του Πειραιώς. Χιλιάδες φιλάθλων παρακολουθούν τον περυσινόν αγώνα πρωτοποδοσφαιρικό πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης διεκδικούν οι ομάδες: 'Αρης, ΠΑΟΚ, Μακεδονικός, 'Απόλλων και Μελιτεύς.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ - ΕΘΝΙΚΟΥ, πρωτάθλημα Πειραιώς.

Ποιά είναι η δυναμικότης των ομάδων που διεκδικούν έφετος τα τοπικά ποδοσφαιρικά πρωταθλήματα στις 3 μεγάλες πόλεις

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ

ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ, ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Μονάχα στὰς 'Αθήνας 105 ποδοσφαιρικές ομάδες μετέχουν σὲ αγώνες πρωταθλημάτων χωρισμένες σὲ πέντε κατηγορίες

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ Πειραιώς κατά την ημέραν των ἐγκαινίων τοῦ μεγάλου σταδίου Καραϊσκάκη εἰς τὸ Νέον Φάληρον.

Νωρίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνο, οἱ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου ἐνίωσαν ἐφέτος τὴς συγκινήσεις, πού χαρίζουν οἱ αγώνες τοῦ πρωταθλήματος. Οἱ ομάδες τῶν 'Αθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἄρχισαν νὰ συναγωνίζονται ποιά θ' ἀναδειχθῇ καλύτερη, ποιά θὰ κερδίσῃ τὸν ἐπίζηλο τίτλο. 'Ακόμη εἶναι καὶ ἡ πρόκριση γιὰ τοὺς αγώνες τοῦ πρωταθλήματος 'Ελλάδος, στοὺς ὁποίους θὰ μετᾶσουν οἱ δύο πρώτες ομάδες ἀπὸ τὴς τρεῖς μεγάλες πόλεις.

Οἱ αγῶνες πρωταθλήματος, πού ἀποτελοῦν τὴ σημαντικώτερη ἀγωνιστικὴ ἐκδήλωση, συγκεντρώνουν τὸ γενικὴν ἐνδιαφέρον τῶν φιλάθλων. Οἱ περισσότερες ομάδες εἶναι κοντὰ σὲ ἀξία ἢ μιά μετὰ τὴν ἄλλη καὶ ὁ πῖναξ τῆς βαθμολογίας ἀλλάζει σχεδὸν κάθε Κυριακὴ, πρᾶγμα πού δημιουργεῖ μιά ὁμορφὴ ἀτμόσφαιρα συναγωνισμού.

Οἱ ομάδες πού θὰ διεκδικήσουν τὰ πρωταθλήματα σὲ τρεῖς μεγάλες πόλεις εἶναι οἱ ἑξῆς:

Στὰς 'Αθήνας: Παναθηναϊκός, 'Απόλλων, ΑΕΚ, Πανιώνιος, Φωστήρ, 'Αθηναϊκός, Αιγάλεω, 'Αστήρ. Στὸν Πειραιᾶ: 'Ολυμπιακός, 'Εθνικός, Προδευτικὴ, Πανελευσινιακός, 'Ατρόμητος,

Δόξα, 'Αρης, Φίλαθλοι Νίκαια. Στὴν Θεσσαλονικὴ: ΠΑΟΚ, 'Αρης, 'Ηρακλῆς, 'Απόλλων, Μακεδονικός, Μελιτεύς.

Τὸ ἐφετεινὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα 'Αθηνῶν εἶναι τὸ 12ο μεταπολεμικόν. Τὸ 1946 νικητρία εἶχε ἀναδειχθῇ ἡ ΑΕΚ ἔπειτα ἀπὸ σκληρὴ πάλη πρὸς τὸν 'Αστέρα. Τὸν ἐπόμενον χρόνον ἡ ΑΕΚ ξανά ἦταν νικητρία, μετὰ σθεναρῶτατο ἀντίπαλο, ὡς τὸν τελευταῖον αγῶνα, τὸν Πανιώνιο. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ τὴς δύο φορές ἡ ΑΕΚ ἰσοβάθησε μετὰ τὴς δεύτερης ομάδας καὶ κέρδισε τὸν τίτλο μονάχα μετὰ τὴν καλύτερη διαφορὰ τερμάτων πού ἐπέτυχε. Στὰ ἐπόμενα χρόνια κέρδισαν τὸν τίτλο, ὁ 'Απόλλων (1948), ὁ Παναθηναϊκός (1949), ἡ ΑΕΚ (1950), ὁ Πανιώνιος, (1951). 'Απὸ τότε γιὰ πέντε συνεχῆ χρόνια, ἡ ομάδα μετὰ τὸ «τριφύλλι», ὁ Παναθηναϊκός, πού ἔχει τοὺς περισσότερους ὁπαδούς στὴν πρωτεύουσα, κερδίζει τὸ πρωτάθλημα.

'Ο Παναθηναϊκός συγκεντρώνει τὴς περισσότερες πιθανότητες νὰ κερδίσῃ καὶ αὐτὸ τὸ χρόνο τὸν τίτλο, δηλαδὴ νὰ ἐπιτύχῃ μιά ἑκτὴ κατὰ σειρά νίκη. Παρουσιάζει ἄρτια ομάδα μετὰ μεγάλο

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ τοῦ Π.Α.Ο. παρελαύνουν κατὰ τὴν τελετὴν ἐνάρξεως τοῦ ἐφετεινοῦ πρωταθλήματος 'Αθηνῶν.

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ, Ο ΠΑΟ ΚΑΙ Ο ΠΑΟΚ,
ΦΑΒΟΡΙ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

αριθμό ικανών αναπληρωματικών και ένα καλό προπονητή, τον Γιουγκοσλάβο κ. Γκλί-σοβιτς, που παρουσίασε αξιόλογη εργασία.

Η ΑΕΚ άσφαλως θα αγωνισθεί καλύτερα από πέρυσι, που άρχισε την ποδοσφαιρική περίοδο με σειρά απογοητευτικών αγώνων. Η ΑΕΚ εξακολουθεί να στηρίζεται σε παλαιά στελέχη, χωρίς να επιτύχει μιά ανανέωση της ομάδας. Ο καλύτερός της ποδοσφαιριστής, ο Νεστορίδης, που προκάλεσε το θαυμασμό στο τελευταίο ταξίδι της ΑΕΚ στη Γαλλία, δεν θα μετάσχει και έφετος των αγώνων πρωταθλήματος. Ο αποκλεισμός του, για τη μεταγραφή του από τον Πανιώνιο, λήγει τον επόμενο χρόνο. Η ΑΕΚ, πάντως, θα προσπαθήσει να καταλάβει τη δεύτερη θέση και να επιτύχει την πρόκριση για τους αγώνες του πρωταθλήματος Έλλάδος.

Ο Απόλλων θα είναι ο σοβαρότερος αντίπαλος της ΑΕΚ για τη δεύτερη θέση του αθηναϊκού πρωταθλήματος. "Αν μάλιστα τα νέα στελέχη που απέκτησε κατορθώσουν να άφομοιωθούν με τα παλαιά και κυρίως αν ή γραμμή των μέσων παρουσιασθεί καλύτερη από πέρυσι, τότε η ομάδα της Ριζουπόλεως είναι ικανή να διεκδικήσει και αυτή την πρώτη θέση από τον Παναθηναϊκό.

Από τις άλλες ομάδες που διεκδικούν το πρωτάθλημα Αθηνών ξεχωρίζει ο Πανιώνιος. Έχει μιά καλή ομάδα, όπως έδειξε στον πρώτο του αγώνα εναντίον του Παναθηναϊκού. Από τους κυνηγούς του λείπει ή άποτελεσματικότης. "Αν ξεπεράσουν αυτή την αδυναμία τους, τότε θα γίνουν επικίνδυνοι για τους καλότερους. Ο Αθηναϊκός και ο Ασκήρ που ενίσχυσαν τις ομάδες τους με καινούργια καλά στελέχη, θα διεκδικήσουν με πείσμα τις τιμητικές θέσεις. Αντίθετα, ο Φωστήρ —που είχε παρουσιάσει ώραία.

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΚΥΠΕΛΛΟΥ πρωταθλήματος Πειραιώς—1956— από τον ύπουργό κ. Λεβαντή, στον άρχηγό του Όλυμπιακού Πειραιώς Ρωσίδα

εμφάνιση πέρυσι— και το Αιγάλεω δεν φαίνεται να είναι επικίνδυνοι έφετος.

Γενικά μπορούμε να πούμε ότι ο Παναθηναϊκός είναι φαβορί του έφετεινού αθηναϊκού πρωταθλήματος, άλλ' οι αγώνες, όπως συνέβη τον περασμένο χρόνο, προβλέπονται αμφίροποι και οι εκπλήξεις δεν θα λείψουν.

Στόν Πειραιά, ο Όλυμπιακός, που κέρδισε όλα τα μεταπολεμικά πρωταθλήματα, ένδεκα κατά σειρά, είναι και έφετος φαβορί. Ο «αίώνιος αντίπαλός» του, ο Έθνικός, άρχισε από πέρυσι να παρουσιάζεται επικίνδυνος και είναι ένδεχόμενο έφετος να αγωνισθεί ακόμη καλύτερα. Όπωςδήποτε ο Όλυμπιακός έχει πολλές ελπίδες να προσθέσει ένα 12ο τίτλο στη λαμπρή σειρά των επιτυχιών του, για μεγάλη χαρά των οπαδών του, που αναμφισβήτητα είναι οι περισσότεροι από κάθε άλλο ελληνικό αθλητικό σωματείο. Από το άλλο μέρος ο Έθνικός έχει πολλές πιθανότητες να εξασφαλίσει τη δεύτερη θέση και την πρόκριση για το εθνικό πρωτάθλημα.

Από τις άλλες πειραικές ομάδες, ή Προοδευτική είναι κάπως καλύτερη. Οι ομάδες αυτές θα άρχίσουν τους αγώνες τους με τη φιλοδοξία να καταλάβουν μιά από τις τιμητικές θέσεις και έπειτα θα καταλήξουν σε μιά προσπάθεια πώς να αποφύγουν την τελευταία θέση που θα τις οδηγήσει στους επικίνδυνους αγώνες διαβαθμίσεως.

Τα τρία τελευταία χρόνια ο ΠΑΟΚ κερδίζει το ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης. Έκείνο που είναι έντυπωσιακό στις νίκες αυτές του ΠΑΟΚ είναι το γεγονός ότι έπéτυχε να άποσπάσει το πρωτάθλημα τα χρόνια αυτά, χωρίς να χάσει κανένα από τα παιχνίδια που έδωσε.

Στα ένδεκα μεταπολεμικά χρόνια, το ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα της Θεσσαλονίκης κέρδισαν πέντε φορές ο ΠΑΟΚ (1948, 1950, 1954, 1955, 1956), τρεις φορές ο Άρης (1946, 1949, 1953), δύο φορές ο Ήρακλής (1951, 1952) και μιά φορά ο Μακεδονικός, (1947).

Ο ΠΑΟΚ δεν φαίνεται έφετος το ίδιο ισχυρός με τα προηγούμενα χρόνια. Ο Άρης παρουσιάζει άνοδο και είναι πιθανό να γίνει επικίνδυνος. Ακόμη και ο Ήρακλής μπορεί να παρουσιάσει εκπλήξεις, αλλά σε μικρότερη κλίμακα.

Μιά ομάδα που θα παίξει σημαντικό ρόλο στο έφετεινό πρωτάθλημα της Θεσσαλονίκης είναι ο Απόλλων. Άποτελείται από σκληρούς μάχητικούς ποδοσφαιριστές που είναι ικανοί να αγωνισθούν σαν ίσοι προς τους με τους παίκτες των τριών μεγάλων σωματείων, δηλαδή τους ποδοσφαιριστές του ΠΑΟΚ, του Άρεως και του Ήρακλέους.

Ο Μακεδονικός και ο Μελιτεός, που πρωτοεμφανίζεται στην πρώτη κατηγορία, δεν είναι σε θέση να διεκδικήσουν να άποφύγουν την τελευταία και τη διαβάθμιση.

Έτσι παρουσιάζεται ή κατάσταση στα τοπικά ποδοσφαιρικά πρωταθλήματα στις τρεις μεγάλες πόλεις κατά την άρχή των αγώνων. Άλλά οι αγώνες παρουσιάζουν πάντοτε άπρόοπτα, εκπλήξεις. Καί άκριβώς αυτές οι εκπλήξεις είναι εκείνες που δίνουν χωριστή γοητεία στα πρωταθλήματα και τραθούν τις μεγάλες μάχες στα γήπεδα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟ, κ. Μέρομηκας άπονέμει το Κύπελλο του πρωταθλήματος Αθηνών—1956— στον Φωτεινό, του Παναθηναϊκού Α.Ο.

Παράλληλα με τα τοπικά πρωταθλήματα στας Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκη άρχισαν τώρα και τα πρωταθλήματα στις άλλες πόλεις. Έπειτα γίνονται και οι αγώνες των άλλων κατηγοριών. Μονάχα στας Αθήνας θα δώσουν αγώνες πρωταθλήματος 105 ομάδες, χωρισμένες σε πέντε μικρότερες κατηγορίες.

Στις συνοικίες και στα προάστια κάθε Κυριακή πρωί και άπόγευμα σε γήπεδα μεγάλα και μικρά γίνονται παιχνίδια των μικρότερων κατηγοριών. Και τα μάς αυτά συγκεντρώνουν πολλούς και φανατικούς θεατές. Οι συναντήσεις αυτές συχνά παίρνουν τοπικό χαρακτήρα, όταν αγωνίζονται ομάδες που αντιπροσωπεύουν ολόκληρα προάστια ή συνοικίες, όπως ο Α.Ο. Κηφισιάς, ή Α.Ε. Χαλανδρίου, ή Α.Ε. Άμπελοκήπων, ο Γ.Σ. Άμαρουσίου, ο Α.Ο. Χολαργού, ο Α.Ο. Ζωγράφου ή ο Α.Ο. Ψυχικού. Τις ομάδες αυτές παρακολουθούν στις μετακινήσεις τους έκατοντάδες φίλαθλοι που με τον ένθουσιασμό τους, τις φωνές τους, δίνουν στους αγώνες μιά ξεχωριστή άτμόσφαιρα.

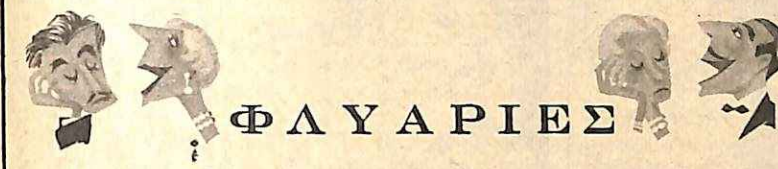
Για όλα αυτά τα μάς χρειάζονται διαιτηταί, έπόπται γραμμών, αντιπρόσωποι των τοπικών Ένώσεων, Ιατροί και άλλοι. Ένας ολόκληρος κόσμος που φροντίζει για την κανονική διεξαγωγή των πρωταθλημάτων.

Ο Όκτώβριος είναι ένας μήνας ποδοσφαιρικού άργασιού, γίνονται οι αγώνες πρωταθλήματος και άρχίζουν τα πρώτα μάς του Κυπέλλου Έλλάδος, όπου μετέχουν ποδοσφαιρικά σωματεία άνεξάρτητα από πόλη και κατηγορία. Πάνω από τριακόσιες ομάδες προβλέπεται ότι θα μετάσχουν στους έφετεινους αγώνες για το Κύπελλο Έλλάδος, όπου, έπειτα από σειρά προκριματικών, θα μείνουν μονάχα δύο που θα παίξουν το τελικό παιχνίδι, στας Αθήνας, τον Ιούλιο.

Οι αγώνες του Κυπέλλου Έλλάδος γίνονται με το σύστημα «νέκ - άουτ», δηλαδή κάθε ομάδα που χάνει ένα παιχνίδι άποκλείεται από τον επόμενο γύρο.

Όλοένα και περισσότεροι νέοι παίζουν ποδόσφαιρο στην Έλλάδα και ο άριθμός των θεατών συνεχώς αύξάνει. Άπό χρόνο σε χρόνο το ποδόσφαιρο γίνεται δημοφιλέστερο στη χώρα μας.

Έδω κι Έκει

Λεξιλόγιον της εποχής... Βιαστικοί, νευρικοί και ύβρισται οι άδηνγοί των ταξί στο Παοίσι, είναι γνωστοί για την ποικιλία και τον πλούτο των επιθέτων που μεταχειρίζονται. Τελευταίως δεν άσχολούνται παρά με τον Νασέρ και το Σουέζ. Στους δρόμους της Μητροπόλεως άκούγεται ειρηνική ή φωνή του ένός που λέγει στον άλλον, που κλείνει τον δρόμο: «Πιλότος άπό το Σουέζ είσαι;» ή «Δέν πάς να πουληθής στον Νασέρ!»... ή 'Η άλήθεια ξεπερνά την φαντασία... 'Η κ. Ραχήλ Λάνζ, έτών 53, άκουσε κάποιον περίεργο κρότο στο ύπόγειο του σπιτιού της. Κατέθηκε και είδε με φρίκη τον άνδρα της κρεμασμένο και ακόμη ζωντανό. Έτρεξε, τον άρπαξε από τα πόδια, τον ξεκρέμασε, γλίτωσε, έπεσε πίσω στα πλακάκια. Άποτέλεσμα: 'Ο κ. Μάρκ Λάνζ έσώθη και ζή αυτή την στιγμή και ή κ. Λάνζ άπέθανε... ή Κινηματογραφικά... 'Η 'Οντρέϊ Χέμπορν έτοιμάζεται να ζωντανέψει πρώτα τον 'Αετιδέα» του Ροστάν και έπειτα, περιέργως πώς, την μεγάλη, και πάντα έν ζωή, ράφτρα Σανέλ. Το πρώτο σενάριο θα άκολουθήσει το έργο του Ροστάν, και το δεύτερο το γράφει τώρα ο Ζαν Κοκτώ... ή Δώδεκα τόνοι ψώνια... Είς την Φραγκφούρτη, οι τρεις κόρες του Σουλτάνου Μωχαμέτ Μπέν Γιουσέφ του Μάρκου, ξεκίνησαν με συνοδεία 15 συντρόφων, άστυνομικών και φίλων και, για μιά ολόκληρη ήμέρα, έπισκέφθησαν όλα τα καταστήματα άγοράζοντας άσταμάτητα φορέματα, γούνες, διαμαντικά, ραδιόφωνα και όλα τα είδη καλλυντικών... Γέμισαν τρία «στέισον βάγκονς» άμεοικονικά. Και οι έμποροι δέν έχουν ακόμη συνέλθει από την χαρά τους... ή Εύφυη τιμωρία... 'Ο κ. Τζών Φλέμιγκ, χήρος, πάτερρας πέντε παιδιών και κάτοικος της πολιτείας του Μίτσιγκαν, τιμωρήθηκε από τον δικαστή Σ. Ρώδ εις την έξης ποινή: Θά κοιμηθεί επί ένα χρόνο στη φυλακή. Μέθυσος, τεμπέλης και σπάταλος ο Φλέμιγκ, ύποχρεώνεται με αυτό τον τρόπο κάθε πρωί να πηγαίνει στη δουλειά του, αλλά το βράδυ να γυρίσει να κοιμάται μέσα στην κλούβα, άλλως τον περιμένει καταστρεπτικό πρόστιμο... ή Άλλάζουν οι καιροί... «Το πετρέλαιο είναι ένα όρυκτο ύγρο, τελείως άχρηστο. Κολάει, μυρίζει άσχημα και δέν έχει ούτε μπουρέ να έχη καμμία χρησιμότητα. Άπό το λεξικό του περασμένου αιώνα της Ρωσικής Ακαδημίας του Πέτερσμπουργκ... ή Μέλλων έφευρέτης... 'Ο μικρός Άμερικανός είχε τασάσει τον πατέρα του να του κλέβει τα ψιλά από τον κουμπαρά του. Ένα βράδυ, πρίν κοιμηθεί, έλαβε την έξης εύφυστάτη πρόνοια: Γέμισε τον κουμπαρά του νερό και τον έκουψε μέσα στο ψυγείο. Το νερό, όταν θα πάγωνε, θα του εξησφάλιζε την περιουσία του... ή ή ή

ΣΤΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ έκθεση της Φραγκφούρτης παρουσίασαν αυτή την καινοτομία: Μιά συνοδός, έφοδιασμένη με ειδική συσκευή άσυρμού, βρίσκειτα σε συνεχή έπικοινωνία με την εταιρία της και δίνει κάθε πληροφορία για άερομολόγια και εισιτήρια στους πελάτες.

● **Ο ΝΤΥΚΡΕΤΟΝ** έπληξε να κλείσει θέσεις για μιά πρεμιέρα. —Ε, έσύ έκεί κάτω! του φωνάζει ένας άστυνομικός. Δέν μπορείς να σταθής στην ούρα, όπως όλος ο κόσμος; Γιατί νομίζεις πως ύπάρχει αυτό το σκοινί; —Ενύμizia, άπάντησε ο Ντυκρετόν, ότι το βάλαμε για να μη πέφτουν οι άνθρωποι όταν βλέπουν τις τιμές των εισιτηρίων.

● **Ο ΠΕΛΑΤΗΣ** καθόταν στο τραπέζι του έστιατορίου και παράγγειλε σπαράγκια με ζαμπόν. Καθώς ο ιδιοκτήτης του έστιατορίου ήταν λιγάκι δαρκήκος, έπλησισε πολύ κοντά στο τραπέζι και ρώτησε τον πελάτη τί έπιθμεί. 'Ο πελάτης έπανέλαβε την παραγγελία. 'Ο διευθυντής, που δέν είχε άκούσει ούτε αυτή την φορά, έπλησισε ακόμη περισσότερο και έκαμε με το χέρι του χωνί πίσω από το αυτί του. 'Ο πελάτης έφώναξε: —Σπαράγκια με ζαμπόν!

● **Ο ΙΔΙΟΚΤΗΣ** εσώκωσε τους ώμους. Δέν είχε άκούσει τίποτε. Τότε, ένας άλλος πελάτης που είχε παρακολουθήσει την σκηνή, έφώναξε με δλη του την δύναμη: —Φέρετε στον κύριο σπαράγκια με ζαμπόν.

● **Ο ΕΣΤΙΑΤΩΡ** τον κοίταξε με άπορία και κατόπιν τού έπαι: —Τί τρόπος είν' αυτός; Έσεις θα πητε στους πελάτες μου τί να φάνε;

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ Κλίφτον Γουέμπ και ή 'Ιταλίδα σπαρ Σοφία Λώρεν, σε μιά στιγμή έκδηλώσεως άμοιβαίας συμπαιθείας.

● **Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ** ένός συμβολαιογράφου τα είχε κάνει θάλασσα. Έπέστρεψε στο σπίτι του πολύ άργα και όταν έγυμνασε αισθανόταν τρομερό πονοκέφαλο και ότι ήταν 10 πασαμένες. Έτρεπε να είχε πάει στο γραφείο του προ πολλής ώρας... Έσπευσε προς το τηλέφωνο, έπληξε τον αριθμό του ποισταμένου του και άρχισε να του διαγίγεται μιά μακρά ιστορία περί πονοκεφάλου, περί πυρετού, περί ρίγους κλπ., και ότι εκείνη την ήμέρα δέν θα μπορούσε να πάη στο γραφείο.

—Μη σκοτίζεσαι, του άπάντησε ο συμβολαιογράφος. Να μείνης στο κρεβάτι και να κινής τα γατροσόφια σου για νάσαι αύριο καλά. Δέν ύπάρχει λόγος νάρθης σήμερα. Είναι Κυριακή...

● **ΤΟ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟ** ζευγάρι έφθασε σε ένα μικρό ξενοδοχείο της Κοτ ντ' Άλύο. Άλλά ο νεαρός σύζυγος, θέλοντας να άποφύγει τις άδιακρισίες των άλλων ένοίκων του ξενοδοχείου, έδωσε ένα καλό πούριμουαρ στη νεαρή καμαριέρα και την παρεκάλεσε να μην πη σε κανέναν ότι ήταν νιοπαντροί και έκαναν τό ταξίδι του μέλιτος.

Πρωί—πρωί, μιά γρηά που καθόταν στο διπλανό δωμάτιο, ρώτησε τη νεαρή καμαριέρα: —Στο διπλανό δωμάτιο κάθισε ένα νιοπαντρο ζευγάρι που κάνει τό γαμήλιο ταξίδι. Δέν είν' έτσι; Και ή καμαριέρα που θυμήθηκε τις ύποχρεώσεις που είχε αναλάβει, άπάντησε: —Όχι, κυρία. Μόλις γνωρίζονται!...

● —ΜΑΛΙΣΤΑ, λέει ο μεγάλος, ο πολύ μεγάλος τραγουδιστής, Έδω και δέκα χρόνια είμαι άσφαλώςμένος εναντίον άπαλείας της φωνής μου, για δέκα έκτατομύρια.

—Μπά; Και γιατί δέν σε άποζημιώνει ή εταιρία;

● **ΜΙΑ ΜΕΡΑ** ο Καρούζο έδωσε ένα ρεσιτάλ σε μιά μικρή άμερικανική πόλη. Μαζί με όλα τα άλλα τραγούδια, είχε στο πρόγραμμά του και τον «Σιδηρουργό» του Μπράμς. Λίγο πρίν από το ρεσιτάλ, κάποιος έζήτησε να έδιδηρουργός σ' αυτή την πόλη και σάς δινω δέκα δολάρια για να πητε ότι φκίανω επίσης και κλειδαριές.

—Είδα στο πρόγραμμα, είπε ο άγνωστος, ότι θα τραγουδήσετε το τραγούδι του σιδηρουργού. Έγώ είμαι ο σιδηρουργός σ' αυτή την πόλη και σας δινω δέκα δολάρια για να πητε ότι φκίανω επίσης και κλειδαριές.

● —Σ' ΑΓΑΠΗ, άγάπη μου. Πές μου αν θα με παντρευής. Βέβαια, δέν είμαι τόσο πλούσιος σαν τον Μπόμπ Σμίλιγκ —δέν έχω αυτοκίνητο, κούρσας και ο πατέρας μου δέν έχει χρυσωχείο όπως ο δικός του. Άλλά σ' άγαπώ, άγαπημένη μου. Σ' άγαπώ...

—Κ' εγώ σ' άγαπώ, άπάντησε ή νέα. Άλλά, για καλό και για κακό, δώσε μου την διέυθυνση αυτού του Μπόμπ.

Pin Kίρμπυ

● ΣΕ ΜΙΑ πολύ μικρή νοτιο-αμερικανική δημοκρατία, δύο νε-αροί περνούν από το Συμβού-λιο 'Επιλογής για να κατατα-χθούν στο ναυτικό.

—Έρεϊς να κολυμπάς; ρω-τά ο αξιωματικός των πρώτο νεορό.

Τότε αυτός γύρισε προς τον σύντροφό του και του λέει: —Τά βλέπεις; Δεν έχουν κα-ράβια!...

● ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ο συνθέτης Πώλ Ντυράν εδίαβασε σε μία παρι-ζιάνικη εφημερίδα την αγγελία της κηδείας του.

—Αρκετά ταραγμένος, έπηρε το τηλέφωνο και έκλεισε τον διευθυντή.

—Διάβασες...

—Βεβαίως, εδίαβασα, απάν-τησε ο διευθυντής. 'Αλλά τότε πές μου, πούθε τηλεφώνεις;

Η γεροντοκόρη

και τα 27 κουνέλια

Μια γεροντοκόρη 51 ετών, η δεσποι-νίς Μαρία Μ., ζούσε επί χρόνια στο Παρίσι σ' ένα δωμάτιο μαζί με 27 κου-νέλια! Κομψοτυμμένη, χαμογελαστή, έβγαζε περίπατο πρωί και βράδυ ένα από τους χαριτωμένους συντρόφους της, κρατώντας τον από ένα λουρί. Κανείς δεν άπορούσε. "Ήξεραν όλοι την άκακη μανία της γεροντοκόρης και, στο δρόμο, οι περαστικοί χάριδαν το τρωκτικό.

Η κατάσταση αυτή θα συνεχιζόταν αν δεν έμπαιναν στη μέση οι αστυφύ-λακες της συνοικίας, που πρόσεξαν με κατάπληξη ότι η έκκεντρική γεροντο-κόρη άλλαζε κάθε μέρα κουνέλι. 'Ο «Ζα-νών» το πρωί ήταν άσπρος, το βράδυ γκριζός και την άλλη μέρα ποικιλό-στικτος. "Η η δεσποινίς Μαρία ήταν ταχυδακτυλουργός, η έκανε έμπόριο, (άπαγορευμένο από το νόμο) κουνελι-ών. Οι περίεργοι αστυνομικοί θέλησαν να το εξακριβώσουν. Παρακάλεσαν τη δεσποινίδα να τους δείξει τα χαρτιά της και να τους οδηγήσει στο σπίτι της.

Μια χαρακτηριστική μυρωδιά κουνε-λοφωλιάς, δυο μυτερά αυτιά, έπειτα άλλα μυτερά αυτιά τους υποδέχθηκαν. Τά όργανα της τάξεως, με το μολύδι στο χέρι, εξακρίβωσαν ότι 27 κουνέ-λια ζούσαν στο μικροσκοπικό δωμάτιο της άγαθής γεροντοκόρης.

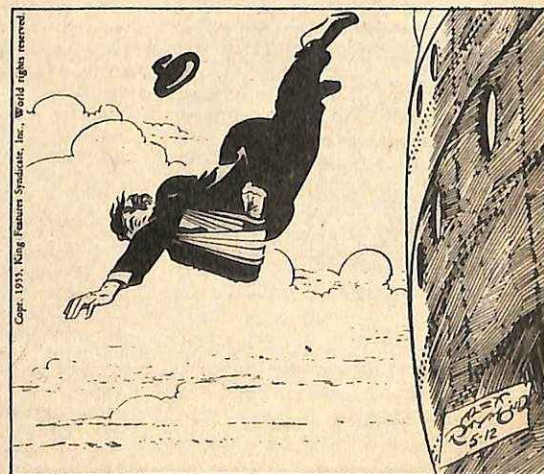
—Τά μεγαλώνω έπειδή τά αγαπώ, δικαιολογήθηκε η δεσποινίς Μαρία, δεν τά πουλώ. Τά περιποιούμαι, τά τάζω και τό βράδυ κουνελιάζω μαζί τους. Χωρίς τά κουνέλια μου θα ήμουνα μό-νη κ' έρημη...

Ασυγκίνητοι οι αστυφύλακες έρευνή-σαν τό παρελθόν της. Είχε βγή μόλις πριν από λίγους μήνες από μία ψυχι-ατρική κλινική, όπου και υποχρεώθηκε να ξαναγύρισε. Και τά 27 κουνέλια, οι σύντροφοί της, ώδηγήθηκαν —γραφει-οκρατικώς— σ' ένα κουνελοτροφείο.

Ο ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΚΑΜΠΕΛΛ, έτοιμά-ζεται για νέα προσπάθεια καταρρί-ψως του παγκοσμίου ρεκόρ ταχύ-τητας δενζινκάτου. Ποίν από την προσπάθεια, βυθίστηκε ο 'ίδιος και εξέτασε την θαλάσσια περιοχή όπου έγινε η δοκιμή για ένα νέο ρεκόρ. 'Ο Ντόναλντ είναι γιος του Μόλ-κολμ Κάμπελλ, παγκοσμίου άσσου στους αγώνες δενζινκάτου, που σκοτώθηκε σε μία προσπάθεια κα-ταρρίψως του ρεκόρ ταχύτητας.

Pin Kίρμπυ

...θα ήταν ίσως απλούστερη, αν δεν υπήρχαν τά δυο φύλα, μά αυτό δεν σημαίνει πώς θα ήταν έξ ίσου όραία.

● Γιατί, στο βάθος, είναι. Γκρινιάζουμε οι άρρενες, μονολογού-με, μουνμουρίζουμε, και εύθαρσώς πορευόμεθα εκάστοτε προς τόν άναπόφευκτο Ζυγό. Άναμονές, σκηές, συγκρούσεις, άνακωχές, δη-λώσεις, —«ποιά γυναίκα θα έμενε σύζυγος αν μπορούσε με κάποιαν εύκολία να γίνη χήρα;»— και όταν όλα τά άλλα πάνε κάπως καλύτερα, ή άλ-λη εκείνη σπουδαία εφεύρεσις, ή Ζήλεια! Και πή-ρε κάποτε τό νυστέρι του εκείνος ο μεγάλος και μελαγχολικός άνατόμος του «Χαμένου Καιρού», ο Μαρσέλ Προύστ, και προσπάθησε να φθάση ως τά τρίςαθα, να βρή την ουσία της. Κ' ήρθε και τώ-ρα ο Τζέρο Βάλντ, της «Φόξ» (ο άνθρωπος που λανσάρησε την Μαϊρίλυν Μονρόε) και πάει να κά-νη την «Αγάπη του Σουάν» ταινία! Θα είναι έν-διαφέρουσα, — δεν μπορεί. 'Η ζηλοτυπία είναι έμφυτη στόν ανθρώ-πινο χαρακτήρα, και είμαι περίεργος ποιάν ήθοσιό θα βρή ο Τζέρο Βάλντ για να την ένσαρκώση την γυναικεία της έκφανση. Κείνο τό σπίθισμα στο μάτι, κείνο τό κρυφό δάγκωμα του κάτω χείλους, κείνη ή γοργή άνασσεμία, —καλή μου φίλη, μη ντρεπόμα-στε. Υπάρχουν και τά αντίστοιχα, από την δική μας την πλευρά...

● 'Οκτώβριος, πλέον, και πώς να μη συλλογισθή κανείς εκείνα τά νέα παιδιά, τους πρωτοετείς των «Ανωτάτων» σχολών μας, που θα γνωρίσουν όλην την κακομοιριά του περιβάλλοντος, μέσα στο όποιον καλούνται να σπουδάσουν; Την άβλιότητα της Πανεπιστη-μιακής των Λέσχης, την σκοτεινιά και την μιζέρια και, ένιοτε, την άκαθαρσία των «σχολών», με τά γυμνά λαμπρόνια τους, την έλ-λειψη στους τοίχους έσω και μιάς χαλκογραφίας, έσω και μιάς ζωγραφιάς, τους καπνούς των καφενείων γύρω στην όδο Σόλωνος, μοναδικό φτηνό καταφύγιο για τους άρσενικούς. Για τά κορίτσια μας, υπάρχει, εύτυχώς, πλέον, ή Λέσχη της «Χ.Ε.Ν.». Λαμπρή, λαμπρότατη παρένθεση, —τιμή και σ' αυτούς που την ίδρύσανε και σ' αυτούς και αυτές που την διευθύνουν...

● Σπινθηροβολεί και πάλιν, στα κεντρικά μπάρ, τό πνεύμα του γνωστού ευπατρίδου των 'Ιονίων, θεατρικού συγγραφέως, λογο-τέχνου και «κωξέρ» εκ των όλίγων. Από τά τελευταία: ο διάλογός του με τόν καθρέφτη του. «Σαραντασκώτ», τόν ικετεύω — λέει — κάθε πρωί, μπας και τόν πείσω. «Πενήντα δύο!!!», άπαντά εκεί-νος, άμείλικτος. «Σαρανταενέα...», τόν παρακαλώ, μήπως και έν-δωξη. «Πενήντα δύο», άπαντά ο καθρέπτης, άμετάπειστος. «Πενή-να...», προσφέρω ως τελευταία προσφορά. «Πενήντα δύο», άπαντά ο καθρέπτης, άμετάπειστος. Τί να κάνω; Ν' αρχίζω να σπάω κα-θρέπτες;»

● 'Οκτώβριος, —και συλλογίζουμαι πώς με τό κλίμα που γενικά επικρατεί πάλι, στα περισσότερα από τά σπιτικά, θα βασιλεύουν ή άνησυχία και ή κατήφεια. Και θα γυρίζουν, από τό σχολείο, τά παιδιά και θα βρίσκουν πάλι μούτρα κατεδασμένα, σκιασμένα ά-πό τά νέφη των λογαριασμών. «Nivinus in posteris», λέει ο Γιού-στους Λίτσιους, (ίσως άνέφεραν συνήθως τόν Γίεστ Λίπς), «ζούμε χάριν των μεταγενεστέρων». Αύτοί, οι έπίγονοι, είναι ο μόνος μας τρόπος κατανικήσεως του Θανάτου, αύτοί είναι ουσιαστικά ο Σκο-πός της Ζωής. Κι όμως δεν φαντάζουμαι χώρα όπου τά παιδιά θα βρίσκονται σε τόσο μειονεκτική θέση όσο τά 'Ελληνόπουλα, όπου οι δρόμοι συνήθως είναι οι μόνοι τόποι που έχουν για να παίζουν και όπου ακόμα και ή μελέτη τους γίνεται συχνά ή μέσα σε θορύβους άντεγκλήσεων και οικογενειακών σκηών, ή φιλικών έπι-σκέψεων. Όσες και αν είναι οι έγνοιες των μεγαλυτέρων, τά παι-διά έχουν άπόλυτο δικαίωμα σ' ένα χαμόγελο, σε μία χαρά, στην δυνατότητα ν' άναπτυχθούν μέσα σ' ένα άπολύτως υγιές περιβάλ-λον, χωρίς τόν κίνδυνο ψυχικών τραυμάτων που υπάρχει φόβος να διατηρήσουν σ' όλη τους τη ζωή. Τά γράφω αυτά έξ άφορμής κά-ποιου καυγά που μαίνεται στο άντικρινό τό σπίτι, και φαίνεται ήδη, στο παράθυρο, μία κλαμένη παιδική μορφή. Υπάρχουν πται-σματα, υπάρχουν κακουργήματα στον Ποινικό μας Κώδικα. Ποιός νομικός ποτέ θα καθορίσει τό βαθμό του άδικήματος που συντελεί-ται κάθε ώρα, κάθε μέρα, σε τόσα και τόσα σπιτικά, χωρίς κανέ-νας Νόμος και κανένας Δικαστής να έπεμβαίνει;

Index

● ΣΤΟ ΣΙΓΚ-ΣΙΓΚ, ο διευθυντής των φυλακών επισκέπτεται τους φυλακισμέ-νους

—Αύριο, λέει στον φυλακισμένο 22. 222, ο κυβερνήτης της πολιτείας θά επισκεφθή τό κελλί σου.

—'Αδύνατον! έφώναξε ο 22.222. 'Ε-πί τέλους, τόν πιάσανε;

● —ΤΙ; έφώναξε έκνευρισμένος ο διευθυντής που έπιασε τόν λο-γιστή του να κοιμάται επάνω στα έδιόδια του. Κοιμάστε την ώρα της δουλειάς; —Για λίγα λεπτά μόνον, ά-πάντησε ο λογιστής. Και άμέ-σως επρόσθεσε: 'Αλλά όνειρευ-όμουν τις δουλειές σας!

ΜΕΓΑΛΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΚΟΣΜΙΚΗ ΠΡΕΜΙΕΡΑ, στις 'Αθήνας, ήταν ή πρώτη εμφάνιση του «'Αμερικαν Μπάλλετ Θήατερ». Μεταξύ των παρευ-ρεθέντων ήσαν ο σκηνοθέτης Νεγκουλέσκο, ή σύζυγός του και ή Λώρεν.

ΤΟ Σταυρόλεξο ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

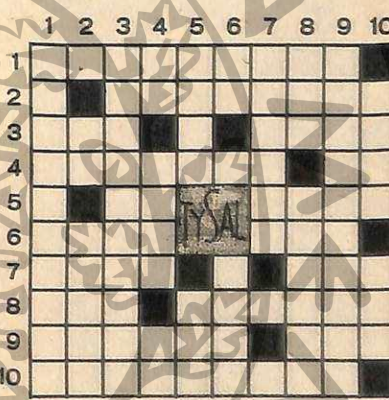
(Γενία 'Ελ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.

1. «Τό ποτάμι κάθε μέρα... δεν κα-τεβάξει» (παροιμ.)
2. Συνδέεται από έγχορδα όργα-να... και ώραιο φεγγάρι (δημ.)
3. 'Η σύζυγος εις τόν Όμηρον (άντιστρ.) — Συνορεύει με τό 'Ισάκ (άντιστρ.)
4. Χρονικών επίρρημα έν τη έννοία του τάχιστα — Παρακεινών
5. Νομός της Γαλλίας ή νότα άντι-στράως — Βουνό της 'Ελλάδας.
6. Θα τό βρήτε... «κατόπι» — 'Ο-ροσ τοῦ τένις (δ.ν.)
7. Α' γυμνία θα — Με την γενικήν ένός άθλου σημαίνει 'δραστή-ριος.
8. Καύσιμος ύλη — Γνωστή ρουμα-νική πόλις
9. «...όμοίος άει πελάζει» λέγει μία άρχαία παροιμία — Συναίνει
10. Τό σύνθετον επώνυμον ένός επι-φανούς Γάλλου κοινωνιολόγου και συγγραφέως (1760—1825)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Όνομα δύο συνοικιών των αρχαι-ών 'Αθηνών
2. Διφθόγγος — Δρόμος ίσιος, όμα-λος (δημ.)
3. 'Υπάρχουν και τέτλιο σύδεσμοι εις την γλώσσαν μας.
4. 'Αρθρον — Χρονική περίοδος (γ.ν.) — Παραπόταμος του Δου-νάβου

5. Κυνηματογράφος των 'Αθηνών — 'Αγανιάδης! έρτζιανή ψεκωπή.
6. 'Αρθρον — Δοτ. πληθ. μιάς φορίστου άντωνυμίας
7. 'Ακρον του άρότρου (καθαρ.)
8. Ποταμός της 'Ελβετίας άντι-στράως — Γνωστή 'Ισπανία
9. Φορτική θέασης, άνάλογος προς την 'Αρτέμιδα (αιγ.)
10. 'Ηρώς της «'Ευφοπούλας» του Παπαδιαμάντη — Συμπλ. σύν-δεσμος.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ΕΙΝΑΙ ΑΣΕΜΝΟ ΤΟ γυμνό; 'Η Σύντ Τσαρίς δεν συμφωνεί: «Στην τελευταία ταινία μου, λέει, «Πάντα ο καιρός είναι καλός», που παίζω μαζί με τους Τζην Κέλλυ, Ντάν Νταϊήλι, Ντόλορες Γκρέϋ και Μάικλ Κίντ, εμφανίζομαι σ' ένα-δυό σημεία γυμνή. Φυσικά, δεν με παίρνει ολόκληρη ο φακός. Άλλά, γυμνή, νιώθω πιο άνετα. Έκείνο που μ' ενοχλεί είναι το ήμίγυμνο. Δεν άμφιβάλλω καθόλου ότι είναι αρκετά άσεμνο...» Έχουν ακουσθή ένα σωρό ανδρικές απόψεις γι' αυτό το θέμα. Δεν θάταν άσχημο να λάβουμε υπ' όψη μας και μία γυναικεία.

Γυμνό ή ήμίγυμνο;

ΕΙΝΑΙ ΑΣΕΜΝΟ ΤΟ γυμνό; 'Η Ντόρις Ντέϋ, ή τσαχπίνια «στάρλετ» της Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, διστάζει: «Στο «Αγάπα με ή άφσέ με», λέει, την ταινία που έγύρισα πριν από λίγο καιρό με τους Τζέιμς Κάγκνεϋ και Κάμερον Μίτσελ, μου στάθηκε αδύνατο να παρουσιάσω γυμνή. Το ήμίγυμνο λένε, είναι προκλητικότερο —πιο άσεμνο. Ίσως. Άλλά συμβιβάζεται με τη γυναικεία νοοτροπία...» Συμπέρασμα φυσικά δεν πρόκειται να δώσουμε έμεις. Φαντασθήτε δίπλα σ' αυτά τα ωραία κορίτσια την Άφροδίτη και κάντε τον λογαριασμό σας...

ΕΝΑ ΣΩΡΟ ΜΥΘΟΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΟΛΥΘΡΥΛΗΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Τί είναι καί τί δέν είναι ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟ

ΚΑΜΜΙΑ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ • Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΟ ΕΜΒΡΥΟ • ΤΑ ΕΠΙΚΤΗΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΕΙΤΑΙ Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΔΙΑΘΕΣΗ • Ο ΓΑΜΟΣ ΜΕΤΑΔΙΔΩΝΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

Εδω και λίγα χρόνια, μία μητέρα σκοτώθηκε και σκότωσε και τα δυο παιδιά της «έπειδη κληρονόμησαν απ' την οικογένειά της κακό αίμα, που θα τα καταστρέψει». Σ' ένα σημείωμά της, εξηγούσε πως ή ίδια είχε πάθει τελευταία μία νευρική κρίση, ο παππούς της ήταν τρελλός, κ' ένας απ' τους θεούς της ήταν έγκληματίας και μέθυσο.

Άλλά ή επιστημονική έρευνα απέδειξε πως τα παιδιά της ήταν αδύνατο να πάρουν τόσα περίπλοκα χαρακτηριστικά απ' αυτήν και μόνο. «Όπως τα περισσότερα κληρονομικά ελαττώματα, έτσι κι αυτά έπρεπε να κληρονομηθούν κι από τους δυο γονείς. Έπειδη όμως ούτε ο άνδρας της, ούτε ή οικογένεια του άνδρος της παρουσίαζαν τέτοια κληρονομικά στίγματα, δεν υπήρχαν παρά ελάχιστες πιθανότητες να κληρονομηθούν στα παιδιά.

Αυτού του είδους οι άβάσιμοι φόβοι είναι συνηθέστατοι. Άπ' την άλλη όμως μεριά έχουν σημειωθεί τραγωδίες έπειδη μερικές άρρώστιες, που είναι κληρονομικές, δεν αναγνωρίζονται ως τέτιες.

Ή γενετική επιστήμη — ή επιστήμη της κληρονομικότητας — είναι αρκετά περίπλοκη, αλλά θα εξετάσουμε εδώ μερικές απ' τις συνηθέστερες παρεξηγήσεις που σχετίζονται μ' αυτήν.

Πρώτα - πρώτα, πρέπει να ξέρουμε πως το παιδί κληρονομεί μόνο εκείνο που του μεταβιβάζεται απ' τους γόνους — τους κληρονομικούς παράγοντες του πατρικού σπερματοζωαρίου και του μητρικού ωαρίου. Αυτοί οι γόνοι είναι άπειροελάχιστα μόρια ζωντανής ύλης, διατεταγμένα σά χάνδρες σέ χαριστές σειρές, που λέγονται χρωμοσώματα.

Όσες άρρώστιες ή φυσικά ελαττώματα δεν επηρεάζουν τους γόνους, δεν μπορούν ποτέ να κληρονομηθούν απ' το παιδί. Ή παραγνώριση αυτής της άπλης

αλήθειας ώδήγησε σέ άναρ.θμητες παρεξηγήσεις.

Το μεγάλο δράμα του Ίψεν «Βρυκόλακες» στηρίζεται στην υπόθεση πως ή σύφιλη είναι κληρονομική. Σήμερα ή έπιστήμη έχει άποδείξει πως καμιά μετοδοτική άρρώστια δεν είναι κληρονομική. Τα μικρόβια δεν μεταβιβάζονται με τους γόνους. Ο μόνος τρόπος να γεννηθή ένα παιδί με μολυσματική νόσο είναι να μολυνθή απ' αυτήν απ' τη μητέρα του κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης ή κατά τον τοκετό.

ΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

Ή μορφωμένη μητέρα γνωρίζει έπίσης σήμερα πως οι έξω-τελικές επιδράσεις κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης δεν έχουν καμιά ενέργεια πάνω στο έμβρυο. Ο φόβος ενός ζώου δεν «στιγματίζει» το παιδί, όπως κ' ή ακρόαση καλής μουσικής δεν το προικίζει με μουσικό ταλέντο.

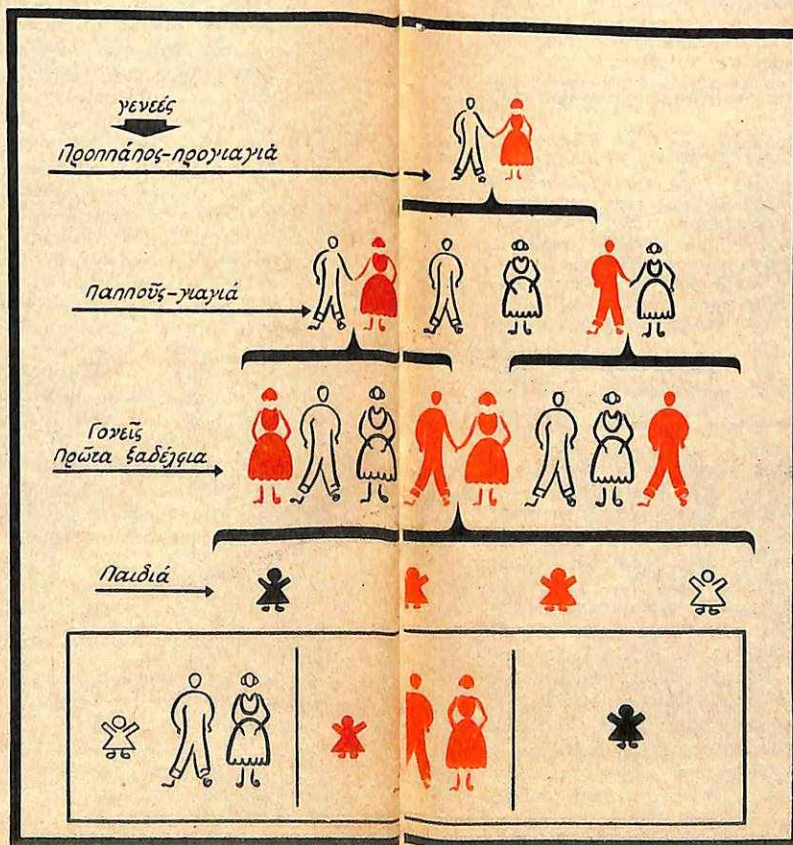
Το παιδί δεν κληρονομεί έπίσης τα έπικτήτα σωματικά ή πνευματικά ελαττώματα των γονέων του, που αναπτύχθηκαν απ' την κακή ζωή, τις κακές συνήθειες ή τα άτυχήματα. Πολύ συ-

χνά, οι άνωμαλίες που παρατηρούνται σέ πολλές γενεές μιάς οικογενείας ή ευρύτερης ομάδος όφειλονται στο γεγονός ότι έξακολούθησε να ύπάρχη το κακό περιβάλλον.

Ένας άλλος μύθος είναι ή ιδέα πως ώρισμένα έντονα ψυχικά χαρακτηριστικά ενός προγόνου μπορούν να κληρονομηθούν απ' τους άπογόνους του — και συγκεκριμένα ή... έγκληματική προδιάθεση. Δεν ύπάρχει «κακός» (ήθικός) σπόρος, κι αν παρατηρήται κάτι τέτοιο πολλές φορές σέ μία οικογένεια, φταίει το περιβάλλον ή οι συμπτώσεις.

ΤΟ «ΑΝΩΤΕΡΟ» ΑΙΜΑ

Ανόητος είναι έπίσης ο μύθος πως ύπάρχει «άνωτερο» ή «κατώτερο» αίμα στις φλέβες ενός ανθρώπου. Το αίμα δεν μεταφέρει κληρονομικά χαρακτηριστικά. Άκόμα και της μητέρας το αίμα δεν έχει καμιά σχέση με το αίμα των παιδιών. Το παιδί κατασκευάζει δικό του αίμα, και γι' αυτό μπορεί να έχει διαφορετικό τύπο αίματος απ' της μητέρας του, όπως έχει συχνότατα και διαφορετικό χρώμα ματιών

ΜΙΑ ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ που δείχνει τί συμβαίνει όταν παντρεύονται πρώτα ξαδέλφια. Τα λευκά σχέδια παριστούν τα κανονικά άτομα. Τα γκρι είναι οι φορείς ύπολινθανουσών κληρονομικών άσθενειών. Καί τα κόκκινα είναι άποτέλεσμα βεβαρημένων γονέων.

Ένας άλλος μύθος, που έχει όμως κ' ένα ποσοστό αλήθειας, είναι ή αντίληψη πως ο γάμος μεταξύ έξαδέλφων ώδηγεί στη γέννηση ελαττωματικών παιδιών. Έπειδη μερικοί έξαδελφοί έχουν τους ίδιους προγόνους, πολλοί απ' τους γόνους τους είναι ίδιοι (στα πρώτα ξαδέλφια, σχεδόν 1 γόνος στους όχτώ). Έτσι, αν μερικοί απ' τους γόνους αυτούς είναι ελαττωματικοί, ύπάρχει μεγαλύτερη πιθανότητα να θγη θλαμμένο το παιδί των πρώτων έξαδέλφων.

Αν, όμως, ή οικογένεια των ξαδέλφων είναι σχετικά ύγιής, ο κίνδυνος ν' άποκτήσουν άρρωστα παιδιά είναι μικρός. Αν μάλιστα ή οικογένεια τους διακρινόταν γιά την εξυπνάδα, τα ταλέντα και τους χαρακτήρες της, τα παιδιά έχουν πολλές πιθανότητες να γίνουν άνώτερα απ' το μέσο όρο.

Ο γάμος δεύτερων έξαδέλφων είναι πολύ λιγώτερο επικίνδυνος, γιάτι μόνο 1 στους 32 γόνους είναι ίδιοι. Στους τρίτους έξαδελφους, ή άναλογία όμοίων γόνων είναι 1 : 128.

ΠΟΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΕΣ

Πάντως, μερικές άρρώστιες που δεν προκαλούνται από μικρόβια μπορεί να είναι κληρονομικές. Σ' αυτές περιλαμβάνονται ο διαβήτης, ένα μεγάλο ποσοστό διανοητικών άσθενειών και μερικοί τύποι άσθενειών του αίματος. Έπίσης μερικές σπάνιες περιπτώσεις τυφλότητας, κωφότητας, νευρικών και μυϊκών άνωμαλιών, δερματικών άσθενειών και άνωμαλιών του σκελετού και των χεριών. Κληρονομική είναι έπίσης ή προδιάθεση στη σχιζοφρένια και στη μανιακοκαταθλιπτική ψύχωση. Στον καρκίνο ύπάρχει ακόμα άβεβαιότητα, αλλά φαίνεται ότι σέ μερικές πολύ σπάνιες περιπτώσεις καρκίνου, ο κληρονομικός παράγων παίζει κάποιο ρόλο.

Με άλλα λόγια, ή μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων κληρονομεί κάθε δυνατότητα να είναι ύγιής, ίκανή κ' έφωδιασμένη με καλό χαρακτήρα. Στην προσπάθεια της κοινωνίας και του ατόμου άπόκειται να μη μετατραπή αυτή ή ευνόικη προδιάθεση των γόνων σέ άρρώστια και σέ δυστυχία...

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ άποκαλύπτει τον χαρακτήρα και τις διαθέσεις μας. Άριστερά: Ψυχική και σωματική κόυραση. Δεξιά: Όμφαλοσκοπία!

Η ΑΝΩΡΙΜΟΤΗΣ και ή άπειρία διαγράφονται στα πόδια της (άριστερά). Ή άλλη; Ένα κορίτσι με διπλή προσωπικότητα — μάλλον όνειροπαρμένο.

Προέξτε Πως Κάθεστε!

Μήπως ανήκετε στην κατηγορία των κοριτσιών που κάθονται με άνοιχτά πόδια; Μή στενοχωρήσθε: Τα είκοσι τοίς έκατό των κοριτσιών έχουν αυτή τη συνήθεια. Ξέρετε όμως ότι κάθε φορά που κάθεσθε άφηνετε να φανή... το ύποσυνείδητό σας; Όταν στο μέλλον ήθετε έναν άντρα να σας λοξοκοιτάξη ή όταν ό προϊστάμενός σας σας ρίχνει μία φευγαλέα ματιά, μή νομίζετε ότι έτοιμάζεται να σας καλέση σέ δείπνο. Μπορεί να θέλη να διαπιστώση τον χαρακτήρα σας. Κ' ένα από τα κλειδιά γιά να άποκρυπτογραφήση κανείς ένα χαρακτήρα —αν θέλετε το πιστεύετε— είναι ή στάση των ποδιών.

Ή έπιπολαιότητα, ή τεμπελιά, ή άσέβεια, ή άπειθαρχία, αλλά κ' ή άυτοπεποίθηση, ή ειλικρίνεια, ή ζωρότητα κ' ή όνμελία μπορούν να ύποκρύπτονται σέ μίαν... άσέμνη στάση. Έπειδη όμως αυτός που σας παρατηρεί είναι μάλλον προδιατεθειμένος ν' ανακαλύψη ελαττώματα αντί προτερημάτων, το φρόνιμο είναι να κάθεσθε φρόνιμα.

(Φωτ. London Express News)

ΝΑ ΞΕΡΗ, άραγε, το άφεντικό ότι στο πρόσωπό της έχει βρή τον ιδεώδη τύπο δακτυλογράφου; Ίσως...

παρακάλεσε τη γυναίκα του να πάρη στο τηλέφωνο το νοσοκομείο για να ρωτήσει αν έλειπε κανένας άρρωστος.

—Νομίζω πως φτηνά τη γλύτωσες, είπε, αφού έπλυνε πρώτα προσεκτικά το πρόσωπο του Μάρκ. Το μάγουλο είναι μωλωπισμένο, αλλά δεν φαντάζομαι να έχει σπάσει το κόκκαλο. Δεν αποκλείεται να είναι ραγισμένο, αλλά αυτό το δούμε αύριο στην ακτινογραφία. Πάντως δεν πιστεύω να συμβαίνει τίποτε τέτοιο, γιατί το πρήξιμο δεν είναι πολύ μεγάλο. Έλα, πάμε τώρα να σου δώσω ένα ούσκι.

Η Ντόροθυ τούς περίμενε στο σαλόνι. Είχε τηλεφωνήσει, είπε στο νοσοκομείο. Όλοι οι άρρωστοι ήταν στα κρεβάτια τους.

Ο Μάρκ δέχτηκε με εύγνωσύνη το ποτό που του πρόσφερε ο Μάρκ Κήθ. Το κεφάλι του ήταν βαρύ, το πρόσωπό του μουνδιασμένο, αλλά ο πόνος ήταν ακόμη υποφερτός.

—Δε νομίζω πώς ο άνθρωπος που με κτύπησε ήταν ένας απ' τους άρρωστους μας. Ο καθένας θα μπορούσε να μπή στον κήπο του νοσοκομείου άποψη άφου, όπως ξέρετε, η κεντρική είσοδος δεν φρουρείται μετά τις έξη.

—Μα για ποιά λόγο να σου επιτεθεί κάποιος απ' έξω; ρώτησε η Ντόροθυ σαστισμένη. Ποιάς μπορεί να ξέρη τόσο καλά τα κατατόπια; Και πώς ήξερε ότι τριγυρίζεις στον κήπο; Δε χωράει άλλη εξήγηση. Η ήταν κανένας απ' τους τρελούς, ή κανένας απ' το προσωπικό.

Κοίταξε τον Μάρκ μέσ' στα μάτια.

—Δεν μου λές... μην τα έφτιαξες με το κορίτσι κανενός άλλου; Μερικές απ' τις καινούργιες νοσοκόμες είναι πολύ χαριτωμένες... Μια πονηρή σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του Μάρκ. Άλθθηκε, τι γύρευε η Ντόροθυ στον κήπο μεσ' στη νύκτα; Είχε τρέξει από πίσω του για να τον ξεμοναχιάσει; Δεν της έδωσε καμιά απάντηση. Με το βλέμμα καρφωμένο στο ποτήρι του ρώτησε αδιάφορα τον Μάρκ Κήθ.

—Δεν ήταν σαστό να δηγίτε έξω χωρίς καπέλλο. Η μήπως σάς τ'ό πηρε ο αέρας;

—Δεν είχα το νού μου στο καπέλλο μου. Όταν άκουσα την Ντόροθυ να ξεφωνίζει σαν να τη σκότωναν, έτρεξα άμέσως να δω τί συμβαίνει. Άπορώ πώς δεν σήκωσε δηλ την κλινική στο πόδι με τις φωνές της.

Στράφηκε απότομα στη γυναίκα του.

—Δε μου λές αλήθεια, τι γύρευες έξω τέτιαν άρρα; ρώτησε.

Η Ντόροθυ κοκκίνησε.

—Ήθελα να προλάβω τον Μάρκ, τραύλισε. Τον είδα που έφευγε κ' έτρεξα από πίσω του.. Είχα σκοπό να του μιλήσω για ένα, Τζών. Δεν είσαι καλά στην υγεία σου και δε φροντίζεις τον εαυτό σου. Φοβούμαι πως η γρίππη σε πείραξε στην καρδιά... Άνησυχώ και ήθελα να πω του Μάρκ να σ' εξετάσει.

—Μου φαίνεται πως είμαι σε θέση να ξέρω αν έχη τίποτε η καρδιά μου ή όχι, αποκρίθηκε ο Μάρκ Κήθ έκνευρισμένος.

Σχεδόν άμέσως όμως πρόσθεσε με καλωσύνη:

—Η καρδιά μου δεν έχει τίποτε, Ντόροθυ. Η γρίππη μ' έχει καταβάλει, αυτό είναι όλο. Έχω και τ' άρθρικά μου πού μ' ένοχλούν αυτές τις μέρες... Η συντροφιά μου δεν είναι εύχρηστη τον τελευταίο καιρό, το ξέρω. Θάθελα να πήγαινα για μερικές εβδομάδες στη Φλωρίδα, να χαρώ λίγο ήλιο. Άλλά αυτό αποκλείεται τώρα που το μισό προσωπικό μας είναι έπιστρατευμένο. Όταν σ'ε πάρουν κ' εμένα Μάρκ, δε θα μού μείνη τίποτ' άλλο να κάνω παρ'α να το κλείσω το μαγαζί.

Ο Μάρκ γέλασε και άδειασε το ποτήρι του.

—Ωρα να πηγαίνω, είπε.

—Δε θα π'ας πουνεά. Θα μείνης εδώ άπόψε για να σε περιποιηθώ. Σε καμιά ώρα το κεφάλι σου τ' άρχιση να πονάη τρομερά... Και πρέπει ν' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Ένας κακοποιός τριγυρίζει εδώ γύρω άπόψε. Ύποθέτω πως μάλλον εμένα κυνηγούν για να σου επιτεθεί στην κατάλληλη στιγμή... Η μήπως... Λές να τον εάφνιασε πάνω στην ώρα που έτοιμαζότανε να δάλη μπρός κανένα άλλο ύπουλο σχέδιο;

—Όχι. Ο άνθρωπος που με κτύπησε—έντρας ή γυναίκα, δεν ξέρω— με παραμόνευε. Έγω ήμουν το δόλωμα. Τώρα πάει, έφυγε. Βρίσκεται σίγουρα πολύ μακριά απ' εδώ. Μην ά-

νησυχίτε, ο στόχος του δεν ήταν το νοσοκομείο.

—Θέλεις να ειδοποιήσω την αστυνομία; —Τόν Φλέτσερ; Όχι, για το Θεό, όχι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18ο

Παρά τις διαμαρτυρίες του Μάρκ Κήθ, τη γκρίνια του Πότς και της Σίβελλυ και παρ'α το πονεμένο του κεφάλι, ο Μάρκ έστρίβε την άλλη μέρα τ' άπόγευμα με τ' αυτοκίνητό του τη γωνία του σπιτιού της Σίσσυ.

Μιά καμιαρέα με άσπρη ποδίσα και νταντελλένιο σκουφάκι τού άνοιξε την πόρτα και τόν έβαλε σ' ένα τεράστιο σαλόνι που με την άπεραντοσύνη του σ' έκανε να σκεφτής πως εκεί μέσα μονάχα ήπνότες με πανοπλία θα μπορούσαν να κινηθούν με άνεση. Οι πόρτες του ήταν πανύψηλες, οι τοίχοι σκεπασμένοι από πάνω ως κάτω με διδλία, τ' άπιπλα βαρεία κι' ένα θεώρατο τζάκι γοτθικού ρυθμού ώρθωνότανε στη μία γωνιά. Ένα μικρό κινητό μπάρ, κοντά στο άναμμένο τζάκι, άποτελούσε τη μόνη μοντέρνα νότα στο μεσαιωνικό αυτό περιβάλλον.

Η Σίσσυ παρουσιάστηκε σ'ε λίγο ντυμένη με ιαία πλεκτή κατακάκινη μπλούζα και μακρυά βελούδινα παντελόνια.

—Πώς είστε, γιατρέ μου; Η παρουσία σας εδώ είναι ένα σπάνιο φαινόμενο. Όμολογώ πως δυσκολεύομαι να τ'ό πιστέψω πως ένας άνθρωπος τόσο εύχάριστος, όπως είσαστε έσείς, βρίσκεται στις τρεις τ' άπόγευμα στο σπίτι μου!

Και γυρίζοντας πρ'ος τα διδλία, που άραδιασμένα στις διδλιοθήκες γύρω-γύρω στους τοίχους έδιναν την έντύπωση πως έκλειναν μέσα τους δηλ τη σοφία των αιώνων, πρόσθεσε με ύφος μελοδραματικό:

—Ορκίζομαι πως δεν τόν έσυρα εδώ δια της βίας. Δεν τού έκανα μάγια, ούτε τού έταξα πλούσιο γεύμα και καλό κρασί. Παρακαλώ να πιστέψετε πως ήρθε μόνος του, με τη θέλησή του.

Κοίταξε τον Μάρκ σ'τα μάτια και χαμογέλασε πειρακτικά.

—Όχι πάντως για τα ώραια μου μάτια, έτσι δεν είναι; Είπε. Ήρθε επειδή θέλετε να με χρησιμοποιήσετε ως σκαλοπάτι για να φτάσετε κάπου, αν δεν κάνω λάθος.

—Η αλήθεια είναι, κυρία Χάμπερ, πως τα πράγματα μπλέχτηκαν άσχημα και...

—Μιά στιγμή! τόν διέκοψε η Σίσσυ. Σ'α να μου φαίνεται πως έχετε άπόλυτη ανάγκη να πιήτε κάτι.

Πλησίασε στο μπάρ.

—Τί προτιμάτε; Κονιάκ; Ούσκι; —Ένα ούσκι, παρακαλώ... σκέτο.

Η Σίσσυ γέμισε τα ποτήρια συνεχίζοντας τη φλυαρία της.

—Μη σ'ας κακοφανή, αλλά σ'ας βεβαιώ πως μοιάζετε με αιγυπτιακή μούμια που μόλις την έβγαλαν απ' τόν τάφο. Άπαράδεκτο, για ένα νέο γιατρό σαν έσ'ας, στην άρχη της καρριέρας του! Είναι πολύ κακή ρεκλάμα. Τί θα σκέπτονται οι άρρωστοί σας όταν σ'ας βλέπουν κίτρινο σαν πεθαμένο, άνικανο να σταθίτε σ'τα πόδια σας;

—Θα είναι ένδοξοιασμένοι, αποκρίθηκε ο Μάρκ. Και ή εξήγηση που θα σ'ας δώσω, κυρία μου, στηρίζεται σ'ε θαβείες ψυχολογικές μελέτες... Εύχαριστώ. (Πήρε από τα χέρια της Σίσσυ το ποτήρι που τού πρόσφερε). Πρέπει να ξέρετε πως οι άρρωστοι δε βλέπουν με καλό μάτι ένα γιατρό με κόκκινα μάγουλα, ξεκούραστο και γεμάτο υγεία. Ύποψιάζονται άμέσως πως κοιτάξτε μονάχα το χαλκούρι του. Ο κόσμος θέλει το γιατρό του ταλαιπωρημένο, τσακισμένο απ' την κόουραση, απ' το άδιόκατο πήγαينه-έλα απ' τόν ένα άρρωστο στον άλλο.

Άναστένανε μελαγχολικά.

—Αυτό είναι το κακό. Τ'ό έπάγγελμά μου είναι πολύ βαρύ. Είδα κι' έπαθα να τ'α καταφέρω να φύγω απ' το νοσοκομείο σήμερα. Και άργησα μιά δολιχλήρη ώρα στο ραντεβού μου μαζί σας, γιατί μιά άρρωστή μου γέννησε μόλις πρ'ο λίγους κι' όσπου να ξεμπερδέψω... Ήταν μιά δύσκολη περίπτωση.

Η Σίσσυ που είχε σηκώσει το ποτήρι της για να το φέρη στη χείλη, έμεινε με τ'ό χέρι μετέωρο. Κοίταξε τον Μάρκ έμβρόντητη.

—Τί λέτε; Δεν τ'όξερα πως είσαστε και μικροετήρ, γιατρέ, είπε. Τρελαίνονται, λοιπόν, οι γυναίκες όταν μαθαίνουν πως θα γίνουν μητέρες; Γι' αυτό είδικευθήκατε και σ'τη γυναικολογία;

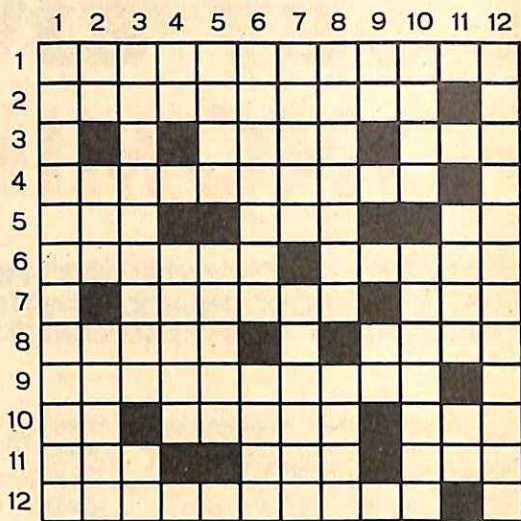
—Τί λέτε; Δεν τ'όξερα πως είσαστε και μικροετήρ, γιατρέ, είπε. Τρελαίνονται, λοιπόν, οι γυναίκες όταν μαθαίνουν πως θα γίνουν μητέρες; Γι' αυτό είδικευθήκατε και σ'τη γυναικολογία;

—Τί λέτε; Δεν τ'όξερα πως είσαστε και μικροετήρ, γιατρέ, είπε. Τρελαίνονται, λοιπόν, οι γυναίκες όταν μαθαίνουν πως θα γίνουν μητέρες; Γι' αυτό είδικευθήκατε και σ'τη γυναικολογία;

—Τί λέτε; Δεν τ'όξερα πως είσαστε και μικροετήρ, γιατρέ, είπε. Τρελαίνονται, λοιπόν, οι γυναίκες όταν μαθαίνουν πως θα γίνουν μητέρες; Γι' αυτό είδικευθήκατε και σ'τη γυναικολογία;

—Τί λέτε; Δεν τ'όξερα πως είσαστε και μικροετήρ, γιατρέ, είπε. Τρελαίνονται, λοιπόν, οι γυναίκες όταν μαθαίνουν πως θα γίνουν μητέρες; Γι' αυτό είδικευθήκατε και σ'τη γυναικολογία;

ΣΤΑΥΡΟΠΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. 'Επί λέμβου της λείπει ή σαβούρα, επί ανθρώπων τόν χαρακτηρίζει ή ασάβεια.
2. Ήσαν ο Κανάρης και ο Πιπίνος.
3. Κωμωδία τού Α. Ρουσσόν παχισία και υπό τού θιάσου Κατερίνας—Μέρος τού προσώπου.
4. Πλανόδιος ήθοποιός και μεταφρ. άγέρτης (γαλλ.).
5. Άρχαία θεά—Είχε πολλά ή κιβωτός τού Νώε—«Όποιος... με ερήνην κοιμάται με άνάπαυσιν» (παροιμ.).
6. Άκαμάτης (κλτ.)—Κινηματογράφος Α' προβολής τών Άθηνών.
7. Η κάτωκος περιοχής της Β. Έλλάδος—Αυτής ή άσση ή 'Ιβίαν.
8. Θρηνώδεις φωναί, αντίστροφος (αίτ.)—Άνευ άναβολής, αντίστροφος.
9. Διάσημος Βενετός ζωγράφος (1518-94).
10. Άρίθμος, όπτικώς—Έτσι είναι μοιρασμένος ο γήινος πλούτος, αντίστροφος (δημ. έπιδρ.)—Θυμίζει όρισμένο κτύπο.
11. Δεσποτικό τίτλος—Είς την 'Οδύσειαν άναφερόμενος συχνά άγχέμενοι όπλον—Άρχαιοελληνικόν γυναικείον όνομα.
12. Χρησιμοποιείται στις όδυγονοκολλησεις ως κύσσιμος ύλη (γεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Είναι συχνά τα θέαματα των γκράν γκινιάλ.
2. Σύμφωνον—Κιτρινάουροι... ποδοσφαιριστάι—Πενήτα είχε ο Λυκάων (αίτ.).
3. Όροσειρά της Ν. Έλλάδος (αίτ.)—Νότα.
4. Προβαθμίες τού πάθους... προφερόμενα μαζί—Η πορεία τού πλοίου, ένάρθρος.
5. Στή δημοτική ύπνοει και τ'ό μονάχα—Μοφή καρπού (γεν.).
6. Ξανθότριχος ήππος (Ιδιωμ.)—Νάμισμα της Σαουδικής Άραβίας (Ίταλ.).
7. Κάτοικος της τετάρτης εις έκτασιν νήσου των Κυκλάδων (έστ.)—Είναι πολλοί δρόμοι της Πλάκας.
8. Ένέχυρον, αντίστροφος (δημ.)—Παραπτόταμος τού Γαρουφά και νωμός της Γαλλίας.
9. Πληθ. κητ. άντανυμίας—Άντιστροφή έρθρου.
10. Γερμανός ζωγράφος έκτελέσας τ'ας τοιοχογραφίας της ρωσικής έκκλησίας τών Άθηνών—Αυτή χαρακτηρίζει τ'ό κλίμα της Άττικής.
11. Γάλλος στρατηγός δραπετεύσας από την γερμανικήν αιχμαλωσίαν κατά τόν Β' Παγκόσμιον πόλεμον—Ένικόν μέτρον έπιφανείων.
12. Έτσι δουλεύει ο έχων καλώς όργανωμένην έργασίαν (έπιδρ.).

ΛΥΣΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

Ο Κάσελμαν γέλασε χωρίς να δώση καμιά απάντηση. Η άπορία της τ'ό διασκεδάσε.

—Πέστε μου, αλήθεια, έχετε μαιευτική πτέρυγα στο 'Όκλαουν; ρώτησε η Σίσσυ μισοαστειάμισσοδοβαρά. Μη μου πητε πως έχετε στο νοσοκομείο σας ζευγάρια τρελλών που ζούν μαζί κάτω απ' την εύλογια σας;.. Μα δεν άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για εύγονία;

—Έλάτε, μην κουράζετε το μυαλό σας, την καθήσυχασε ο Μάρκ. Ξερωμε καλά τ'ό μάθημά μας περί εύγονίας. Τ'ό μωρό που γεννήθηκε σήμερα ήταν ένα γερό αγοράκι που ζύγιζε δεκατρία κιλά. Και ή μητέρα του επίσης είναι καλά... Εί-ναι μιά γεροντοκόρη πάνω από εξήντα χρονών.

Ο Θεός τη λυπήθηκε και άκουσε τις προσευχές της...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την έβδομάδα από 8 — 14 'Οκτωβρίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου: Θα παρουσιασθούν όρισμένες δυσχέρειες σ'τις επαγγελματικές σας άσχολίες. Να συνεχίσετε την έφαρμογή των προγραμμάτων σας χωρίς άνοκοπή. Κουράγιο. Εύνοϊκή ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 8.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου-20 Μαΐου: Να παρακολουθήσετε με προσοχή τις ένέργειες των ανθρώπων, που ξέ-ρρετε από τ'ό παρελθόν ότι έπιδουλεύονται την θέση σας. Να μη είσθε εύπιστος πολύ. Εύνοϊκή ήμέρα: Τετάρτη, άριθ. 3.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου-21 'Ιουνίου: Σκεφθήτε π'ό άριμα, π'ριν δώσετε μιά όποιαδήποτε απάντηση. Έχετε ν' άντιμετωπίσετε πολλές άντιξοότητες. Οι δυναμικές αποφάσεις θα σ'ας δοηθήσουν. Εύνοϊκή ήμέρα: Δευτέρα, άριθ. 5.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν.-22 'Ιουλίου: Όλα παίρνουν καινούργια τροπή. Κάποια ένδιαφέρουσα άισθηματική συνάντηση θα δώση περισσότερο ένδιαφέρον σ'τη ζωή σας. Θα λάβετε ένα μακρινό γράμμα. Εύνοϊκή ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 9.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου-22 Αύγουστου: Τώρα μπορείτε να προχωρήσετε στην έφαρμογή των σχεδίων σας. Τ'ά άστρα και ο ήλιος έννοούν κάθε νέα προσπάθεια. Ό' άποκτήσετε καινούργια έργασία. Εύνοϊκή ήμέρα: Σάββατον, άριθ. 4.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ.-22 Σ)δρίου: Ύπάρχουν στιγμές σ'τη ζωή τού ανθρώπου που ό καλός του πράξης 'ντέκονται φρουροί των έθρικών διαθέσεων άλλων. Κερδίσατε την μάχη. Άναπαυθήτε. Εύνοϊκή ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 6.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ.-22 'Οκτωβρίου: Ένα μικρό ταξίδι και μιά προσπάθεια για πνευματική και ψυχική άνάπαυση είναι κάτι που χρειάζεσθε άπαραίτητως. Μετά μπορείτε να έτοιμασθήτε για νέες μάχες. Εύνοϊκή ήμέρα: Πέμπτη, άριθ. 2.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ.-22 Νοεμβρ.: Οι ψυχικές διαταραχές άφήνουν πάντοτε τραύματα. Ήρεμήσετε και προσπαθήσατε να βρήτε λογική διέξοδο. Έχετε άνάγκη συμβουλών και καλών φίλων. Έχετε άρρος. Εύνοϊκή ήμέρα: Τετάρτη, άριθ. 6.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ.-21 Δεκεμβρ.: Η καινούργια έβδομάδα σ'ας επιφυλάσσει έκπληξεις στον άισθηματικό τομέα. Θα έλθετε σ'ε ρήξη με ανθρώπους που προσεπάθησαν να δυσκολέψουν την έργασία σας. Εύνοϊκή ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 1.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ.-19 'Ιανουαρ.: Να σταθίτε άνωτέρως των μικροτήτων που θα σ'ας κάνουν. Η περι-ρμόνηση είναι ή καλύτερη έκδίκηση σ' αυτές τις περιστάσεις. Πρέπει ν' άναπαυθήτε λίγο. Εύνοϊκή ήμέρα: Κυριακή, άριθ. 9.

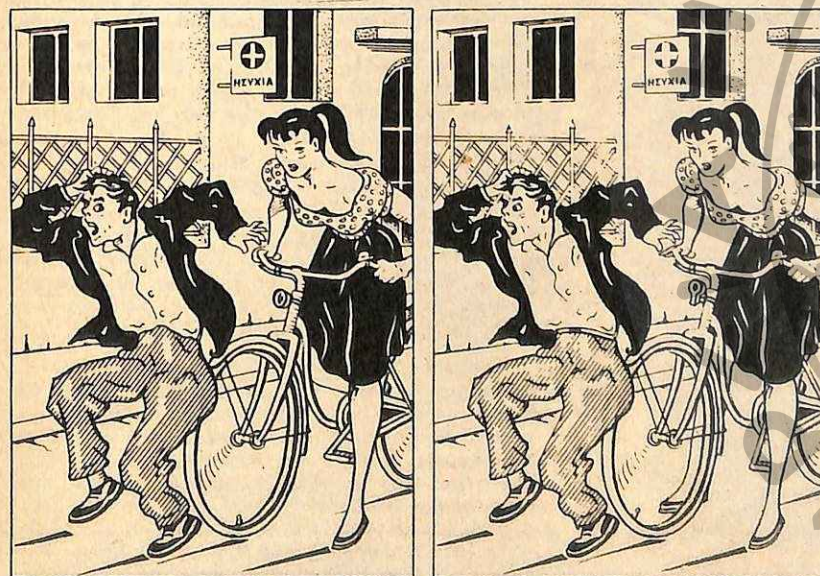

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν.-18 Φεβ)ρίου: Ύρισμένα σκανδάλα φιλικού σας κύκλου θα δημιουργήσουν δυσκολίες σ'τα προσωπικά σας ζητήματα. Μη άναμινγέσθε σ'τις ύποθεσεις τρίτων. Παίρνετε γράμμα. Εύνοϊκή ήμέρα: Τρίτη, άριθ. 2.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ.-20 Μαρτίου: Όλα θα πάνε καλά αν δείξετε περισσότερο ένδιαφέρον για τις δου-λειές σας. Έχετε άνάγκη μεγαλύτερας προσπάθειας για να επιτύ-χετε τελικά και άσφαλώς. Εύνοϊκή ήμέρα: Παρασκευή, άριθ. 8.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σ'ε 11 σημεία. Μπορείτε να τ'α βρήτε;

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΛΙΓΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΑΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΣΚΙΤΣΟ ΣΧΕΔΙΟ ΧΡΩΜΑ

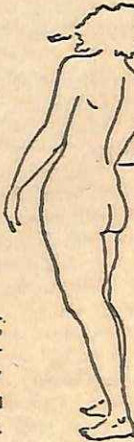

Το τοπίο αυτό τού μαθητού της Α.Β.Κ. Κ. Μοσκα-χλαϊδ'η ("Άμφισσα) έκτελεσμένο έπει-τα από σύντομη σπουδή, άρτιο τε-χνικά και άισθητι-κά, δ'α τ'ό ζήλευαν και επαγγελματίες.

Η ΣΧΟΛΗ Α.Β.Κ. τού Παρισιού, με τ'ό 'Ιδρυμά της των Άθηνών, σ'ας έπιτρέπει να φθάσετε γρήγορα και σεις σ'ε τέτοια άποτελέσματα, όποιαδήποτε και αν είναι ή ηλικία σας, έστω και αν ποτέ σας δεν δοκιμάσατε να σχεδιάσετε. Γιατί, χάρις σ'το Σύστημα Α.Β.Κ. άρκει ή νοημοσύνη σας για να δ'ητε και σεις τ'ή φύσι σωστά και να τ'ην άποδώσετε ζωντανά και έκφραστικά, σ'αν έρασιτέχνης ή και σ'αν επαγγελματίας.

Σπουδή στο σπίτι σας!

ΝΑΙ—στο σπίτι σας, αδιάφορο αν μένετε σ'ας Άθήνας ή σ'ε έπαρχία, και με τ'ή διαρκή παρα-κολούθηση μορφωμένων καλλιτεχνών, ίκανών να προσαρμόσουν τ'ή διδασκαλία μας σύμφωνα με τ'ην άτομική περίπτωση τού κάθε μαθητού. Είδικό σύστημα για παιδιά, έκτός από τ'ό γνω-στό Σύστημα Α.Β.Κ. για μεγάλους—με είδι-κεύσεις για όσους έπιδιμούν.

Σκίτσο τού μαθητού μας Π. Σιδέρη

ΖΗΤΗΣΤΕ

ΔΩΡΕΑΝ

τ'ό άναλυτικό μας Τεύχος και όρους έγγραφής, είτε αυτοπροσώπως είτε στέλνοντάς μας συμπληρωμένο τ'ό παραπλεύρως δελ-τίο.

Α.Β.Κ., Πανεπιστημίου 10, Άθήνας

Παρακαλώ να μου όποσταλή, χωρίς ύποχρέ-ωσι μου, τ'ό έκονογραφημένο τεύχος σας (έσω-κλειστός άραχ.3 σ'ε γραμματόσημο δι' έξοδα). — Ένδιαφέρομαι για τ'ό Σύστημα για μεγάλους. — Σύστημα για παιδιά 8 - 13 ετών. (Σ'δύνετε τ'ην περίπτωση που δεν σ'ας ένδιαφέρει)

ΟΝΟΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ο σκοπός τού ένδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμαδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχη κανείς όσο τ'ό δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία σ'το σχηματισμό λέ-ξεων.

Άρχίστε λοιπόν από όποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-πό τ'ό τετράγωνο αυτό σ'ε όποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όριζόν-τιω, καθεώς ή διαγώνιως, προσπα-θώντας να διαβάσετε τ'ην μεγαλύτερη λέξι που μπορείτε να βρήτε.

Σημειώσατε τώρα τ'ή λέξι, που βρήκατε και σ'θήσατε σ'τα τετραγώνα τ'α γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Βάζετε τώρα για μ'ιαν άλλη λέξι και συνεχίσατε έως ότου δεν μπορείται να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξι των δύο γραμμάτων μετρήσατε 1 βαθμό.

Για κάθε λέξι των 3 γραμμάτων μετρήσατε 3 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 4 γραμμάτων μετρήσατε 5 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 5 γραμμάτων μετρήσατε 7 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 6 γραμμάτων μετρήσατε 9 βαθμούς.

Και ούτω καθ' έξης, προσθέτον-τας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.

Σ	Ρ	Σ	Δ	Λ	Α
Κ	Υ	Ι	Τ	Α	Λ
Ε	Σ	Δ	Ν	Ι	Τ
Δ	Σ	Τ	Ο	Ο	Ι
Α	Ε	Ι	Η	Ν	Κ
Σ	Ο	Τ	Σ	Τ	Ο

Προσθέσατε τώρα τ'ό σύνολο των βαθμών που μετρήσατε να πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούν-ται με «ΜΕΤΡΙΑ». Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούν-ται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούν-ται με «ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούν-ται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-γούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ»

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

δόθηκε απογευματινή δεξίωση στο «Γκόλφ Κλάμπ» του Λιγτο. Περιβάλλον δροσερό με θαυμάσια δέντρα. Γενικό παράπονο: οι μεζέδες τελείωσαν σε δέκα λεπτά! 'Η ίδια η Μανιάνι εμφανίστηκε με τον σκηνοθέτη Μάριο Καμερίνι και την 'Ελεονώρα Ρότσι-Ντάγκο που παίζει μαζί της στο φιλμ. 'Όσο όμορφη είναι η 'Ελεονώρα, τόσο άσχημη είναι η Μανιάνι. Κι όμως... 'Η γοητεία της τέχνης και πάλι θριάμβευσε, και πολλοί Έλεγαν με ειλικρίνεια πώς έβρισκαν την Μανιάνι πιο ωραία. Μετά τα μαύρα μαλλιά της φουντωμένα κι άχτενιστα, με το κατάμαυρο φόρεμά της (γιατί αυτή η γυναίκα που ο Ντιόρ θα θεωρούσε τιμή του να την ντύσει, λέγεται πως ράβει μόνη της τα φορέματά της!), η νικήτρια του 'Όσκαρ είναι πάντα, όπου κι αν πηγαίνει, το κέντρον της προσοχής.

ΑΜΠΥ ΛΕΗΝ ΚΑΙ ΧΑ-Ι'ΝΤΣ ΡΥΜΑΝ

Οι Γερμανοί περιορίστηκαν στην πρώτη τους καλή εμφάνιση, με τον «Λοχαγό του Κέπνικ» που υπήρξε και η ταινία της «Ουδερτύρ». 'Ο πρωταγωνιστής της, ο διάσημος κωμικός Χάιντς Ρύμαν, έφθασε οδηγώντας ο ίδιος το αεροπλάνο του. Στο αεροδρόμιο τον υποδέχθηκε η καινούργια Ιταλική «εδομδα», η ξανθή Σάντρα Νίλο. 'Αλλά μία όμως ξανθή έχει κατακτήσει τους γείτονες, η σύζυγος του Ξαβιέ Κούγκατ, η 'Αμπυ Λέην, βασίλισσα του Τσά-τσά-τσά! 'Η επιτυχία της έχει πείσει τον γηραιό σύζυγό της να εγκατασταθεί οριστικά στην 'Ιταλία και τον είδαμε σ' ένα φιλμ που παίχθηκε εκτός φεστιβάλ, στο «Ντονατέλλα». 'Η «Ντονατέλλα» ήταν και αυτή παρούσα. Πρόκειται για την χαριτωμένη 'Ελσα Μαρτινέλλι που πήρε το βραβείο ήθοποιας στο έφετεινο φεστιβάλ του Βερολίνου για την ίδια αυτή ταινία.

'Από την αρχή του φεστιβάλ, όλοι μιλούσαν για την προσεχή άφιξη της Μαίριλιν Μονρόε, γιατί την τελευταία βραδυά, μαζί με την άπονη μη των βραβείων, συνηθίζεται να παίζεται μια ευχάριστη ταινία εκτός φεστιβάλ, κ' έφέτος ήταν η τελευταία ταινία της Μαίριλιν, η «Στάσις Λεωφορείου». 'Η Μαίριλιν όμως δεν ήρθε...

'Αντ' αυτής, είχαμε τον Τζαίμς Μέισον. Τρομερά αξιοπρεπής και τύπος καλού οικογενειάρχου, ο Μέισον δεν έχωρισε ούτε στιγμή από την γυναίκα του, την ώραισιότατη Πάμελα Κελλίνο, γνωστή ήθοποιό και σεναριογράφο, και τα δυο του παιδιά, την παχουλιά Πόρτλαντ και το μωρό που ήρθε στην αγκαλιά της νέγρας νταντάς του.

Οι 'Αγγλοι έφέτος δεν παρουσίασαν καμμία ταινία. Είς αντιστάθμισμα, όμως, ο πρόεδρος και ένα από τα μέλη της επιτροπής, ήταν ο Τζών Γκρίερσον και ο Κουήν. Σε κάποιον όμως που έκανε την παρατήρηση, ο Γκρίερσον άπάντησε άγανακτισμένος:

—'Αγγλοι; Μά τί λέτε; 'Εγώ είμαι Σκωτσέζος και ο Κουήν 'Ιρλανδός!

ΕΛΣΑ ΜΑΞΓΟΥΕΛ ΚΑΙ ΜΠΕΤΣΥ ΜΠΛΑΪΡ

Μεγάλη ατομική επιτυχία είχε έφέτος η άσχημη πρωταγωνίστρια του «Κάλλε Μαγιόρ», η σύζυγος του Τζήν Κέλλυ, Μπέτσυ Μπλαΐρ. Σε κάποιον που παρατηρούσε ότι όλη η ταινία του Μπαρδέμ στηριζόταν σ' αυτήν, δόθηκε η απάντηση ότι δεν είχε παρά να προσέξει πώς κυκλοφορούν στο δρόμο η Μπέτσυ και ο συμπαθής Χουάν. Καινούργιο ρομάντσο στο κινηματογραφικό στερέωμα;

'Η θρυλική 'Ελσα Μάξγουελ έκανε κι αυτή την εμφάνισή της, και, παράλληλα, είδαμε τον δούκα και την δούκισσα του Ούνινσδωρ. Είναι γνωστή πλέον η έχθρα που χωρίζει την 'Αμερικανίδα βασίλισσα του κουτσομπολιού από τους άλλοτε φίλους της. Και η 'Ελσα αυτή τη φορά δέ δίστασε να τα πη καθαρά: 'Ετοιμάζει τα άπονημονεύματά της, έδηλωσε, όπου θα άποκαλύψη σ' όλο τον κόσμο τα παρασκήνια του δήθεν έρωτικού πάθους που κόστισε στον 'Εδουάρδο τον θρόνο του.

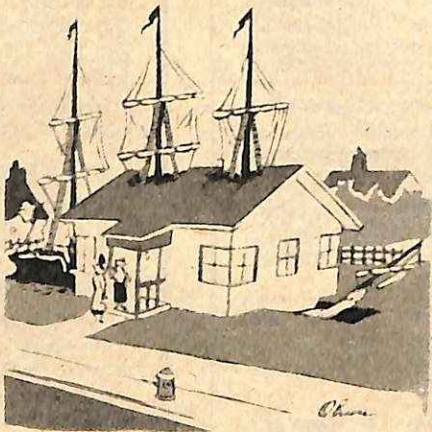
Κάθε φεστιβάλ εΐθισται να έχη και την «στάρλετ» του. Αυτή τη φορά, οι πέτρες του σκανδάλου ήσαν τρεις, δυο 'Ελληνίδες και ένας 'Ελλην, τον

όποιον το επίσημο ήμερήσιο δελτίο του φεστιβάλ περιέγραψε ως «ώραίο σαν θεό, πασίγνωστον για την άδυναμια του στις πλούσιες και ηλικιωμένες κυρίες». 'Ο έν λόγω 'Ελλην έμάθαμε ότι κατοικεί μονίμως εις τό εξωτερικό... Τό ίδιο ισχύει και για τις δυο 'Ελληνίδες που παρουσιάστηκαν επίσης στα «Κινηματογραφικά έπίκαιρα». 'Η μία συστήθηκε ως «Μίς 'Ελλάς» και έπτε ότι ονομάζεται Λάλη 'Εσπερίδου. 'Η άλλη, μαθήτρια του Κονσερβατοαρά των Παρισίων, λέγεται Κυπραίου και είναι μία ψηλή, γεροδεμένη κοπέλα με λεπτό και γλυκό πρόσωπο. Παρουσιάστηκε στα έγκαίνια και στην τελευταία παράσταση του φεστιβάλ με άρχαία ελληνική χλαμύδα από άπλο ύφαντό χρώματος σπάγγου και τα μαλλιά χτενισμένα ψηλά. Την πρόσεξαν άρκετά και έφθασε μάλιστα στο σημείο να μοιράζη αυτόγραφα στα παιδιά και το «'Εξέλιον». Φαίνεται ότι, τελικά, είχε και δυο προτάσεις να γυρίση σε ταινία.

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Οι υπόλοιποι 'Ελληνες, εκείνοι δηλαδή που αποτελούσαν την επίσημη ελληνική αντιπροσω-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΤΤΗ

—Τό ξέρω... 'Εγώ φταίω. 'Όσον καιρό έλειπα στην έξοχή, είχα πη στον άντρα μου να κάνει κάτι για να μην πλήττη μόνος..

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

—'Η γυναίκα μου; Είναι ένας άγγελος... Είναι δέκα χρόνια που έχει πεθάνει...

πεία και είχαν έρθει από την 'Ελλάδα, πέρασαν τις δυο έβδομάδες της Βενετίας τελείως διακριτικά και δεν έγινε κανένας λόγος γι' αυτούς, αν εξαίρεσάμε δεδαίως την Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, η οποία, σαν πρωταγωνίστρια της ταινίας που ήταν, δεχόταν τις επιθέσεις δημοσιογράφων και κυνηγών αυτόγράφων. Καί γι' αυτήν όμως ακούσαμε από τον εκδότη του «Τσίνεμα 'Ευροπείο» την καλύτερη φιλοφρόνηση:

—'Ηξερα την Παπαγεωργίου από την φωτογραφία της που δημοσίευσα στο περιοδικό. Τώρα όμως που την γνώρισα μπορώ να πω ότι δεν μοιάζει για «στάρ», αλλά για κοριτσάκι του σπιτιού.

Κι αυτό, από έναν άνθρωπο που έχει μάθει να βλέπει τις «στάρ» με τον κυνισμό όλων των επαγγελματιών του κινηματογράφου, έχει μεγάλη σημασία και άποτελεί φόρον τιμής στο ήθος της 'Ελληνίδος ήθοποιού.

Και έφθασε η τελευταία βραδυά. 'Εφέτος μόνον ένα επίσημο βραβείο υπήρχε για ταινία, ο Χρυσός Λέων του 'Αγίου Μάρκου, γιατί και οι δεκατέσσερις ταινίες του φεστιβάλ θεωρούνται βραβευμένες και θα πάρουν από ένα δίπλωμα αφού εξέλέγησαν μεταξύ 79 άλλων για ν' αντιπροσωπεύσουν ότι καλύτερο έχει να επιδείξη η διεθνής κινηματογραφική παραγωγή το 1956.

Παράλληλα δόθηκαν: τα κύπελλα Βόλπι για τις καλύτερες έρμηνείες, το βραβείο της διεθνούς κριτικής, το βραβείο Πασινέτι, δηλ. των 'Ιταλών κριτικών για την καλύτερη ξένη ταινία (κατόπιν ψηφοφορίας), το βραβείο του Καθολικού Γραφείου Κινηματογράφου και το βραβείο του Ιδρύματος Τσίνι για την ήθικώς άνώτερη ταινία.

Στην αίθουσα του Παλάτσο, όλα ήσαν έτοιμα: Οι προβολείς, η τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τουλάχιστον έκατό φωτογράφοι με τα «φλάς» έν άναμονή.

'Εξω, στα καφενεία όλης της 'Ιταλίας, οι καρέκλες είχαν τοποθετηθή σε μίμηση κινηματογράφου έμπρός στην όθνη της τηλεόρασεως και όλη η γειτονιά περίμενε ν' άρχισή η γιορτή.

Στην είσοδο του Παλάτσο, για χάρη του πλήθους που είχε συγκεντρωθή και περίμενε από ναρίς, ένα άλλο μικρόφωνο σταματούσε τους ήθοποιούς. Καί ο σπήκερ είχε διαλέξει δυο παιδιά, τυχαία, από τό πλήθος, στα όποια παρουσίαζε τον καθένα:

—Τζάννι, αυτός είναι ο 'Αλμπέρτο Σόρντι. Δώσε τό χεράκι σου, πουλάκι μου! Τζοβάννα, γνωρίζεις δέβαia τον Τζαίμς Μέισον. Δώσε τό χεράκι.

Και δόστου ο κόσμος χειροκρότημα, ενώ τα μικρά είχαν τρελλαθή από τη συγκίνηση.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Μέσα στην αίθουσα, κανείς δεν άμφέβαλλε για ένα από τα βραβεία, τό κύπελλο Βόλπι για την καλύτερη γυναικεία έρμηνεία. Καί η Μαρία Σέλλ, όνειρο όμορφιάς, με κάτασπρο φόρεμα, μαύρες δελουδινες κορδέλλες κ' ένα κατακόκινο τριαντάφυλλο στο στήθος, ξανθή, συγκινημένη και χαμογελαστή, μπήκε ενώ τό κοινό της έκανε άληθινή ύποδοχή βασίλισσας.

Στη σκηνή, ο Λουκίνο Βισκόντι διάβαζε, σιγά και έκφραστικά, τό πρακτικό της επιτροπής. Καλά λόγια για όλους και ο τελικός κεραυνός: Καμμία ταινία δεν είχε κριθή άξία του Μεγάλου Βραβείου. Τό κύπελλο της άνδρικής έρμηνείας δόθηκε στον Μπουρβίλ, τό βραβείο της διεθνούς κριτικής μοιράστηκε στο «Κάλλε Μαγιόρ» του Μπαρδέμ και στο «Ζερβαίς» του Κλεμάν.

Μετά την προβολή της ταινίας «Στάσις Λεωφορείου» με την Μαίριλιν Μονρόε, πολυτέλες δειπνο περετέθη στις ταρατσες του «'Εξέλιον» τό όποιον έτίμησαν με τό παραπάνω οι χίλιοι πεντακόσιοι περίπου προσκεκλημένοι ενώ οι δυο όρχήστρες του ξενοδοχείου συνώδευσαν τον ήχο των μαχαίροπτήρουναν.

Τό γλέντι συνεχίστηκε έως τις πρωινές ώρες γιατί την έπομένη είχαν φθάσει οι ένδεκα και άκόμη δεν είχε εμφανισθή κανένας στους έρμους πιά δρόμους... Καί του χρόνου!

ΡΟΖΙΤΑ ΣΩΚΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 50

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΑΝΕΡΜΑΤΙΣΤΟΣ. 2. ΠΥΡΠΟΛΗΤΑΙ. 3. ΝΙΝΑ — ΡΙΣ. 4. ΚΑΜΠΟΤΙΝΟΣ. 5. ΡΕΑ — ΣΩΑ — ΖΗ. 6. ΟΚΝΗΡΕ — ΜΑΞΙΜ. 7. ΘΡΑΣΣΑ — ΗΡΑ. 8. ΓΟΥΥΣ — ΤΩΡΑ. 9. ΤΙΝΤΟΡΕΤΤΟ. 10. ΙΟ — ΑΝΙΣΑ — ΤΑΚ. 11. ΚΥΡ — ΑΟΡ — ΗΡΩ. 12. ΑΣΕΤΥΛΙΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΑΠΟΚΡΟΥΣΤΙΚΑ. 2. ΝΥ — ΑΕΚ — ΥΙΟΥΣ. 3. ΕΡΥΜΑΝΘΟΝ — ΡΕ. 4. ΡΠ (ροπή) — Η «ΡΟΤΑ». 5. ΜΟΝΟ — ΡΑΓΟΣ. 6. ΑΛΙΤΖΕΣ — ΡΙΑΛ. 7. ΤΗΝΙΩ — ΣΤΕΝΟΙ. 8. ΑΜΑΝΑΤΙ — ΤΑΡΝ. 9. ΣΑ — ΤΑ. 10. ΤΙΡΣ — ΞΗΡΟΤΗΣ. 11. ΖΙΡΩ — ΑΡ. 12. ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΣ

ΖΙΓΚ - ΖΑΓΚ ΑΡ. 50

'Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με τας λέξεις: ΣΥΣΤΑΛΤΙΚΟΗΤΟΣ — ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ — ΜΟΝΗ — ΤΟ — ΛΑ, σύνολον 53 βαθμών.

Μερικές από τις πολλές λέξεις που σχηματίζονται έδώ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ — ΣΚΥΡΙΑΝΟΙ — ΑΛΑΤΙΣΤΟ — ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ — ΟΜΟΝΟΙΕΣ — ΚΟΜΗΤΑΙ — ΑΝΙΑΤΟΙ — ΔΑΝΙΑΣ κλπ.

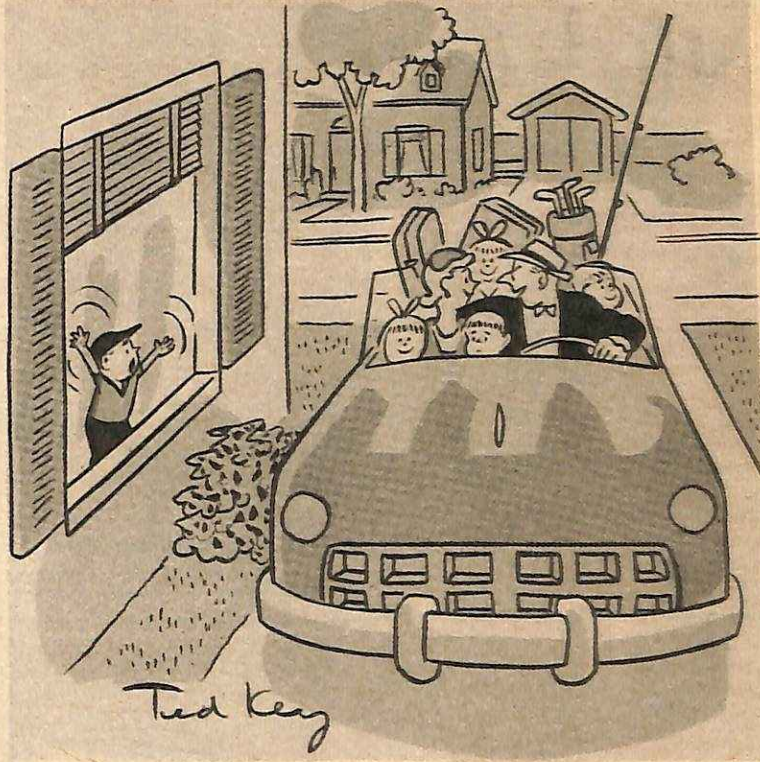
ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 50

1. Στην πινακίδα ο σταυρός είναι πιο γονδρός. 2. Τζαμλίκι δεξιού παραθύρου διαφορετικό. 3. 'Αλογουρά κοπέλας πιο κοντή. 4. 'Αριστερή παλάμη κοπέλας διαφέρει. 5. Δεξιό πόδι κοπέλας είναι κατεβασμένο. 6. Φανάρι ποδηλάτου διαφορετικό. 7. Πεντάλ ποδηλάτου σε πιο χαμηλή θέση. 8. Βαλβίδα έμπροσθιου τροχού άριστερώτερα. 9. 'Ανδρας φέρει ζώνην. 10. Μάτια άνδρος κοιτούν έμπρός. 11. Μεσαίο σιδηρικό κιγκλιδώματος πιο κοντό.

ΛΥΣΙΣ ΤΥΖΑΛ

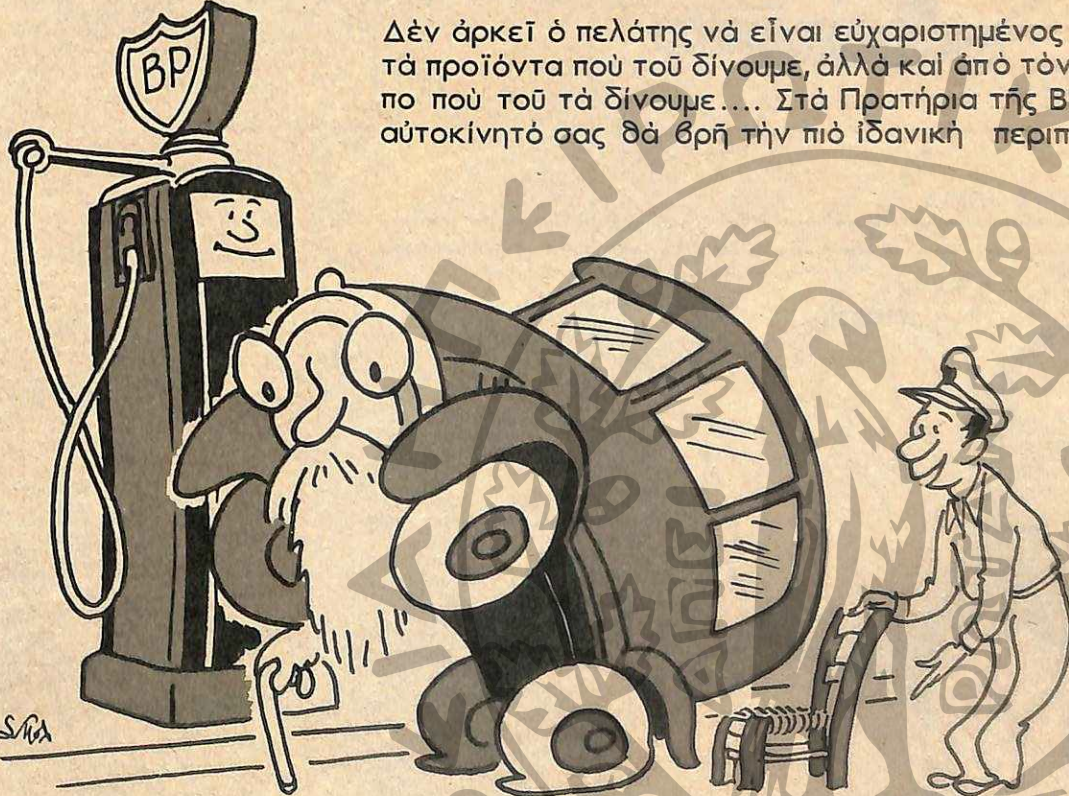
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ. 2. ΠΑΤΙΝΑΔΑ. 3. ΟΑΡ — ΙΡΑΝ. 4. ΑΥΘΩΡΕΙ — ΑΣ. 5. ΕΡ — ΟΣΣΑ. 6. ΕΙΤΑ — ΝΕΤ. 7. ΙΣΙΣ — ΡΕΚ(-ΤΗΣ). 8. ΚΩΚ — ΣΙΝΑ-Ι'Α. 9. ΟΜΟΙΟΣ — ΝΑΙ. 10. ΣΑΙΝ ΣΙΜΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ. 2. ΑΥ — ΙΣΩΜΑ. 3. ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ. 4. ΤΑ — ΩΡΑΣ — ΙΝ. 5. ΣΤΑΡ — ΣΟΣ. 6. ΟΙ — ΤΙΣΙ. 7. ΥΝ(-Ν)ΙΟΝ. 8. ΑΑΡ — ΣΕΡΑΝΟ. 9. ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. 10. Α'Ι'ΣΑ — ΚΑΙ.

—Εΐσαι δεβαία πώς δεν ξεχάσαμε τίποτα;...

ΑΔΕΛ

Δέν άρκει ό πελάτης νά εΐναι εύχαριστημένος από τά προϊόντα που του δίνουμε, αλλά και από τον τρόπο που του τά δίνουμε.... Στά Πρατήρια της BP, τό αυτοκίνητό σας δά βρή την πιο ιδανική περιποίηση.

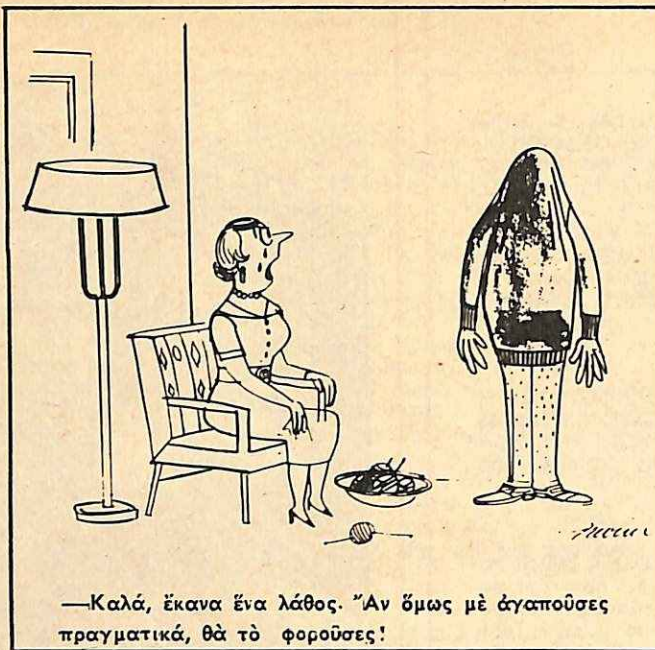
Καθήστε, παρακαλώ...

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

BI/45

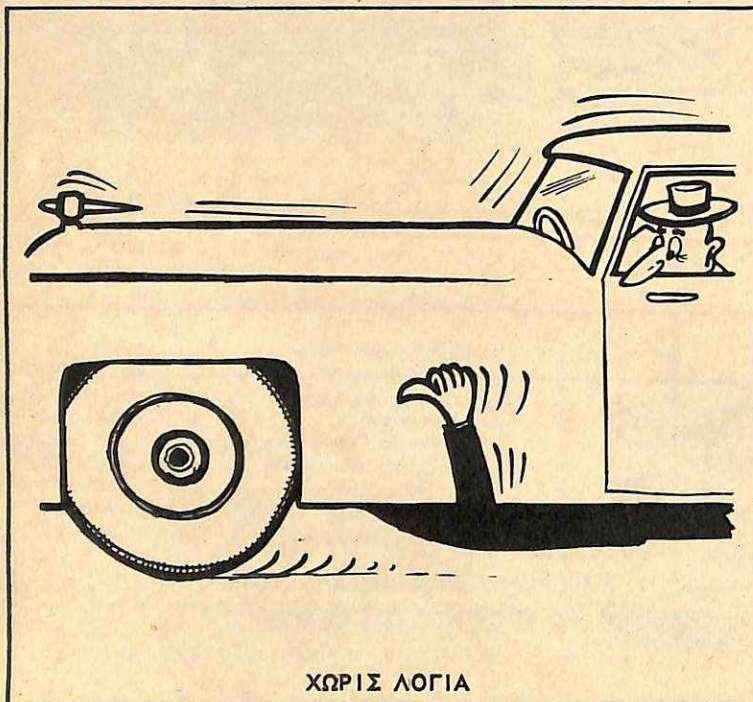
Χιούμορ

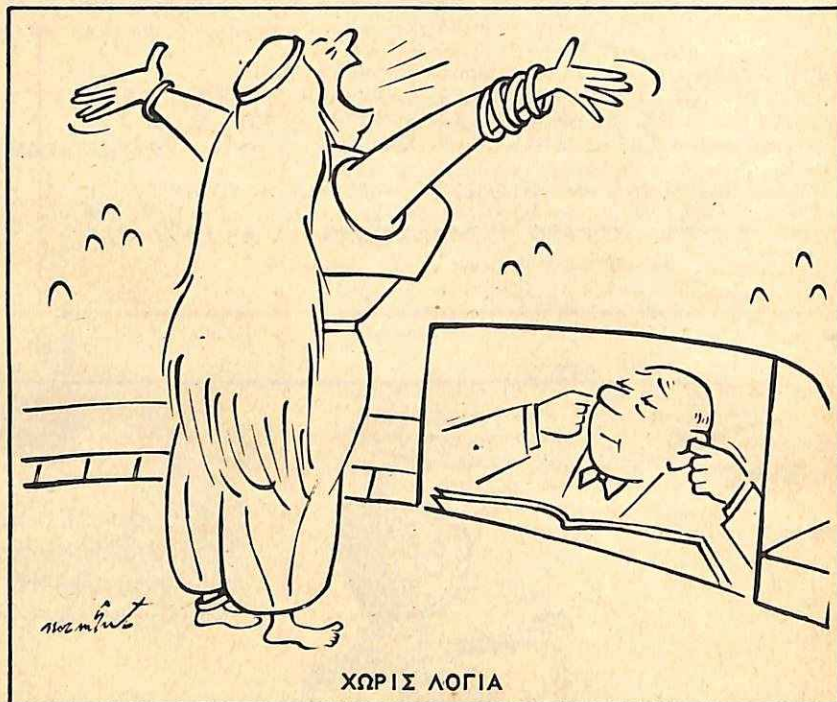
—Καλά, έκανα ένα λάθος. "Αν όμως με αγαπούσες πραγματικά, θα το φορούσες!"

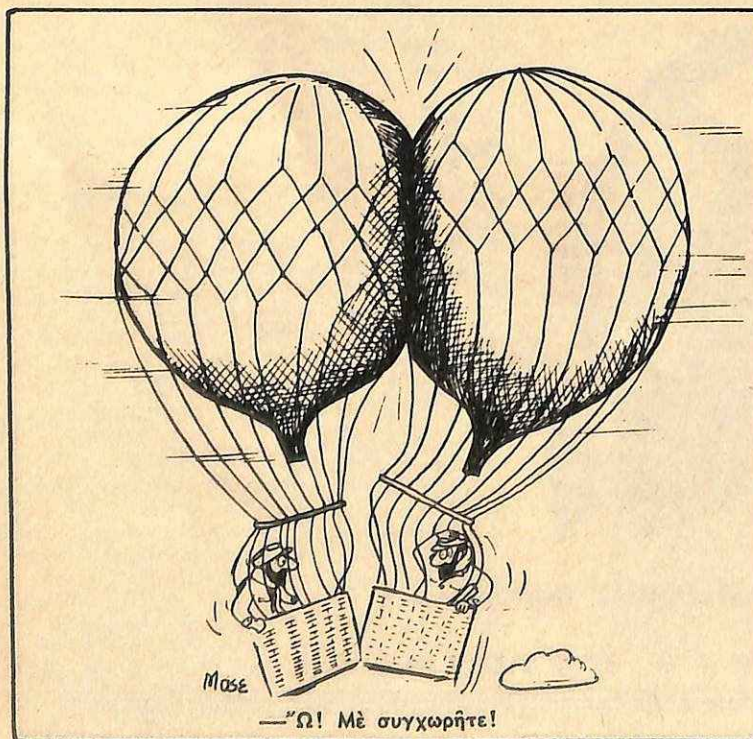
—Δεν μπορώ να υποφέρω την μυρωδιά του τσιγάρου!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

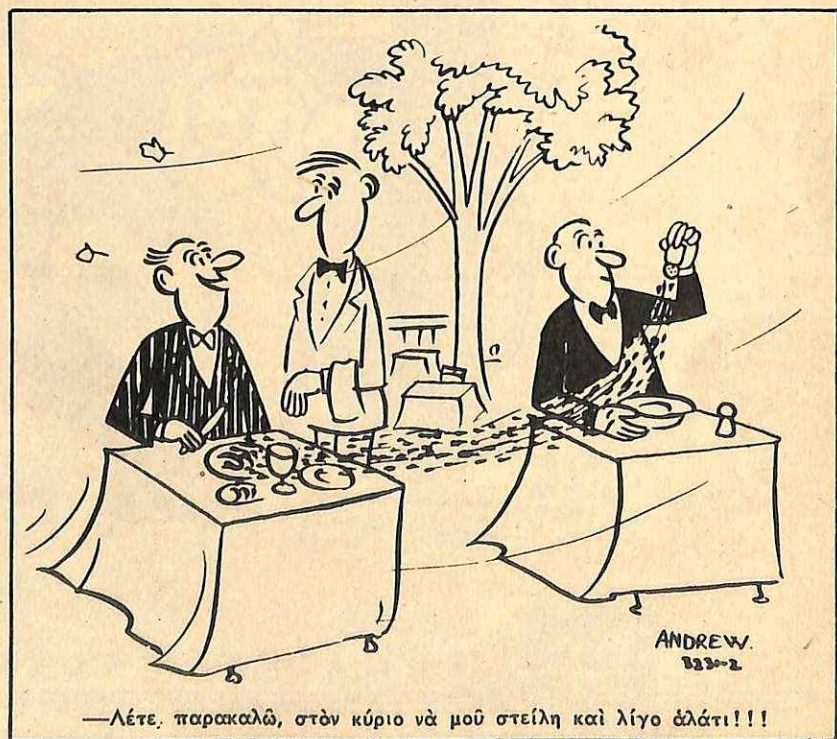

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Μασέ

—"Ω! Με συγχωρήτε!"

ANDREW.
823-2

—Λέτε, παρακαλώ, στὸν κύριο νὰ μὲ στείλῃ καὶ λίγο ὠλάτι!!!

Από τα νέα
προϊόντα του
"Βασιλείου"

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΓ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Κατά τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε ἓνα σύστημα παραγωγῆς-μεταφορᾶς-διανομῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας ποῦ ἐνσωματώνει τὴν τελευταία λέξι τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνικῆς. Τὰ ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα τῆς ΔΕΗ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ διαφημιζόμενα ἀνάλογα ἔργα τῶν μεγαλυτέρων χωρῶν τοῦ κόσμου παρὰ μόνον κατὰ τὸ μέγεθος.

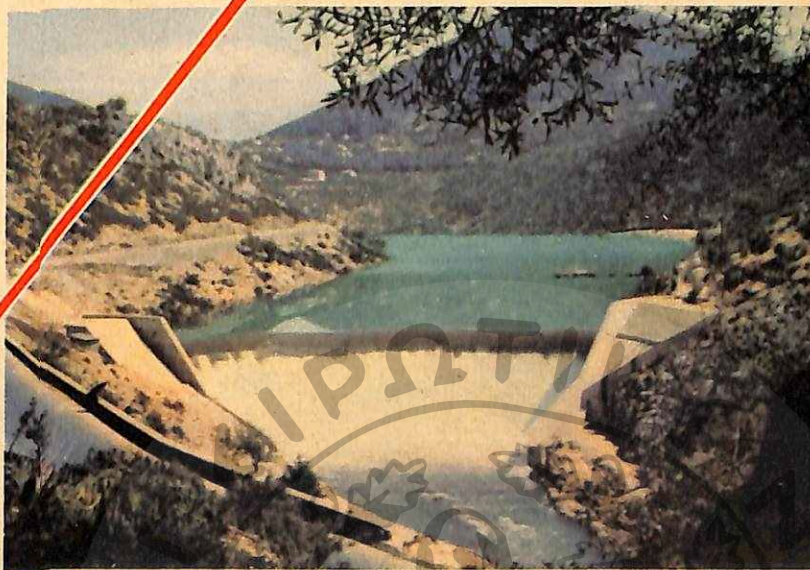
Τὸ Πρόγραμμα Ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκτοπίζει τὸ λυχνάρι ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ διαδίδει παντοῦ τὴν διαύγεια τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός. Κάνει ὅμως κάτι περισσότερο: μὲ τὴν ἐξασφάλισι ἀφθόνου καὶ οἰκονομικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, παραγομένου ἀπὸ ἐγγύριον λιγνίτην καὶ ἀπὸ ὑδατοπτώσεις, χωρὶς ἐξαγωγὴν συναλλάγματος, δεμελιώνει στερεὰ τὴν ἐκβιομηχάνισι τῆς χώρας καὶ τὸν συγχρονισμό τῆς γεωργικῆς καλλιέργειας.

Αὐξήσις τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ τῶν εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μακροχρόνιοι σκοποὶ τοῦ προγράμματος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἡλεκτρισμοῦ.

ΔΕΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΟΥΡΟΥ ΠΟΥ ΕΞΗΛΕΚΤΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΑΔΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΝ

